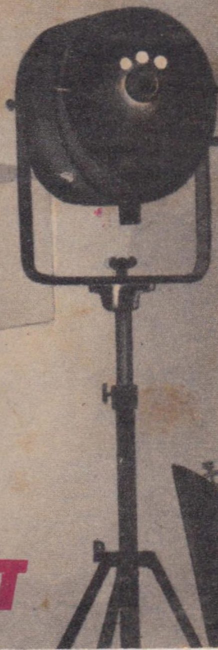
SHELL SCOTT

RI SERİSİ POLİS ROMANLARI SERİSİ

TABUTTAKİ CESET

Bu kitap Ceylan Yayınları Müessesesi tarafından 1967 Aralık ayında Ceylan Yayınları Matbaasında Elektronik Justowriter dizgi makinelerinde dizilmiş ve Roland Ofset makinelerinde basılmıştır.

Kapak Baskısı ve Lâke

CEYLAN YAYINLARI
MATBAASI
Cağaloğlu, Tasvir Sok. 1/1
- I S T A N B U L -

·Tel: 22 83 63

POLIS ROMANLARI SERİSİ : 10

TABUTTAKİ CESET

Çeviren : Gülten Suveren

BİRİNCİ BÖLÜM

İçi ipek kapitone tabutta yatıyordu adam. Yüzü balmumundan farksızdı. Mamafih benim suratım onunkinden çok daha soluktu sanırım.

Adamın yüzü renksizdi. Zira vücûduna, başı dahil, üç kurşun sıkmışlardı. Ondan sonra da tahnid edilmişti o. İnsanı sarartmak için tahnid edilmek kafiydi zaten. Benim sararıp solmamın sebebi ise başkaydı. Ben neredeyse adamın yanına serileceğimden korkuyordum.

Ölen adam Los Angeles'de çok tanınmış ve muvaffak olmuş iki gangsterden biriydi. Kilisede arkamda dört düzine kadar fedaisi duruyordu. Kırk sekiz adet son derece haşin, merhametsiz, kana susamış, suratsız mahlûklar tam arkamdaydı. California'nın ve belki de dünyanın en insafsız katilleriydi onlar.

Hepsi de tabutta yatan adamı öldüren şahsı temizlemek için bekliyorlardı. Hepsi de cenaze merasiminin bitmesi için sabırsızlanmaktaydı. Zira ondan sonra kiliseden çıkıp Shell Scott'u bulacaklar ve onu yedi, sekiz bilinmeyen ve beklenmeyen şekilde geberteceklerdi. Hepsi de bir an evvel Shell Scott'u köşeye sıkıştırmak arzusundaydılar. Onu boğacaklar, damarlarını kopartıp kanını akıtacaklar, kendisini dövüp sonra vuracaklar ve bu arada üstünde tepineceklerdi.

İyi tahmin ettiniz aradıkları bendim. Shell Scott benim.

Org hafif, hazin ve kasvetli bir parça ça-

lıyordu. Halbuki bunun yerine 'Öldüğün Zaman Sevineceğim Namussuz' parçasını seçselerdi daha iyi ederlerdi. O namussuz da bendim. Bu kana susamış serseriler benim kanımın peşindeydiler. Kırmak istedikleri kol ve bacaklar bana aitti. Kurşun sıkmak istedikleri o kalın kafa da benimdi tabii.

Her halde etrafımda beni temizleyecek bu kadar adam varken tabutta yatan serseriyi neden görmeğe gittiğime şaşacaksınız. Ama benim burada bulunmam şarttı. Ben kilisede böyle bir durumla karşılaşacağımı tahmin etmemiştim. Sonra kıyafet değiştirmiştim. Daha doğrusu bir bakıma öyle sayılıyordum.

Kısacasını isterseniz hususi hafiye Shell Scott'a pek benzemiyordum. Yani ilk bakışta kim olduğumu anlıyamazlardı. Ama bu arada gangsterlerden biri bana dikkatle bakabilirdi tabii. O vakit de bir değil çifte cenaze kaldıracaklardı. Bu yüzden dikkati çekecek bir şey yapmamam lâzımdı. Onun için tabuta doğru yürüdüm.

Biz o anda barbarlara has bir merasimde hazır bulunuyorduk. Yani bir cesedi seyretmeğe gelmiştik. Bu tatsız merasimin belki ölünün yakınları için bir manâsı vardı. Fakat burada hazır bulunanlardan hiç biri ölünün yakını değildi. Sadece iş arkadaşlarıydı onlar. Kimse bu pis katil için yas tutmuyordu. Sıra da bana gelmişti.

İlerledim. Orgun sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Otuz senelik ömrüm boyunca kendimi bu kadar rahatsız hissetmemiştim. Her zaman olduğu gibi dikkati çekiyormuşum gibi geliyordu bana. Ben bir seksenbeş boyunda doksan sekiz kilo ağırlığında, iri yarı bir bahriye silâhendazına benzerim. Bu da doğrudur. Askerliğimi bahriyede yaptım. Kısacık kestirdiğim saçlarım çok açık sarı olduğu için beyaz gibi durur. Kavisli

kaşlarım da öyle. Burnum da kırılıp eğri kalmıştır. Yalnız gri gözlerim fena sayılmaz. Fazla parlak renkli elbiselere de düşkün olduğum için hemen dikkati çekerim tabii.

Ama bugün normal bir gün değildi ve ben de hiç kendime benzemiyordum. Hattâ eski bir bahriye silahendazını da andırmıyordum. Kaşlarımla saçlarımı koyultmuştum. Yanaklarımın içine de bol miktarda pamuk sokmuştum. Onun için yüzüm şişmiş gibi duruyordu. Sanki dayak yemiştim. Hoş ayrıca dayak da yemiştim ya. Üstelik beni iki kere dövmüşlerdi. Yani berbat haldeydim.

Tabuta doğru bir adım daha attım. Yüzümden terler akıyordu. Artık ölünün göbeğinde kavuşturulmuş olan beyaz ellerini görebiliyordum. Ama daha görmek istediğim şey ortada yoktu. Tabutun yanında durduğum takdirde de bunu pek görebileceğimi sanmıyordum. Ama onun orada olduğunu biliyordum. Ne yapıp yapıp onu oradan almalıydım. Hiç olmazsa talihimi bir denemeliydim.

Tabutun yanından geçerken durmama imkân yoktu. Ama epeyi ağırlaştım. Ölünün yüzüne bakarmışım gibi eğilip tabutun içine göz attım. Aradığım şey oradaydı.

Tabutun yan tarafında saten astarla cesedin arasında bir tomar kâğıt duruyordu. Dikkatle bakmasaydım beyaz ipek yüzünden onları fark edemiyecektim. Ama kâğıtlar oradaydı. Daha ümit var demekti. Derin bir nefes alarak ilerledim. O kâğıtları orada bırakmak bana çok acı gelmişti. Ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Salondan çıkıp yandaki odaya geçtim ve etrafıma göz attım. Bir kaç adam benden daha evvel buraya gelmişti. Sadece ikisi içerideydi. Demek diğerleri ön kapıdan çıkmışlardı: Cenaze merasimi başlamadan o kâğıtları ele geçirmek için bir yol bulmaya çalışıyordum. Adamlar bana garip-

garip bakıyorlardı sanırım. Acı acı yutkunup başımı önüme eğdim ve bir sigara çıkardım. Bunu yakarken iki adam da ön kapıdan çıktılar.

Yalnız kalmıştım. Kararımı vererek cenaze evinin arka tarafına doğru gittim. Loş bir holden geçerek arka kapıya geldim. Avluya çıktım. Ağaçların arasından uzanan yol ön kapıya gidiyordu. Orada da her iki kapısı da açık bir cenaze arabası beklemekteydi.

Pırıl pırıl siyah bir Cadillac'dı bu. Bir kaç dakika sonra tabutu buna yükleyip on dakikalık mesafedeki Woodstream Mezarlığına götüreceklerdi. Boğazım kurumuştu. Zaten boğazım yarım saatten beri kupkuruydu. Zaman da uzadıkça uzuyordu. Sanki yarım saat değil ebediyetin yarısı geçmişti aradan.

Cenaze arabasının şöförü ön çamurluğa dayanmış sigara içiyordu. Son derece iri yarı ve korkunç tipli iki adam da biraz ileride sağda duruyorlardı. Ortalıkta başka kimse yoktu. Serseriler arabalarına binmişler merasimin başlamasını bekliyorlardı.

Cenaze arabasının şöförü gözlerini bana dikmişti. Sigaramdan bir nefes çekerken başımı önüme eğdim. Boyalı kaşlarımın altından onu süzdüm. Yabancı değildi kendisi. Birdenbire tanıdım. Jet Grey'di o. Bu serseri soygun arabalarını birer jet gibi sürdüğü için bu lâkabı kazanmıştı. Her halde merasim için getirmişlerdi Jet'i. Zira patronu en mükemmel şekilde nakledeceklerdi mezara.

Jet, kaşlarını çatmış dik dik bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak kabildi. Serseri, 'Şu orangutan da kim?' der gibiydi. 'Orangutanı daha evvelden gördüğümü hatırlıyorum.' Jet'in mercimek büyüklüğündeki beyninden böyle şeylerin geçtiğinden emindim. Yalnız bu fikirler ağır ağır dolaşıyorlardı. Zira Jet'in

zeka seviyesi Sibirya'daki günlük ısıdan farksızdı.

Jet, elini kaldırıp parmağıyla beni işaret etti. Ağzı açıldı. Kalbimin 'Güm' diye çarptığını duydum.Galiba bütün damarlarıma birden kan hücum etmişti. Dizlerimin ise bağı çözülmüştü. O sırada adamlar tabutu Cadillac'a yükleyip arka kapıyı kapattılar. Dönüp binaya girdiler. Bu hesaba göre vaziyet pek fena değildi. Yandaki iki iri yarı serseri de uzaklaştığı takdirde Jet'in hakkından gelebilirdim. Hem belki de gürültü çıkmadan işi başarır ve kâğıtları alarak uzaklaşırdım.

Bir dakika geçti. Artık bu işi başaracağıma kaniydim. O anda elimi uzatıp kâğıtları kaptığımı ve doğru Polis Müdürlüğüne koştuğumu bile tahayyül ettim.

İşte o sırada Jet, "Hey!" diye haykırdı.

İri yarı iki goril bizden tarafa döndüler. Jet yine parmağıyla beni işaret ediyordu. Yüzünden şaşkınlığı okunuyordu. Sesini daha da yükseltti. "Hey! Bu....."

O zaman ben de hemen serserinin üstüne gittim tabii. Neyse Jet, zeki olmadığı için bir türlü lâfını tamamlıyamamıştı. "Bu adam şey... Bu işte o.... Buna cinayet denir... Şey...."

Yumruğumu sıkıp ona sokuldum. Bahsettiği cinayeti işlemek üzereydim sanırım. Jet, bir türlü adımı bulamadı. Ama bütün gücüyle, "Patronu temizleyen serseri!" diye haykırmaz mı?

Yumruğumu salladığım sırada o da üstüme atıldı. Onun ani hareketi yüzünden yumruğum çenesine isabet edemedi. Kulağına vurdum. Sonra üstüme çullandı. O sırada caddedeki serserilerden biri daha feryadı bastı. "Shell Scott!"

Başıma bu belâyı açan sadece Jet değildi. Elektrikli sandalyenin düğmesine o basmamıştı belki. Fakat kendisi iskemleye elektrik verecek telleri takan adamdan farksızdı. Tahammülüm kal-

madı. Bu et kafalının hesabını görecektim.

Jet, beş kolu ve bir kaç bacağı olan bir mahlûk gibi üstüme çullanmıyordu. Bana bir zarar verdiği yoktu fakat işime mani oluyordu. Sonra caddeden akseden ayak seslerinden diğer serserilerin yaklaştığını da anlamıştım. İçimden küfrü basıp sağ yumruğumu bir balyoz gibi Jet'in yüzüne yapıştırıverdim. Nasıl olduysa serseri havalandı. Ben de iri yarı iki adama doğru döndüm.

Neredeyse onlar da üstüme atılacaklardı. Birinin elinde tabancası vardı ama bunu kullanmıyordu. İleriye atılıp ellerinden kaçtım. Siyah Cadillac'a doğru iki adım atıp 38'liğimi çektim. Arabanın kapısında dönerek tetiğe asıldım. Kurşun namussuzlara isabet etmedi ama hemen ikisi de yere yattılar. Adamlardan biri betona düşüp bir çığlık attı. Ama diğeri çimlerin üstünde yuvarlanıyordu. Onların yuvarlanmalarına memnun kalmıştım. Devam etmeleri için yere iki kurşun daha sıktım. Sonra Cadillac arabaya atladım. Deli gibi kontak anahtarlarına baktım. Neyse bunlar yerindeydi.

Motör çalıştığı sırada on iki kişi birden haykırdı. Mc Gannon Cenaze Evinin arka kapısı çarparak kapandı. Ben gaza dayandım. Bu bir dakika karma karışık bir rüyadan farksızdı. Sanki bir sirke dalmıştım. Sesler, renkler ve şekiller birbirine karışmıştı. Ama ben ayağımı gaz pedalinden çekmedim. Oradan çıkıp Forest Caddesine daldım. Arabanın tekerlekleri gıcırdadı. Benim ayağım ise neredeyse gaz pedaliyle birlikte zemini delip çıkacaktı. Neyse cenaze arabası gitgide süratleniyordu. Motör kuvvetli olduğu için ben de yine ümitlenmeğe başlamıştım.

Bu modern kırk haramilerin arasına girip sağ salim çıktığıma kendim de inanamıyordum. Üstelik istediğim şeyi de alarak kaçmıştım. Göz-

lerim ölünün bembeyaz yüzüne ilişti. İstediğimden çok fazlasını almıştım. O sırada Cenaze evinden başka şeyler de almış olduğumu fark ettim. Peşimde sanki bir zincire takılmış gibi duran hiç olmazsa bir düzine araba vardı. Bir kısmı da Cenaze Evinin önünden kalkmaya hazırlanıyorlardı. Serserilerin hepsi de oyuncaklarını çekmişlerdi sanırım. Beni bir kurşun yağmuruna tutmak niyetindeydiler. Her halde şimdiye kadar bu kadar sür'atli bir cenaze merasimi görülmemişti. Dışarıdan bakanlar akraba ve dostlarının ölen adamdan çok nefret ettiklerini ve bu yüzden onu çabucak gömmeğe hazırlandıklarını sanacaklardı.

Yalnız merasimin en hızlı giden vasıtası da cenaze arabasıydı tabii. Diğer otomobiller bana yetişmeğe çalışıyorlardı. Ben de gaz pedalini yere yapıştırmıştım. Bu Allahın belâsı araba daha hızlı gidemiyordu. Duyduğum patlamalar da egzosdan gelmiyordu. Silah atıyorlardı. En yakın arabadakiler bana ateş etmekteydiler.

İleride Woodstream Mezarlığının yeşil tepelerini görüyordum. Galiba bu gidişle ben de mezarlığa uygun bir şekilde yani bir ceset olarak girecektim. Arkamdan gelen serserilerin beni bir çukura atıp üstüme toprak döktüklerini tahayyül eder gibi oluyordum. Acı acı inleyerek 38'liğimi sol elimle yakaladım. Sağ elimle de direksiyonu tutuyordum.

En yakındaki araba bana epeyi sokulmuştu artık. Ben eğilip dışarıya baktığım sırada otomobildeki serseri ateş etti. Cenaze arabasının dikiz aynasının parçalandığını gördüm. Ben de arkaya iki kurşun salladım. Sonra bir kurşun daha sıktım. Ama hepsi o kadar. Tabancada kurşun kalmamıştı.

Arkamdaki otomobil zikzak yaparak biraz geriledi. Ama hemen yine hızlanmaya başladı. Bir patlama daha oldu. Bir kurşun Cadillac'ın tepesin-

den geçti. Kırık aynadan arkamdaki arabayı ve onu takip eden diğerlerini görebiliyordum. Aynaya bakmakla sadece maneviyatım bozuluyordu. Gözlerimi yola dikerek düşünmeğe başladım. Kafam son derece berraktı ve fevkalâde çalışıyordu.

Kendi kendime, "Hiç olmazsa şanına lâyık bir şekilde gidiyorsun," dedim. "Yaşadığın gibi öleceksin. Çılgınca yaşadın, çılgınca gideceksin."

Bir an gözlerimin önünde gülümseyen biçimli dudaklar, bahar gününü hatırlatan tatlı bakışlar ve şahane vucûtlar belirdi. Son bir kaç gün içinde olanları hatırladım. Hollywood'lu bebekler, serseriler, goriller gözlerimin önünden geçti. Bu bir kaç gün içinde hakikaten yaşamıştım.

Arkadaki araba soldan bana yaklaşırken mezarlığın ağaçları da karşımda belirdi. Ben halâ bütün olanların ölmeğe değip değmiyeceğini düşünüyordum. Acaba sağ kalsaydım yine aynı şeyleri yapar mıydım? Hoş bakalım bana sağ kalmak fırsatını verecekler miydi?

Son saniyede her şeyi baştan yapabileceğime karar verdim. Evet, sağ kalsaydım yine aynı şekilde hareket ederdim. Böyle bir şeyi kaçırmak istemezdim. Hattâ o güzel kadınların yüzünden başımın tekrar belâya girmesine bile razıydım.

Evet, her şeyi tekrarlıyabilirdim..........

İKİNCİ BÖLÜM

Neyse işe başından başlıyalım. Yeni beyaz Cadillac'ıma binmiştim. Tenteyi de açmıştım. Arabamın döşemesi açık mavi deridendi. İçeride de öyle ceset filân yoktu. Cadillac'ım hiç de bir cenaze arabasına benzemiyordu. Magna Stüdyosunun kapısında durdum. Randevusu olmayan veya elinde müsaadesi bulunmayan kimseleri bu kapıdan içeriye sokmazlardı. Kapının yanındaki kulübeden uzun boylu, ince tilki suratlı bir mahlûk çıktı. "Ne istiyorsun?" Magna'yi son ziyaretimde böyle bir kapıcıyla karşılaşmamıştım.

-"Adım Shell Scott," dedim. "Feldspen'i görmeğe geldim."

-"Shell Scott ha?" Adam dikkatle beyazımsı saçlarıma, kaşlarıma, kırık burnuma, üstünden bir parçası uçmuş kulağıma bakarak homurdandı. "Ta kendisi. Şu işe bak."

Bu adamın fazla ömürlü olmıyacağını hissetmiştim. Yüz bana yabancı değildi. Fakat bir türlü kim olduğunu çıkartamamıştım. Serseri bu sefer "Ne istiyorsun?" diye sordu.

-"Söyledim ya. Feldspen'i göreceğim. Kendisi bana telefon etti."

-"Hangi hususta?"

Gözlerimi yüzüne diktim. Bir kaç saniye sonra omuz silkti. "Pek alâ, pek alâ." Kulübeye girip elinde beyaz bir müsaade fişiyle çıktı. Bunun üstüne saat yazılmış ve damga vurulmuştu. "Arabanı da biraz ilerideki Writer's Binasının önüne

bırakırsın."

Kartı alıp gaza bastım. Biraz gittikten sonra arabamı parka bırakıp indim. Kapıdaki adam duvara dayanmış halâ bana bakıyordu. Ben üç numaralı binaya girdim. Soğutma tertibatı olan geniş koridordan geçerek H.J.Feldspen'in bürosuna doğru gittim. Buraya bir kaç ay evvel de gelmiştim. Stüdyoya ziyaret hoşuma gidiyordu. Zira Harry Feldspen'i severdim. Sonra Hollywood'un en seçme dilberlerini görme imkânını da buluyordum. Üstelik korsan kılığından tutun da türlü türlü kıyafetlerde insanlara rastlıyordum.

Tam Feldspen'in odasına gireceğim sırada kapı açıldı ve bir kadın dışarıya çıktı. Bir an karşılıklı durarak birbirimize baktık. İkimiz de bu ani karşılaşmadan şaşırmıştık. Ama benimkisi şaşkınlıktan da ileri bir şeydi. Çarpılmıştım ben. Böyle bir mahlûk görmemiştim şimdiye kadar.

Ona kızıl saçlı denilemezdi. Pembemsi açık bir kırmızıydı bu saçlar. Hangi erkeği olsa kendisine çekerdi. Kadının boyu bir hayliydi sanırım. Ona bakarken kalbimin iki misli hızla atmaya başladığını hissettim. Gözleri insana olmayacak şeyleri vaad eder gibiydi. Hele dolgun kızıl dudakları... Vücûdu işe tarif edilemezdi. Ama bu kadın bir çuval bile giyse bu onun sırtında en şahane bir elbise gibi dururdu.

Genç kadın dimdik göğüslerini, incecik belini, yuvarlak kalçalarını ortaya koyan beyaz jarse bir elbise giymişti. Bu esvaba açık saçık denilemezdi. Açık saçık olan kadının vücûduydu. O eşi bulunmaz bir mahlûktu. Yumuşak ve hafif boğuk bir sesle bir şeyler söylüyordu. Ama ben kelimelerin farkında değildim. Sadece onun sesi kulağıma tatlı bir müzik gibi geliyordu.

-"Affedersiniz," diyerek geri çekildi.

Gülümsedi. "Talihimiz varmış. Birbirimi-

ze çarpmadık."

Sırıttım."Talihli olan sizsiniz galiba."

-"Pek sulu bir tipsiniz galiba." Ama halâ tebessüm ediyordu.

-"Yok, pek sulu sayılmam. Daha ziyade yapışkanım."

Kaşlarını kaldırdı."Doğru söylediniz sanırım."

Sonra yine gülümsedi. İri kahverengi gözleri süzülmüş, dolgun dudaklarının uçları yukarıya doğru kıvrılmıştı.Ağır ağır yürüyerek yanımdan uzaklaştı.Ben halâ sersemlikten kurtulamamıştım. Kadının elinden kurtulup gitmesi de bunu gösteriyordu. Aslında ben her gördüğü kadına musallat olan bir tip değilim. Ama bu mahlûk diğerlerinden çok farklıydı. Sanki diğer kadınlar benzinle çalışıyorlardı ve o elektrikle işleyen lüks bir modeldi. Ben umumiyetle kendimi çabuk toplayıp harekete geçen bir insanım.Aklım başıma gelseydi bu cazip mahlûku oyalayacak bir şey bulup söylerdim.

Neyse onun uzaklaşmasını seyrettim. Kadın, arkasına bakmadan holün nihayetine kadar gitti. Sonra dönüp baktı. Halâ orada olduğumu görünce de güldü. Bir kapıyı açıp içeriye girdi.Gözden kayboldu.

Kendi kendime,"Şimdilik uzaklaştı," dedim.

Ben de Feldspen'in dış bürosuna girdim. Sağ taraftaki masada oturan Feldspen'in sekreteri Marie, biçimli vücûtlu cazip bir sarışındı.Fakat dışarda gördüğüm manzaradan sonra o bana rast gele bir sarışın gibi gözüktü. Sekreter, düofonu açıp konuştuktan sonra içeriye girmem için eliyle işaret etti. Ben de odaya daldım.

Büyük odada Feldspen'le bir adam vardı. Neden bilmiyorum kalabalık bir yere girseniz bile önce Feldspen'i görürsünüz. Aslında kendisi iri yarı

bir insan da değildir. Boyu bir yetmiş yedidir ve kendisi incedir. Altmışında vardı. Kır gür saçlarıyla yanık yüzü hoş bir tezat teşkil eder. Diğer prodüktörler gibi egzantrik bir insan da değildir. Elinde bir polo sopası, kırbaç veya eski tenis raketiyle de dolaşmaz. Bilâkis son derece temiz giyinen, kendi halinde bir insandır. Tek düşkünlüğü dört buçuk metre genişliğindeki yazı masasıdır. Bu masanın başında otururken insan onu müzelerde görülen eski san'at eserlerine benzetir.

Harry Feldspen, beni görünce gülümseyerek ayağa kalktı. "Shell, hiç vakit kaybetmedin. Çok teşekkür ederim."

Çabucak gelmiştim. Ama Feldspen, birkaç dakika evvel bana telefon ettiği zaman telâşlı bir tavırla konuşmuştu. Halbuki ben o zamana kadar kendisinin telâşlandığına da şahit olmamıştım. Bana durumu anlatmamış sadece başının dertte olduğunu bildirmişti.

-"Ne var, Harry?" diye sordum.

Feldspen, odadaki adama baktı. "Theodore, sana Shell Scott'dan bahsetmeliydim. Bu açık açık konuşmasını seven kaba tipli adam Sheldon Scott'tur."

Uzun boylu adama bir göz attım. Feldspen, devam etti. "Shell, seni Theodore Valantine'le tanıştırayım."

Adam da atıldı. "Bana Ted demeni tercih ederim." Gülümsedi. Elini sıktım. Gülümsediği zaman son derece yakışıklı oluyordu o. Koyu sarı saçlı mavi gözlü, Gary Grant gibi çukur çeneli hoş bir erkekti. Ama Feldspen'e bakarken tebessümü siliniverdi. O vakit yüzünde bitkin bir ifade bilirdi. Alnında ve kaşlarının arasında çizgiler peydah oldu. Gözlerinden de yorgun olduğu anşılıyordu.

Feldspen, masasının başına oturdu. Birden-

bire bahse girdi. "Bana şantaj yapıyorlar. Çok korkunç bir şey bu."

-"Peki adamın elinde şantaj yapabilmek için ne gibi bir şey var? Hem şantajcı bir erkek mi?"

-"Bana bir adam telefon etti. Ama bu işin aslında şahsımla ilgisi yok. Açıkçasını istersen Magna'ya şantaj yapıyorlar."

-"Magna mı? Müthiş bir numara bu. General Motors şirketine veya İngiltere'ye şantaj yapmaktan farkı yok bunun."

Eliyle gümüş ayakları olan alçak bir deri koltuğu işaret etti. "Otur Shell." Ben çökünce Valentine'e baktı. Tekrar bana döndü. "Durumu Theodore'a anlattım. Kendisi benim sağ kolum sayılır. O da şaşırdı bu işe."

Magna'ya daha evvel geldiğim zaman Valentine'le tanışmamıştım. Fakat ismini duymuştum. Kendisi bir seneden beri orada çalışıyordu sanırım. Harry devam etti. "Bütün bildiğimi anlatacağım. İki saat evvel adamın biri buraya telefon edip beni istedi. Kendisini tanımıyorum. Dikkatle dinlememi ve nakaratı bir daha tekrarlamıyacağını söyledi."

Lâfını kestim. "Adam 'Nakarat' mı dedi?"

-"Evet. Zannedersem, 'Nakaratı sadece bir kere söyliyeceğim, H.J.' dedi. Kendisi birini temsil ediyormuş. O şahıs da şu ara Magna'nın üç yıldızından para almaktaymış. Üstelik şantaj yapılan artistler yakında filmleri piyasaya çıkacak olanlarmış. Bu şahıs böyle parça parça para almaktan sıkılmış. Telefon eden ona bir milyon dolar verdiğimiz takdirde şantajdan vazgeçileceğini ve şantajla ilgili malzemeyi bana iade edeceğini bildirdi. Adam aslında 'Şantaj' lafını da etmedi. Hoş etseydi de bir fark yoktu ya."

Yine onu durdurdum. "Bir dakika." Şaşır-

mıştım. "Bir milyon dolar mı dedin?"

-"Evet, bu hususu yanlış anlamama imkân yok. Adam bunu iki, üç defa tekrarladı."

Bir ıslık çaldım. Hollywood ve Los Angeles'de çalışan hususi bir hafiyeydim. Şimdiye kadar bir sürü bu tip hadiseye karışmıştım. Fakat o zamana kadar bir milyon dolar istendiğini duymamıştım. Bir sigara yaktım. "Şimdiye kadar Gelir Vergisi hariç böyle bir haraç alındığını duymamıştım, Harry. Bu adamın ciddi olduğundan emin misin?"

-"Çok ciddiye benziyordu. Adam parayı temin etmem için bana bir hafta mühlet vereceğini söyledi. Hem yüz dolarlık banknottan büyük para da istemiyor. Korkunç bir şey bu. Yalnız adam neden bahsettiğini biliyordu sanırım. Zira anlattığı tehlikeyi önlemek için Magna bir milyon doları gözden çıkarabilir. Üç yıldızımızın mahvolacağını, stüdyolarımızın korkunç mali zarara gireceğini, bahsettiği filmleri piyasaya veremiyeceğimiz için para kaybedeceğimizi söyledi. Bu arada bütün bunların Magna için çok kötü reklâm olacağını da ilâve etti."

Feldspen, elini saçlarına atarak durakladı. "Adam hafta sonu tekrar bana telefon edecek. Parayı nasıl yollayacağımı söyliyecek. Bu.... Bu birini kaçırıp para istemekten farksız."

-"Peki," dedim. "Adamın elinde Magna'nın üç yıldızına şantaj yapacak bir şeyler var mı?"

Harry, omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu hususu senin anlıyacağını umuyordum. Ama adamın elinde delil varsa durum çok feci demektir. O piyasaya verilmemiş filmlere on üç milyon dolar yatırmış olduğumuzu ve onun için bir milyonu kendilerinden esirgememizin kötü netice vereceğini söyledi."

-"Bunu nereden öğrenmiş?"

-"Bilmiyorum. Sana anlattıklarımdan başka bir şey bilmiyorum."

O vakite kadar sesini çıkarmayan Valentine, lâfa karıştı. "Bu arada adam parayı almadığı takdirde ne yapacağını da anlatmış. Yıldızlarımız hakkındaki malûmatı televizyon ve radyo istasyonlarıyla gazetelere verecekmiş. Bu arada Skandal mecmualarını da ihmal etmiyecekmiş. O zaman adamın artık şantaj yapmasına imkân kalmıyacak. Fakat üç yıldızımız mahvolacağı gibi Magna'da ağır zarara girecek."

-"Sen o adamla konuştun mu?" diye sordum.

-"Hayır." Eliyle Feldspen'i işaret etti. "Sen gelmeden Harry bana durumu anlattı." Dudağını kemirmeğe başladı.

-"Peki üç yıldızın kim olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı. "Hayır. Bu hususta karar vermek güç. Zaten bu iş daha yeni olduğu için ne yapacağımızı şaşırmış vaziyetteyiz."

-"Feldspen, bana baktı. "Polisi bu işe karıştırmak istemiyorum. Adamın söyledikleri doğruysa bizim yıldızlar kanuna aykırı bazı işlere karışmışlar demektir. Polisler durumu anlarlarsa bu sefer bizimkilerin hapise girmeleri gerekecek." Titredi. "Bu hiç işime gelmez."

Bir sessizlik oldu. Sigaramdan bir nefes çektim. Feldspen, "Sana fazla malûmat veremedim," diye mırıldandı. "Bana yardım edebilecek misin, Shell."

-"Elimden geleni yapacağım. Önce stüdyolardan birkaç kişiyle konuşarak işe başlıyacağım. Şantaj yapılan insanlara bu bahsi açınca bazan kendileri fazlasıyla rahatsız olurlar. Onun için önce birkaç kişiye bunu soracağım."

Feldspen, bana kenarı kırmızı zırhlı bir

kart uzattı. "Bununla stüdyoların istediğin kısmına girebilirsin."

Sırıttım. "Hayatta bütün arzum buydu zaten."

Ama Harry, beni dinlemiyordu. Başını kaldırdı. "Tatsız bir iş bu. Para verdiğimiz takdirde bizi tekrar sızdırmağa kalkışacaklardır."

-"Bundan emin olabilirsin."

-"Ama para vermezsek üç yıldızımıza olacakları düşünüyorum da... Çok... Çok korkunç bu." İçini çekti. "Üstelik bu iş en sıkışık durumdayken oldu."

-"Ne demek istiyorsun?"

-"Mali vaziyetten bahsediyorum. Bu sırada sadece Magna'da değil bütün film endüstrisinde bir kriz var. Televizyon bize büyük çapta zarar verdi. Evet, ileride büyük ölçüde kâr edeceğiz. Ama şu ara vaziyetimiz pek iyi sayılmaz."

Valentine de kasvetli kasvetli mırıldandı. "Televizyona satılan yeni filmler de hasılatlarımızın düşmesine sebep oldu. Bununla nasıl mücadele edeceğimizi bilmiyorum." Yine dudağını dişlemeğe başladı.

Aklıma bir şey gelmişti. "Harry, o adam sana piyasaya verilmemiş filmlere on üç milyon bağladığını söyledi değil mi?"

-"Evet, öyle."

-"Adamın bunu nereden öğrendiğini bilmediğini de söyledin. O üç yıldıza şantaj yaptığına göre onlar oynadıkları her filmin kaça mal olduğunu kendisine anlatmışlardır. O da üç filmin bedelini toplayıp bu rakkamı bulmuştur."

-"Doğru ama.... " Feldspen'in yanakları sarktı. "Demek işi böyle öğrendi. Bu hesaba göre kendisi hakikaten yıldızlarıma şantaj yapıyor demektir."

-"Öyle. Ama daha mühimi piyasaya çık-

mamış filmlerden şantaj yapılan üç yıldızın kim olduğunu anlıyabilirsin sanırım. Üç film on üç milyona mal olduğuna göre bunların baş rollerinde oynayanlar da şantajcının kurbanlarıdır."

Bir sessizlik oldu. Sonra Valentine, parmaklarını şaklattı. "Tabii. Bunu düşünmemiz lâzımdı, Harry." Susup tırnaklarını avucuna batırdı. Dudaklarını ısırmağa koyuldu. Bu adam son derece sinirliydi. Bir şey onun asabını bozmuştu. Belki de Hollywood da film çevirmek onu bu hale getirmişti. O takdirde bir an evvel bu işten çekilmesi doğru olurdu. Zira bu sinirle pek fazla yaşıyamazdı. Tekrar parmaklarını şaklattı. "Altı kişiden üçünü seçeceğiz. Onlardan birinin James olduğundan da eminim. Ona tam sekiz milyon bağladık. "Feldspen'e baktı. "Bu hafta Palomino'nun 'Merhaba Yabancı' filmi de bitecek. Ona da üç milyon bağladık."

Palomino, Magna'nın kovboy filmlerinde baş role çıkan Johnny Palomino'dan başkası olamazdı. Kendisi çok tanınmış bir aktördü. Yalnız James'in kim olduğunu anlıyamamıştım.

Valentine, sinirinden bayılacak hale gelmişti galiba. Bir müddet daha dudağını kemirdikten sonra bir defterle kalem çıkardı. Bir şeyler yazdı. Bana baktı. "Bu buluşunuzdan dolayı size borçluyuz, Mr.Scott."

-"Bana Shell demeni tercih ederim."

Yine gülümsedi. Tebessüm dediğim gibi ona çok yakışıyordu. Sinirleri tutmadığı zaman bir hayli yakışıklı oluyordu. "Evet, Shell. Sen haklısın. Üç yıldız... Dört film... Tam on üç milyon dolar." Felspen'e baktı. "James'in iki filmi, Merhaba Yabancı ve Suez... Mesele böyle."

Feldspen, ağır ağır başını salladı.

Sordum. "Şunu bana izah eder misin, Ted?"

Gözlerini kırpıştırarak yüzüme baktı.

"Merhaba Yabancı'nın baş rolünde Johnny Palomino oynuyor. Film üç milyona çıktı. Carol James'in oynadığı iki film sekiz milyona mal oldu. Bunlardan biri "Pampadur'un Günahı" Diğeri ise "Messelina'nın Günahı." İkisi de tarihi film. Bu arada Suez isimli genç ve güzel bir aktrisimiz var. Ona da Gece Rüzgârı'nı çevirttik." Parmaklarıyla saydı. "Coral James, Johnny Palomino ve Suez. Tam on üç milyon dolar."

-"Pek alâ,". dedim. "Palomino'yu görür görmez tanırım. Onunla biraz konuşacağım. Bakalım ağzından bir lâf alabilecek miyim? Suez'le Coral James kim? Suez'in soyadı nedir?"

. Harry Feldspen, yorgun bir tavırla içini çekti. "Sadece Suez. Ona tek isim taktık. Böylece daha fazla alâka çekeceğini umuyorduk. Kendisi şimdi bir numaralı ses alma setinde olmalı. Coral James'e gelince... Onu görmüş olman lâzım."

-"Görmüş müyüm? Ne demek istiyorsun?" Ne söyliyeceğini anlamıştım. Bunu duymak bile istemiyordum.

Ama yine de söyledi. "Onu görmemiş olman imkânsız. Sen geldiğin sırada yanımdan ayrıldı."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Harry, yüzümdeki ifadeyi görmüş olacak ki hayretle, "Nen var?" diye sordu.

-"Şey... Sadece şaşırdım. Coral James dediğin pembemsi kızıl saçları olan o fevkalâde güzel mahlûk mu?"

-"Biraz evvel buradan ayrıldı. Onu tanıyor musun?"

-"Tanıyor gibiyim. Kadının resmini çektim adetâ. Beynimin bir köşesinde muhafaza ediyorum onu. Onu görünce bir yumruk yemiş gibi oldum."

-"Kadın herkese böyle tesir ediyor. Felspen, birdenbire yüzünü buruşturdu. "Aman Yarabbi! Şantaj yapılanlardan biri de o. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Valentine, araya girdi. "Belki de ben yanılıyorum. Pek sanmıyorum ama..."

-"Durumu tahkik edeceğim." diye mırıldandım.

Ondan sonra konuşma tatsız bir hal aldı. Valentine ve Feldspen para mevzuları ve mali sıkıntılardan bahsetmeğe başladılar. Bunlar beni alâkadar etmiyordu. Ben yine Coral James'i düşünmeğe başladım. Fakat o sırada duyduğum bir isim bana her şeyi unutturdu. Ayağa fırladım. İkisine de dik dik baktım. "Kim dediniz? Kim?"

Yanlış duymadıysam biri bu sıkışık zamanda 'Mr.Rio' adındaki şahsın stüdyoya para yatırmasından bahsetmişti.

Anlaşılan Feldspen yapmıştı bunu. Hay-

retle yüzüme bakarak,"Theodore'la Mr.Louis Rio'-nun stüdyoya para yatırmasını konuşuyorduk," diye izah etti. "Magna'ya hatırı sayılır bir meblağ yatırdı o."

-"Ben de böyle bir münasebetsizlik duyduğumu sanmıştım zaten. Senelerden beri kimse Lou Rio'ya Mr. demedi."

-"Neden... Sen kendisini tanıyor musun?"

-"Tanımak mı? Kısa zaman evvel onu San Quentin hapishanesine göndermek için elimden geleni yaptım. Batı sahilindeki iki büyük gangsterden biri odur. Nick Colossus'la Rio bir araya gelip California'yı bile çalabilirler."

Bahsettiğim iki haydut Güney California'-nın belki de bütün Amerika'nın en azılı gangsterleriydi. İkisinden birden bahsetmiştim zira onlar benim baş düşmanlarımdı. Fırsat bulsalar seve seve usturayla gırtlağımı keserlerdi.

Feldspen'le Valentine, aynı anda konuşmaya başladılar. Valentine, "Şaka ediyorsun!" diyebildi . Harry ise haykırdı. "İnanılacak gibi değil!"

-"Çok ciddiyim. Siz bu namussuzun adını duymamış mıydınız?"

Feldspen, kaşlarını çattı. "Böyle bir şey işitmemiştim. Onu hapishaneye göndertmeğe çalıştığını söyledin. Ne demek istedin?"

Onlara olanlar hakkında bir fikir verirken eski günler gözlerimin önünde canlandı. Rahatsız olmuştum. Bu serserilerden birinin insana garez olması çok tatsızdı. Hele ikisi birden garez olursa bu intihardan farksızdı. California Senato Komitesi tahkikatı sırasında ben ikisinin de aleyhinde şahitlik etmiştim. Bir kaç ay evvel olmuştu bu. Bu arada Lou Rio ve Nick Colossus'-un çok tehlikeli mahlûklar olduklarını ve birbirlerinden de nefret ettiklerini söylemiş, ikisinin

birbirlerini temizlemelerinin fevkalâde bir şey olacağını belirtmiştim. Bundan sonra ikisi de bana yakınlık göstermedi tabii. Hoş bu hadiseden evvel de aramız iyi değildi zaten.

Mamafih, bu iki haydudun birbirlerinden nefret ettikleri doğruydu. Bu yüzden de her ikisinin muhafızları, kiralık katilleri ve ahbapları da birbirlerine garezdi. Onun için her hangi bir an iki çete arasında bir savaş açılabilirdi.

Sözlerime devam ettim. "Şahitlik etmeme rağmen pek bir şey olmadı. Daha doğrusu Rio ceza yemedi. Sadece şahadetimden sonra yapılan tahkikat neticesinde Rio'nun iki adamını Folsom hapishanesine soktular."

Feldspen, atıldı, "Aynı Rio olmıyacak bu. Her halde başka bir adamdan bahsediyorsun sen."

Sözünü kestim. "Bir yetmiş beş boyunda, tıknaz, koca kafalı kahverengi saçlı, bir serseri. Kırk beş yaşındaymış. Fakat sefahate düşkün olduğu için çok daha fazla gösteriyor. Son derece çirkin olmasına rağmen bir meleğinki kadar masum gözleri var."

Bu sefer Harry, benim lâfımı kesti. "Evet, evet." Acı acı içini çekti. "Tarifinden onun aynı adam olduğu anlaşılıyor. Demek kendisi gangster?"

-"Tabii." Onlara kısaca Rio hakkında malûmat verdim. Bu serseri on iki sene evvel Doğudan gelmişti. California'nın iklimini ve Hollywood'un kadınlarını çok beğenmişti. Bu serseri çabuk para kazanmaya ve bir de güzellere meraklıydı. Daha küçük yaştan mücadele ederek başa geçmişti. Son derece küstah, aptal, hain ve kötü niyetliydi.

Feldspen, "Çok şaştım " diye mırıldandı. "Kendisi pek tahsilli bir insana benzemiyordu. Fakat onun bir gangster olacağı aklıma gelmedi doğ-

rusu . Daha dün Velvet Room'da kendisiyle öğle yemeği yedik."

Velvet Room, stüdyonun lokantasıydı. Yıldızlarla güzel figüranları görmek için oraya gitmek kâfiydi. Yalnız yemek pek kötüydü. "Demek Rio dün buradaydı ha?"

Harry, başını salladı. "Evet, kendisi sık sık buraya geliyor. Atmosfer hoşuna gidiyormuş."

-"Bundan eminim. Lou Rio'nun neden hoşlandığını bilirim ben. Velvet Room'un tatsız sandöviçleriyle meşgûl değil o.." Durakladım."Harry, bu iş tuhafına gitmedi mi? Tanınmış bir gangster Magna'ya ortak oluyor. Sonra meçhul bir haydut da Magna'ya şantaja kalkıyor."

-"Şimdiye kadar bunu düşünmemiştim.. Rio'nun aslında böyle bir insan olduğunu bilmiyordum. Ama dediğin gibi acaip bir şey bu."

-"Belki de bunun vaziyetle alâkası yoktur," diye homurdandım. "Film endüstrisinin paraya ihtiyacı olduğunu söyledin. Bol parası olan gangsterler de kanunsuz yollardan kazandıklarını böyle uygun yerlere yatırmayı tercih ediyorlar. Rio da Magna'yı uygun bulmuş olacak. Belki de hepsi bundan ibaret. Yalnız Rio ve şantaj bir araya gelince insanın kafasında bazı şüpheler beliriyor."

Valentine de başını salladı."Eğer şantajcı aldığı paraları bizim stüdyoya yatırıyorsa buna ne demeli bilmem?"

-"Bu son derece kârlı bir iş. Rio, Magna'ya kaç para yatırdı."

Valentine, dudak büktü. "Bilmiyorum. Ama mühim bir miktar olacak."

Feldspen, "Birkaç milyon dolar," diye cevap verdi. "Tam miktarını ben de bilmiyorum. Aslında Magna'nın sahibi biz değiliz. Birkaç banker buraya sahip oldu. Ben İdare Meclisi Reisiyim.

Ama aslında aylıklı bir memur sayılıyorum." Ne demek istediğini anlıyamamıştım. Devam etti. Yüzünde acı bir tebessüm belirmişti. "Meselâ Mr. Rio'ya stüdyodan çıkmasını söylemem, onu buradan kovmam imkânsız. Aslında kendisi patronlarımdan biri."

Çok tatsız bir vaziyetti bu. Magna'ya bir kaç gangster daha aldıkları takdirde Dillinger, Al Capone ve Lou Rio gibi haydutların hayat hikâyelerini filme çekebilirlerdi artık.

Valentine, düşünceye dalmıştı. Bir şey hatırlamış olacaktı ki başını kaldırdı. Tırnağıyla avucunu kanatmıştı. "Harry, acaba Mr. Rio'nun Suez'le ilgilenmesi bir şey ifade ediyor mu?"

Feindspen, 'Hayır' der gibi başını salladı. Ama ben hemen atıldım. "Ne demek istiyorsun, Ted?"

-"Mr. Rio, Magna'ya ortak olduğundan beri Suez'e daha mühim roller vermemiz için ısrar ediyor. Meselâ Messelina rolünü Miss James yerine Suez'e vermemiz için çok uğraştı. Bana kalırsa... Mr. Rio, Suez'le şahsi bir sebepten dolayı ilgileniyor. Suez son derece güzel."

-"Yâni serseri Suez'in peşinde mi?"

-"Evet, öyle," Gülümseyince yüzü aydınlandı. "Mamafih Suez'in ona aldırış ettiği bile yok. Daha doğrusu ben öyle olduğunu sanıyorum."

Suez'i tanımıyordum. Buna rağmen kadının Rio'ya yüz vermediğini duyduğum için kendisine dostça hisler beslemeğe başlamıştım bile. On dakika daha konuştuk. Saat dörde gelmişti. Ben alâkalı yıldızlarla konuşmak istiyordum. Onlara biraz tahkikat yapacağımı ve sonra buluşup durumu birlikte inceleyeceğimizi söyledim. Ancak o zaman Harry, bana vereceği ücreti açıkladı. Bu bir hayli yüklü paraydı. Buna lüzûm olmadığını söylediysem de Harry çok israr etti. Ben de bunu

kabul edip oradan ayrıldım.

Valentine, Merhaba Yabancı'ya üç numaralı seslendirme stüdyosunda devam ettiğini bildirmişti. Ben de oraya gidiyordum.

Yalnız hemen gidemedim. Bir gecikme oldu. Arabamı park ettiğim yerden geçerken kapıdaki serseriyi gördüm. Aynı anda oraya park etmiş olan büyük Rolls Royce'u da farkettim. Rolls'la dolaşan tek tanıdığım serseri Rio'ydu.

Feldspen, onun sık sık Magna'ya geldiğini söylemişti. Hemen yaklaştım. Evet, arabadaki Rio'ydu. Kendisi şöförün yanında önde oturuyordu. Ben kapıya gittiğim sırada şöför de inerek kapıcıyla ahbaplığa başladı.

Ben oraya Rio'yu vurmak döğmek veya her hangi şekilde kendisine saldırmak için gitmemiştim. Sadece birkaç manâlı sual soracaktım. Onunla konuşup bu şantaj işiyle ilgisi olup olmadığını anlamak istiyordum. Birbirimizden hiç hoşlanmamamıza rağmen medeni insanlar gibi birkaç kelime lâf edeceğimizi sanmıştım. Kendisini kontrol edebileceğini zannediyordum. Fakat gansterlerin ekserisi kendilerine hâkim olmayı bilemeyen budalalardı.

Rio, Rolls'a yaklaştığımı görünce başını dışarıya uzatıp şöförüne bir şeyler söyledi. Sonra arabadan indi. Üçü de kapının yanındaki kulübeye girdiler. Ben oraya yaklaştığım zaman Rio'nun kollarını göğsünde kavuşturmuş beni beklediğini gördüm.

Onun sadece göğsü geniş değildi. Bu adam adetâ kalın bir silindire benziyordu. Her tarafı kalındı. Kırk beş yaşında olmasına rağmen epeyi yağlanmıştı. Mamafih buna rağmen yine de epeyce adeleliydi vücûdü. Karşısında durdum. Sırıttı. "Vay vay, vay. Bu işe ne demeli? Dürüst serserilerden Scott. Rio senin pis suratını gördüğüne çok se-

vindi."

-"Birbirimizle uğraşmıyalım, Rio." diye homurdandım.

Halâ sırıtıyordu. Ama gülerken ağzını açmamıştı. Yassı yüzündeki etler yana doğru kaymış çenesindeki adeleler gerilmişti. Kocaman burnunun delikleri de açılmıştı. Yalnız iri gözleri son derece masumdu.

Bu masum bakışlı, iri gözler hain bir adama ait olamazdı. Böyle gözleri olan bir insan aç kedi ve köpekleri doyurur, fıkaralara yardım ederdi. Ama nedense Rio'nun gözleri böyleydi.

Serseri nihayet konuştu. "Rio'nun aleyhinde konuşmanın cezasını çekeceksin. Rio gibi bir adamın şöhretini muhafaza etmesi lâzımdı." Nedense kendisinden hep üçüncü şahısmış gibi bahsederdi. Böylece mütevazı bir tavır takınıp rahat rahat kendisini methederdi.

-"Buraya bunun için gelmedim, Rio."

-"Buraya neden geldiğin hiç mühim değil, Scott. Ama gelmene sevindim. Rio'nun sana söylemek istediği birkaç şey var."

-"Tahmin edebiliyorum. Ben de sana bir şey söyliyeceğim. Rio; Magna'yı soymaya kalkmışlar. Ben de Magna hesabına çalıştığım için bu işle ilgileniyorum."

-"Nasıl soygun?"

Çevap vermeden onun yüzünü gözetliyerek devam ettim. "Şimdi ben de o şahısların hesabını görmek niyetindeyim tabii. Onun için ilk iş..."

Sözümü kesti. "Sen neden bahsediyorsun ulan? Birinin stüdyodan para sızdırdığını mı iddia ediyorsun?"

Şöhretine leke sürülmüş gibi sinirlenmişti yine. Ama kendi görüşüne göre haklıydı. Zira Magna'ya para yatırmıştı o. Mamafih belki de numara yapıyordu namussuz. Halâ sözlerimi düşünü-

yor veya düşünmüş gibi davranıyordu. Rolls'un şöförüne baktı. "Bu işten haberin var mı, Kangren?"

Ben de o tarafa bir göz attım. Sadece Rio'yla meşgûl olduğum için şöförüne dikkat edememiştim. Ama onu görür görmez kendime geldim. Serseriler, dolandırıcılar, hırsızlar, yankesiciler ve gangsterlerin bir tek dikkati çeken tarafları vardır. Onlar birbirlerine isim takmasını çok iyi bilirler. Polis sicillerinde sabıkalıların onbeş, yirmi takma ismi olabilir. Ama herkes onları arkadaşlarının takmış olduğu adla çağırır. Bu isim o şahsın karakterine, tipine ve yaptığı işe uyar. Rio, şöförüne 'Kangren' demekle onu tarif edivermişti.

Bu adamı daha evvel de görmüş ve tiksintiyle bakmıştım. Şimdiye kadar böyle tepeden tırnağa kadar kangren olmuşa benzer bir adam daha görmemiştim. Serseri cenaze levazımatçılarınkini andıran siyah bir elbise giymiş, mavi bir gömleğe pembe bir kravat takmıştı. Siyah ayakkabılarının burunları çok sivriydi. Koyu renk gözlüğüyle tıpkı Azrail'in gençliğine benziyordu. Hollywood da bile böyle bir tip bulunmazdı. Ama nasıl olmuşsa Kangren ortaya çıkmıştı. Kılığı kıyafeti komikti. Ama ona komik denilemezdi. Eğer ölüm hırıltısına komik derseniz o başka.

Üstelik bu serseri bir çok gansterden daha hain ve kötüydü. Onun nasıl bir mahlûk olduğunu anlamak için yüzüne bakmak kâfiydi.

Siyah gür saçları bol briyantinle arkaya yapıştırılmıştı. Geniş kemikli alnı bembeyazdı. Gözleri ise birer siyah noktadan farksızdı. Sivri kemikli burnunun altındaki iki çizgiden ibaret ağız hiç bir zaman açılmazdı. Dişleri olup olmadığını bilmiyorum. Zira serserinin tebessüm ettiğini de görmedim. Dudakları bir cesedinki gibi renksiz ve birbirine yapışıktı. Bu mahluk hastaya benziyordu. Daha doğrusu yarı kokmuş bir cesetten farksızdı o.

Kangren, dudaklarını pek kımıldatmadan mırıldandı. "Böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum, Patron." Sonra bana baktı. Kapıcı arkada durmuş sırıtıyordu. Serserinin gülüşünde hakaret dolu bir şey vardı. "Şahitlik ettikten sonra sağ kaldığın için talihlisin."

İngilizcesi bir Oxford veya Harvard mezununki gibi değildi. Aslında buna İngilizce de denilemezdi ya. Ama yine de ne dediği anlaşılıyordu. Tekrarladı. "Ulan, talihlisin."

Ben ona aldırmayıp Rio'ya döndüm. Nedense yana doğru çekilmişti. Onun karşısına dikilmek için sola doğru dönmem gerekti. Rio, "Kim kimi sızdırıyor?" diye sordu.

Dudak büktüm. "Söyliyecek başka sözüm yok, Rio."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Ham ve Jake'den haber aldım. Kolejden memnun kalmamışlar." Hapise girmelerine sebep olduğum iki adamından behsediyordu.

-"Derslerini bilselerdi tekrar koleje gitmezlerdi," diye cevap verdim. "Demek yine çaktılar. California'lıların talihi varmış."

Rio, konuşmamışım gibi devam etti. "İkisi de sana selâm söylemiş."

Uygun bir şey söyliyecektim ama vakit kalmadı. Rio'nun bana böyle bir oyun oynayacağı aklıma gelmemişti. Serseri birdenbire yüzüme doğru bir yumruk sallayarak yana çekildi. Benim reflekslerim çok kuvvetlidir. Hemen yumruktan kendimi kurtardım tabii. Ama aynı anda Kangren'in arkamda homurdandığını duydum. Rio'ya yumruk atmağa çalışırken birdenbire dönmeyi denedim. Fakat aynı anda iki yere birden vurmama imkân yoktu. Zaten reflekslerim de buna müsait değildi.

Her halde kafama inen bir matraktı. Fakat

yarım ton ağırlığında bir demir külçesinin altında kalmışım gibi oldum. Gözlerim karardı. Ama bayılmadım. Dizlerim bükülmüştü. Artık her şeyi grimsi bir sis arkasından görüyordum. Rio'nun sırıtarak tekrar yüzüme yumruk salladığını da farkettim. Bu sefer yumruğu çeneme indi. Ben de yere yığılırken etrafta yıldızlar parıldadı.

Yere yıkıldığım zaman acı duymadım. Sonra başımı kaldırdım. Aklım sıra ayağa fırlayıp namussuzların üstüne saldıracaktım. Ama kafama bir darbe daha yedim. Bu sefer yere yapıştım. Kâbil olsa yeri delip aşağıya da geçecektim.

Güç belâ kafamı kaldırdım. O vakit Rio'nun yüzüme doğru yaklaşan ayağını gördüm. fakat nedense ayak çok ağır yaklaşıyordu. Üstelik tek başına hareket eden vücûtsüz bir ayaktı bu. Bunun altındaki kalın köseleyi, ucundaki demiri, üstündeki ipek bağı ve hattâ çorabı bile görüyordum. Tekmeyi yemeden "Bu kocaman ayak kafama çarpacak," diye düşündüm.

Her zaman olduğu gibi yine haklıydım.

O O

O

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dünya güneşin etrafında süratle dönüyor ve mavi, kırmızı, yeşil renklere bürünüyordu. Sonra renkler açılarak onların yerini ışıklar aldı. Ben de olduğum yerden uçarak güneşe doğru yaklaştım. Ama o sırada karşıma bir ayak çıktı. Bu kocaman bir kayayı andıran bir ayaktı. Hayır, aynı ayak değildi bu. Ayakkabının tabanının ucunda demir yoktu. Sonra bu ayak hareketsizdi. Buna memnun olmuştum. Zira ben de hareket edecek halde değildim. Hiç olmazsa bir milyon sene kımıldıyamazdım. Buna rağmen yine de talihimi denedim. Hareket edebildiğimi anlayınca da şaştım.

Nihayet güç belâ yere oturdum. Sonra başımı kaldırarak bu ayağın sahibine baktım. Küstah kapıcıdan başkası değildi o. Namussuz yine pis pis sırıtıyordu. Ben halâ kulübedeydim. İçeride ikimizden başka kimse de yoktu.

Namussuz, neşeli neşeli, "Yapabileceğim bir şey yoktu," dedi. "Daha ne olduğunu anlıyamadan her şey olup bitti efendim." Serseri 'Efendim' diyerek benimle eğleniyordu.

38'liğimi sol koltuk altımdaki kılıfta taşırım. Başımın çatlar gibi ağrımasına rağmen elimle koltuk altımı yokladım. Colt yerli yerinde duruyordu. İsteselerdi 38'liğimi de alırlardı tabii. Bu arada beni de tenha bir yere götürüp haklıyabilirlerdi. Ama nedense bunu düşünmemişlerdi. 38'liği çıkarıp uzun sıska kapıcıya çevirdim.

Namussuzun o anda boyu daha da uzadı

ve bir hayli de kilo kaybetti kendisi. Dudakları büzüldü. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne... Ne oluyor?" diye kekeledi. "Onlar senin hesabını..."

Homurdandım. "Hesabımı görmediler işte. Adın nedir."

-"Goose." Sesi titrek ve tizdi.

-"Pek alâ, Goose. " Tabançayı burnuna dayayıp emniyeti açtım. Bundan daha tatsız bir şey olamazdı. Adam bir kobra yılanının karşısında kalmış gibi dondu. İçini çekti. "Ben bir şey yapmadım, efendim. Yemin ederim bir şey yapmadım."

Bu sefer bana yalvarıp yaltaklanıyordu. Oralı olmadım. "Ya öyle mi? Beni dövmelerini seyrettin ya."

-"Sadece seyrettim."

-"Kangren kafama matrakla vurur, Rio beni tekmelerken sen de seyrettin."

-"Evet, şey.... Ben...... Bir şey yapacak vakit olmadı. Eğer vakit olsaydı......"

-"Doğru. Vakit kalsaydı sen de kulağımı koparırdın her halde."

Durdum. "Bu sefer yalan istemem. Anladın mı?"

Gözlerini 38'liğin namlusundan ayırmadan mırıldandı. "Peki."

-"Sen Rio'nun adamısın değil mi?"

-"Evet."

-"Neden seni bu kapıya koydu o?"

-"İçeri girip çıkanlara göz kulak olmam için. Rio buraya para yatırdı. Etrafa göz kulak olmam lâzım." Artık son derece saygılı bir tavırla konuşuyordu. Kendisi verilen işi yapan dürüst bir adamdı

Gitgide kendime geliyordum. Tabancayı salladım. "Rio'nun bu şantaj işiyle ne alâkası olduğunu anlat bana."

Yutkundu. "Onun böyle şeylerle alâkası

yok." Silâhı yine salladım. Rengi büsbütün soldu. "Yemin ederim. Lou bir yerden para sızdırsaydı benim haberim olurdu. Bir şey bilmiyorum. Bana hiç bir şey söylemedi. " Bana söyliyecek başka sözü yoktu sanırım. Onun için emniyeti kapatıp 38'liği kılıfına soktum. Goose, çok rahatladı.

-"Goose, sana son bir şey soracağım. Lou'yla Kangren nereye gittiler."

-"Feldspen'i göreceklerdi."

-"Yâni onlar halâ Stüdyodalar mı?"

-"Evet, Lou, Feldspen'i görmek istiyordu. Bu arada sana da bir haber bıraktı. Başını yarmalarını istemiyorsan Magna'dan uzaklaşmanı tavsiye etti."

Dönüp gerisin geri gittim. Feldspen'in sarışın sekreteri Marie ben içeriye dalınca gülümseyecek oldu. Fakat ben ona aldırmadan atıldım ve Harry'nin bürosunun kapısını açarak içeriye saldırdım. İlk gördüğüm şey de Lou Rio'nun kocaman suratı oldu.

Feldspen'in masasının solunda duruyordu o. Ona doğru giderken ayakkabısının yüzümde bıraktığı izi ve Kangren'in kafama matrakla vurmasını düşünüyordum. Rio'yu oracıkta gebertecektim.

Kangren de onun solundaydı. Büyük odada epeyi hareket vardı zaten. Ama ben kimseye bakacak halde değildim. Gözlerimi Rio'nun yüzünden ayırmıyordum. Biraz rahatsız olmuş hattâ korkmuştu galiba. Biri, "Shell," diye bağırdı. Ama aldırmadım. Azrailin gençliği de bana sokulacak oldu. Rio, bir şey haykırdı.

O sırada odada bulunanları da farkeder gibi oldum. O beyazlık Harry'nin saçıydı. Sonra uzun simsiyah bir şey gördüm. Bunu ne kızıl ne de pembe olan saç takip etti. Odada başkaları da vardı galiba. O anda her şeyi kafamdan çıkar-

dım. Kangren üstüme gelince Rio'ya bakmaktan vaz geçtim.

Bu sefer matrakla saldırmadı bana. Belki de patronuna yaklaşmama mâni olmak istemişti. Sebebini bilmiyorum. Aldırdığım da yoktu.

İleriye doğru gidecektim. Kangren, yakama yapışınca birden döndüm. Sol ayağımla elimi kaldırıp serseriye hücûm ettim. Yumruğum karnına gömüldü.

Meğer namussuzun dişleri varmış. Ağzı öyle bir açıldı ki sapsarı dişlerini gördüm. Can acısıyla inledi. O anda dişlerinin ağzından sapır sapır dökülmediğine şaştım. Kangren, kollarını açarak geriye düştü. Onun bir müddet hadiselere karışamıyacağı belliydi. Onun için dönüp yine Rio'nun üstüne gittim.

-"Shell, çıldırdın mı sen?"

Bu sefer kendime gelir gibi oldum. Bağıran Feldspen'di . Onun şaşkınlıktan allak bullak olmuş yüzüne baktım. Tiksintiyle karışık bir hayrete kapılmış olduğu belliydi. Bu bir film değildi. Onun bürosunda hakiki bir döğüştü. O zaman durdum.

Rio, deri koltuktan kalkmıştı. Aramızda bir metre kadar bir mesafe vardı. Ona baktım. Serseri gözlerini bana dikmiş kımıldamadan duruyordu.

Odada derin bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Fısıltıya benzer bir ses duydum. Yerde sürünen Kangren'in sesiydi bu. Serseri can acısıyla kıvranıyordu. Ona bakmadım bile.

Sessizlik ebediyete kadar uzayacağa benziyordu. Bu arada kendimi topladım. Hiddetimi yatıştırmaya çalıştım. Sonra hafif bir sesle "Lou," diye mırıldandım. "Sen dışarıda bir hata yaptın. Seninle aramızda şahsi bir mesele yoktu. Ama artık var."

Bana Feldspen cevap verdi. "Shell, bunların manâsı nedir?"

Ona döndüğüm sırada masanın diğer yanında duran Valentine'i fark ettim. Zaten sinirliydi o. Ama bu sefer büsbütün bitmişti. Sanki damarlarında kan değil süt dolaşıyordu. Rengi kireç gibiydi.

Harry'e baktım. "İşin manâsı şu. Bu şişko köpek ve serserisi beni dışarıda dövdüler. Onun için ben de... ben de şikâyete geldim."

Başımı çevirince arkada duran üç kişiyi de fark ettim tabii. En fazla beni ilgilendiren de o alev saçlı dilber oldu. Coral James, o türlü şeyler vaad eden gözlerini bana dikmişti. Bu gözler beni heyecanlandırıyordu. Ama genç kadın artık tebessüm etmiyordu.

Alçak deri koltuğa da uzun siyah saçlı bir dilber yerleşmişti. O da Coral kadar uzun boyluydu galiba. Biraz daha dolgun bir vücûdu vardı. Coral kadar güzel değildi belki ama erkeklere hitap eden bir cazibesi vardı. Bir Meksikalı veya İspanyol kadını gibi yakıcı bir güzelliğe sahipti. Esmer tenli; dik iri göğüslü, simsiyah gözlü, gece gibi saçları olan nefis bir kadın. Simsiyah parlak gözlerinde acı dolu bir ifade görerek şaşırdım.

Kangren, halâ yerde yatıyordu. İki eliyle karnını tutmuştu. Kadınların daha solunda da bir erkek ayakta duruyordu. Boyu bir doksan üç vardı sanırım. Galiba yüz yirmi kilo ağırlığındaydı. Ama vücûdunda yağın dirhemi yoktu. Soluk mavi pantalonu ve kenarları kahverengi kordonlu beyaz ipek gömleği vücûdunun fevkalâde olduğunu ortaya koyuyordu. Ayaklarında da kırmızı ve yeşil deri işlemeli beyaz çizmeler vardı. Güneşten esmerleşmiş yüzü son derece hoş ve sevimliydi. Johnny Palomino'yu tanımıştım.

O vakit aklım başıma geldi. Palomino ve

James. Bu hesaba göre siyah saçlı dilber de Suez'di. Üçü de odadaydılar.

Peki ne oluyordu?

Feldspen'in sesi yükseldi. "Pek alâ, Shell. Bana tekrar şu vaziyeti anlat. Yalnız ağır ağır konuş." Kendisini toplamış ve masasının başına yerleşmişti.

Uzun uzun konuşmak niyetinde değildim. "Rio'yla şu gorile dışarıda rastladım. Kaç aydır böyle bir şey bekliyordum zaten. Bugün karşılaşınca kozumuzu pay etmeğe kalktık." Rio'ya baktım. "İlk raundu o kazandı. Şimdi sen söyle,Harry. Ne oluyor burada?"

Masanın karşısında duruyordum. O ara Kangren'i unutmuştum. Ama bir hışırtı duydum.Bunu tiz bir çığlık takip etti. Ses git gide yükseldi. Çığlıkların en nefisiydi bu. Dönünce elinde 45'likle yerden kalkmış olan Kangren'i gördüm.

38'liğimi çektiğim gibi yana sıçradım.Fakat soldan Palomino işe koyulmuştu bile. Kowboyun çizmesi Kangren'in eline çarptı. Tabanca havalanarak odanın öbür ucuna düştü. Ama Kangren başını bile çevirmedi. Serseri gözlerini bana dikmişti. Yüzü bir cesedinkinden farksızdı. Sadece siyah gözleri tuhaf tuhaf parlıyordu.

Kangren'in otomatiği uçunca silâhımı yerine soktum. Ama serseri tabancasının uçtuğunun farkında bile değildi. Gözleri ölüm saçıyordu..Bana doğru bir adım attı. Kimse yerinden kımıldamadı. Ya şaşkınlıklarından donup kalmışlardı. Ya da ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Hafif bir sesle, "Dur, Kangren," dedim. "Zira bu sefer bir kaç kemiğini kırarım." Yumruğumu sıkmadım. Bilâkis parmaklarımı bitiştirmiş bekliyordum. Bu defa saldırdığı takdirde onu yere yıkmıyacaktım. Onu mahvetmek niyetindeydim. Benim sözlerimi duymamış gibi hareket etti.

Ağzının kenarından salyaları akıyordu. Elini kaldırdı. Ben de vurmaya hazırlandım.

Fakat Rio, birdenbire emretti. "Kangren! Dur diyorum!" Serseri muhafızına doğru gitti. Fakat Azrailin gençliği ona da aldırmadı. Tam bana saldıracağı sırada Rio onun yanağına bir tokat aşketti. Sert bir şamar değildi bu. Ama Kangren'i durdurmaya kâfi geldi. Serseri durup bana baktı. Gözlerinde o tuhaf ifade kayboldu. Sonra içini çekerek dudaklarını yaladı.

Tiz bir sesle, "Peki Lou," dedi.

Ben de Rio'ya baktım. "Onu buradan çıkar."

Rio, adamına döndü. "Gel, Kangren, burada işimiz kalmadı."

Kangren halâ beni unutmamıştı. Dudaklarını belli belirsiz oynatarak, "İşiniz bitti, Scott," diye homurdandı. "Mahvolmuşsun."

Ben yine şişkoya döndüm. "Buraya bak, Rio. Bu iti buradan çıkarmazsan kendi ellerimle tahnit ederim onu."

Neyse Rio, gorili itti. Birlikte kapıya doğru gittiler. Kangren, bir daha konuşmadı. Yalnız Rio, Feldspen'e, "Seni ararım H.J." dedi.

Harry, cevap vermedi. İki serseri odadan çıktı.

Biri derin bir nefes aldı. Valantine de bir koltuk çekip yığılır gibi oturdu. Bitkindi. Ben de öyleydim ya. Gidip yerdeki 45'liği aldım ve cebime attım.

Sonra Palomino'ya baktım. "Teşekkür ederim, dostum."

Gülümsedi. "Her halde o ara çılgınlık geldi bana."

-"Orasını bilmem. Sadece sana müteşekkirim."

Bir kedi gibi gerinerek, yine tebessüm et-

ti.

Feldspen'e döndüm. "Ne oldu, Harry? Bir şey mi var?"

Harry, hemen cevap verdi. "Mr. Rio gelip Theodore'u bulmuş. O sırada ben büromda değildim.. Senin şantajla ilgili sözlerini tekrarlamış. Theodore'a hakikati sormuş. Durumu öğrenmiş. O sırada ben de döndüm. Mr. Rio, üç yıldızımızı buraya çağırıp bu iş hakkında bildiklerini sormamızı istedi."

Sinirlenmiştim. "Peki ne öğrendiniz?"

-"Hiç, bir saat evvelkinden fazla bir şey bilmiyoruz."

Böyle bir şey olacağını tahmin etmiştim zaten. O sırada Palomino lâfa karıştı. "Bu işin üçümüzle ilgili olduğuna karar vermeniz çok tuhaf doğrusu." Bana baktı. "Onlara şantaj hakkında bir şey bilmediğimi söyledim." Gülümsedi. "Melek olduğumu iddia edecek değilim. Fakat avuç dolusu para verip saklıyacağım bir günahım da yok."

Feldspen, doğruldu. "Özür dilerim. Bu kargaşalıkta sizleri tanıştırmayı unuttum."

Sırıttım. "Resmen tanışmış değiliz." Coral James'e baktım. Kahverengi gözlerini bana dikmişti. Ama tebessüm etmiyordu yine.

Feldspen, bizleri tanıştırıp benim hususi hafiye olduğumu ve şantaj meselesini halledeceğimi söyledi. Coral, o ana kadar bir şey görmemiş gibi bir tavır takınmıştı. Yanakları pembeleşmişti.İlk rastladığımda onun çok güzel olduğunu düşünmüştüm.Ona bakarken şahane olduğuna kanaat getirdim.

Esmer kadın da tahmin ettiğim gibi Suez'di. O da bir alemdi. Eğer Coral odada olmasaydı muhakkak kendisiyle alâkalanırdım. Bu kadın son derece cazibeli, esrarlı ve havalı bir mahlûktu. Çok enteresan bir tip olduğunu söylemeliyim. Daha başka şeyler de söyliyebilirim ama kanuna karşı gel-

mekten korkuyorum.

Tanıştırıldığımız sırada Suez, yumuşak elini uzatıp, "Ne feci hadise," diye mırıldandı. "Lou'nun o ahbabı çok korkunç. Siz de kocaman bir ayı kadar kuvvetlisiniz. Kocaman bir ayı."

-"Yok canım." Ona gülümsedim. "Burada olan küçük hadiseye aldırmayın. Yani gündüzlerimi ve gecelerimi böyle geçirmiyorum. Aslında da bu tip şeylerden de nefret ederim. Görüyorsunuz ya hiç de öyle kocaman bir ayıya benzemiyorum."

Gülümseyince inci gibi dişleri ortaya çıktı. "Hayır, hayır ben hiç yanılmam."

-"Pek alâ, dediğiniz gibi olsun."

Coral, bize bakmıyordu. Hattâ konuşmamızı bile dinlemiyordu ama yüzünde canı sıkılmış gibi bir ifade belirmişti. Suez'e gösterdiğim alâkaya sinirlenmişti. Ben Suez'in yumuşacık elini bıraktığım sırada Coral da Feldspen'e döndü. "Bize daha fazla ihtiyacınız var mı, Mr. Feldspen?"

-"Hayır, hayır. Sen bir şey soracak mıydın, Shell?"

Sormak istediğim şeyler vardı tabii. Fakat bu kadar insanın içinde onlara teker teker şantajdan bahsetmek manâsızlıktı. Onun için üstelemedim. "Sen mühim hususları tahkik etmişsin, Harry. Bu da bana yeter."

Feldspen, onlara döndü. "O halde gidebilirsiniz."

Kadınlar, bir kaç kelime konuştuktan sonra çıktılar. Ben de Palomino'nun elini sıkıp kendisine tekrar teşekkür ettim.

-"Bu Merhaba Yabancı'nın bir sahnesini çevirmekten farksızdı, Mr. Scott."

-"Bana Shell demelisin. Vurulmama mani olan herkes bana bu isimle hitap eder."

-"Olur, Shell." Valentine'yle Feldspen'e baktı. "Şimdilik Allaha ısmarladık." O da çıktı.

Ancak Feldspen'le Valentine'e baktığı zaman, genç adamın gözlerindeki tuhaflığı farkedebildim. Gözleri anormal bir şekilde büyük duruyordu. Palomino bu arada çıkmıştı. Belki bunun bir manâsı yoktu. Belki de adamın gözleri doğuştan öyleydi. Fakat morfin gibi uyuşturucu bir madde kullanan bir insanın gözleri de böyle olurdu.

Bundan hiç bahsetmedim. Bilâkis. "Böylece durum alt üst oldu, Harry," diye söylendim.

Valentine, durgun bir tavırla, mırıldandı. "Kabahat bende,"

Hiç düşünmeden konuştum. Rio'ya üç isim söylemek pek zekice bir şey değildi doğrusu."

Adam yüzünü buruşturdu. Yine sinirleri gerilmişti galiba. Veya sözlerim ona ağır gelmişti. Üzülmüş ve pişman olmuşa benziyordu. "Şey.. Şey biliyorum. Mr. Rio ve o canavar buraya geldikleri zaman cevap vermemem gerektiğini idrak bile edemedim. Zaten kendisine ne demem lâzım geldiğini de bilmiyordum."

-"Anlıyorum. Belki de Rio, onların adlarını önceden biliyordu." Kendilerine kapıda olanları anlattım.

Feldspen, hayretle yüzüme baktı. "Demek hakikaten senin kafana vurdular."

-"Evet, tam tepeme vurdular."

-"Shell, bu adamın mazisi hakkında bir şey bilmediğimin farkındasın değil mi?"

-"Evet, Harry. Yalnız başka bir şeyin daha farkındayım. Rio'nun iç yüzünü bilen biri her şeye rağmen onun parasını Magna'ya yatırmasına göz yummuş. Bu yüzden de başınız belâda. Daha doğrusu bundan sonra pek rahat edemiyeceksiniz." Durdum. "Palomino, Suez ve Miss James'den neler öğrendiniz?"

Hiç bir şey öğrenmemişlerdi tabii. Üçü

de her şeyi inkâr etmişti. Kendilerine kimsenin şantaj yapmadığını söylemişlerdi. Feldspen'in kaşları çatıldı. "Şimdi düşünüyorum da Coral bize bir kelime bile söylemedi. Mr. Rio dahil biz sual soruyorduk. Coral'ın cevap vermediğini o ara fark etmedik. Johnny, kimsenin kendisini rahatsız etmediğini ileriye sürdü. Suez, bunun son derece manâsız ve saçma olduğunu iddia etti. Coral ise oturup sakin sakin .bizi dinledi. Sen içeriye girene kadar da ağzını açmadı."

Biraz daha konuştuktan sonra kalktım. Bir şey öğrendiğim takdirde onları arayacağımı söyledim. Saat beşe gelmişti. Daha ben Palomino, Suez ve Coral'la konuşmak niyetindeydim. Dışarı çıkacağım sırada Ted Valentine koltuğundan kalkıp yanıma geldi. Elini uzatarak, "Çok müteessirim," diye mırıldandı. "Bu işi alt üst ettim."

-"Ziyanı yok. Her şey düzelir."

İçini çekti. "Hiç sanmıyorum... Belki de öyledir. Neyse.. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Shell."

Son derece samimi bir hali vardı. Yine bu adamdan hoşlandığımı hissettim. "Ben de öyle Ted." Elini sıkarak odadan çıktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Johnny Palomino'yu üç numaralı ses stüdyosunda buldum. İki üç dakika boş vakti vardı. Zaten bu da bana kâfiydi. İlk iş kendisine gözlerinden bahsettim. "Küstahlık ediyorum, Johnny. Ama Feldspen bana küstahça sualler sormam için para veriyor."

-"Ziyanı yok, Mr. Scott... Yani Shell." Tatlı tatlı gülümsedi. "Gözlerim ışıktan çok rahatsız oluyor. Bilhassa renkli filmlerde fazla ışık kullanıyorlar. Onun için göz doktorum bana bu damlayı verdi. Göz bebeklerini küçültüp ışığın tesirini azaltıyor bu ilâç. Tamam mı?"

-"Akla yakın. İlâcın adı nedir?"

Dudak büktü. "Orasını pek bilemiyorum."

-"Bana göz doktorunun adını verebilir misin?"

Johnny ağır ağır. "Onu rahatsız etmene lüzûm yok." diye cevap verdi. Halâ gülümsüyordu ama pek de neşeli değildi."Scott, burada herkese başımın belâda olmadığını üç dört kere anlattım. Sadece rollerimi ezberlemekte güçlük çekiyorum. Bütün derdim bundan ibaret."

Beni başından atmak istediğini anlıyarak oradan ayrıldım. Bir tek şey öğrenmiştim. Johnny sinirlenip bana 'Scott' diye hitaba başlamıştı.

Suez, bitişikteki giyinme odasındaydı.İşini bitirmiş eve dönmek üzere hazırlık yapıyordu. Kapısını vurunca hemen onu karşımda buldum. Sırtına pembemsi saten bir sabahlık giymişti. Bir an

onu çıplak sandım. Neredeyse kalbim duracaktı.

Suez, memnuniyetle, "İri ayı geldi," diye güldü. "İçeriye gir," Birdenbire samimileşmişti.

Küçük odaya girince o kapıyı kapatıp oturmam için tahta iskemleyi işaret etti. Kendisi de tuvaletin önündeki alçak tabureye ilişti. Oda mis gibi kokuyordu. Derin bir nefes aldım. "Ne nefis koku bu!"

Suez, bacak bacak üstüne attı. "Beğendin mi? Yasemin. Daima bu kokuyu kullanırım. Yasemin kokusunu duyarsan Suez'in orada olduğunu anlarsın Shell."

-"Buna sonra dikkat ederim."

Dikkatle beni süzdü. "Her halde bana şu şantaj işini sormaya geldin, Shell?"

-"Onun gibi bir şey."

-"Bana şantaj yapan yok. Artık başka şeyler konuşalım."

Pembe sabahlığa dimdik göğüslerine ve biçimli kalçalarına baktım. Sabahlığın altında başka bir şey olmadığı belliydi. Benim neye baktığımı farketmiş olacak ki mırıldandı. "Bundan da bahsetmiyelim."

Başımı kaldırdım. Ama o kızmamıştı. Hattâ sinirlenmemişti bile. "Pek alâ," dedim. "Lou Rio'dan bahsedelim. Kendisi seninle ilgileniyormuş sanırım."

-"Doğru. Ama beni alâkadar etmiyor o. Tamam mı?"

-"Fevkalâde."Gülümsedim. "Rio, Coral James yerine senin Messelina'nın Günahları'nda oynamanı istemiş sanırım."

-"Doğru. Ama fazla uğraşmadı. Sadece lüzûmlu şahıslara bir kaç kelime söyledi. Mamafih bunun da pek faydası olmadı. Zaten ben onun ne tip bir adam olduğunu da bugüne kadar bilmiyordum."

-"Yani, onun kanun dışı işlerinden haberin yok muydu?"

-"Her ne hal ise.. Sadece adamın bana faydalı olabileceğini biliyordum. Üstelik karşılık olarak bir şey vermiyecektim." Susup yüzüme baktı. "Hiç bir şey vermiyecektim." Kımıldanınca pembe saten sabahlığın önü açıldı. O zaman hakikaten kadının içine bir şey giymemiş olduğunu anladım. Kalbimin hızlı hızlı çarpmaya başladığını hissettim.

Ağır ağır devam etti o. "O rolü çok istiyordum. Fakat daha sonra Gece Rüzgârı'nın baş rolünü aldım. İlk defa büyük bir role çıkıyordum. Böylece işler düzeldi. Ama yine de iyi bir Messelina olacağımdan eminim ya." Bembeyaz dişlerini göstere göstere güldü. "Fevkalâde kötü bir Messelina olacaktım."

-"Messelina çok kötü bir mahlûkmuş. Ama çok güzelmiş. Bu rolde harikulâde olurdun her halde."

-"Teşekkür ederim." Parlak siyah gözlerini yüzüme dikti. "Beni dinle. Lou Rio hususunda üzülmene lüzûm yok. Kendisi bana bayılıyor. Fakat ben şişko ahmaklardan hiç hoşlanmam."

-"İyi anlaşıyoruz." diye cevap verdim. "Ben de sevmem o tipleri."

-"Ben daha ziyade iri yarı ahmaklardan hoşlanırım." Ben ne diyeceğimi düşünürken ilâve etti. "Giyinmem lâzım. Bundan zevk alacağını biliyorum ama yanımdayken giyinmeme imkân yok.

-"Hoşlanacağımı nereden biliyorsun?"

-"Gözlerinden belli. Konuşsaydın hislerini bu kadar belli edemezdin."

Sırıttım. "İkimizin de aynı lisanı konuştuğundan eminim."

-"Olabilir. Belki bir gün seninle uzun uzun konuşuruz." Yine baygın baygın güldü. "Ama şimdi değil."

Ayağa kalktım. "Neredeyse bana işimi unutturacaktın. Ben Feldspen ve belki de senin hesabına çalışıyorum."

-"Ne demek bu?"

-"Başın derde girecek olursa bana haber ver. Söylemek istediğim buydu."

-"Nasıl bir derdi kasdediyorsun?"

Bu sözleri manâlı manâlı söylemişti. Onun için ne demek istediğini kestirmek zordu. Ayağa kalkınca sabahlık yine aralandı. Düzgün bacaklarını ve hatta yuvarlak kalçasını gördüm. Aynaya bakarak elleriyle siyah saçlarını havaya kaldırdı. "Güle güle. Yarın buraya gelecek misin?"

-"Sağ kalırsam evet. Belki şu kapıdan çıkacak kadar ömrüm kalmamıştır."

Sözlerimde samimiydim. Sabahlığın üstü de açılmıştı. Fakat belinde kuşak olduğu için kayıp yere düşmüyordu bu. Suez aynadan bana bakarak, "Hani gidecektin?" diye mırıldandı. Eliyle sabahlığın önünü tuttu.

Dudaklarımı yalayarak döndüm. "Doğru.. Doğru." Sendeleyerek kapıdan çıktım.

On numaralı giyinme odasına doğru gittim. Ateşim kırka çıkmıştı sanırım. Kalbim de iki misli sür'atle çarptığı için kan damarlarımda adeta oynayarak dolaşıyordu. O anda bir buzlu viski içseydim belki biraz kendime gelirdim.

O sırada on numaralı odadan Coral James çıktı. Feldspen, kadının oda numarasını söylemişti bana. Onu görmeye gidiyordum hem hazırlıklıydım. Buna rağmen onu karşımda görünce yine boğazımın kuruduğunu hissettim. Bu kadını her görüşte çarpılıyordum. Suez'le geçirdiğim beş dakika beni sersemletmişti. Ama Coral'ın alev saçlarını, güzel yüzünü ve kalbi dolduracak kadar nefis vücûdunu görünce kan bu sefer de beynime çıktı.

O da beni görmüştü. Elini sallıyarak yaklaş-

tı.Dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti.Genç kadın, "Merhaba, Shell," dedi. "Biraz şaşkın bir halin var."

-"Doğru. Kafama vurdukları için sersemlemiş olacağım."

-"Beni mi arıyordun, Shell?"

-"Doğduğum günden beri."

-"Sululuğu bırak."

-"Seni arıyordum, Coral. Sen stüdyodan ayrılıyorsun galiba. Araban var mı?"

-"Hayır,. eğer beni de evime bırakırsan memnun olurum."

-"Hay hay," Kolumu uzattım.İtiraz etmeden koluma girdi. Birlikte Cadillaç'ımın durduğu yere gittik. Bir ara, "Feldspen'in beni neden tuttuğunu biliyorsun değil mi?" diye sordum. "Bu arada Suez ve Palomino'yla konuştuğumu söylemem lâzım.İkisi de kimsenin kendilerine şantaj yapmadığını iddia ettiler.Mazilerinde 'kirli bir şey yokmuş.Sana da aynı şeyi sormam lâzım Coral."

-"Cevap verecek değilim."

-"Ne demek bu?"

Arabaya gelmiştik. Kapıyı açıp binmesine yardım ettim. Kendim de direksiyona geçtim."Shell; bir şey söylemek niyetinde değilim. Benden 'Evet' veya 'Hayır' diye bir cevap alacak değilsin."

-"Feldspen'in bürosunda da bir şey söylememişsin."

-"Kimsenin bunu farketmediğini sanıyordum."

Kapıdan çıkarken etrafıma bakındım. Lou Rio'nun adamlarına benzer kimse görmedim.Peşimizde de kimse yoktu.Daha şimdilik bana musallat olmamışlardı.Hollywood Bulvarından geçip Redwood'a geldik.Coral eliyle işaret etti. "Şu küçük beyaz evde oturuyorum."

-"Yalnız mı oturuyorsun?"

-"Hayır annem var."

İçimi çektim. "Ya?"

-"Kendisi Vermont'daki akrabalarımızı ziyarete gitti."

Kendime gelir gibi oldum. "Ya?"

Beni içeriye davet etti.Yarım saat kadar oturdum. Konuştuk ama işle ilgili bir şey öğrenemedim. Sadece Coral'ın dört sene evvel Hollywood'a geldiğini küçük rollerden sonra Pampadur'un Günahları filminde parladığını anladım.Şimdi de Messelina'nın Günahları'yla istikbalini garantilemişti.Hayatın çok tatlı olduğunu düşünüyordu.

-"Coral," dedim. "Sen çok güzel bir kadınsın.Onun için fevkalâde bir Messelina olmuşsundur her halde.Yalnız sende kötülükten eser yok."

Manâlı manâlı güldü. "Nereden biliyorsun? Belki ben Mesellina'dan daha kötüyüm.Belki düzinelerle aşığım oldu. Bunun duyulmuş olması şart değil ki."

Yüzüne baktım. Şahaser bir mahlûktu doğrusu. Bir an düşündüm. Bu nefis kadın acaba aslında kötü bir mahlûk muydu? Rio'nun kötü fikirleriyle masum gözleri tezat teşkil ediyordu. Belki de Coral da öyle kötü bir insandı.Ama buna inanamadım. Hele Coral bana tatlı tatlı tebessüm ederken böyle bir şeye inanmama imkân yoktu. Başka bahislere geçtik. O ara ben yine yediğim dayağı, işimi gücümü unuttum. Sanki Coral'ı yıllardır tanıyordum. Onunla ahbaplık bana büyük zevk veriyordu. Ancak gitme saatim gelip ayağa kalkınca işimi hatırladım. Kapıdan çıkacağım sırada, "Coral," dedim. "Sana söylememiş olduğum bir husus var. Biri Magna'dan bir milyon sızdırmak istiyor. Şantajcının elinde delil olup olmadığını bilmiyorum. Fakat varsa ve bu iş duyulursa Magna'nın vaziyeti çok kötü olacak. Eğer mühim bir şey biliyor ve saklıyorsan neticeden sen de

mesûl sayılırsın."

İri kahverengi gözlerini yüzüme dikti."Pek alâ meselâ X hakkında kötü şeyler bildiğimi kabul edelim. Ama bu hususta emin değilim. Emin olmadığım bir şeyi sana açmamı istemezsin değil mi?"

Düşündüm, "Bilâkis isterim. Zira o vakit X hakkındaki malûmatı tahkik ederim. Eğer bu doğruysa ve kendisine zarar gelecekse o vakit X'i korumak için bir çare ararım."

-"Ama boşuna masum bir insandan şüphelenmiş olabilirsin. Sana bir şey söyliyeceğim. Magna'da bir şeyler dönüyor.Fakat ne olduğunu pek bilemiyorum. Ne yapacağıma karar verdiğim zaman sana haber veririm.Olur mu?"

-"Pek alâ. Yalnız senin canını sıkıyorlarsa bunu bilmeliyim."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Yalnız şunu bil, Shell. Kimsenin bana şantaj yaptığı yok."

-"Buna memnun oldum," diye mırıldandım. "Asıl ben teşekkür ederim, Coral."

Hafifçe kaşları çatıldı. "Vaktiyle biri bunu denemeğe kalktı.Ama muvaffak olamadı. Şimdi de bana şantaj yapan yok."

Genç kadından ayrılıp arabama gittim.Henüz durumdan bir şey anlıyamamıştım. Sadece başım ağrıyor, vücûdum sızlıyordu.Ama yine de ateş olmayan yerden duman çıkmayacağına inanıyordum ben.

Hollywood Bulvarından geçip Broadway'e saptım. Arabamı yandaki parka bırakıp Hamilton Binasına girdim. İkinci kattaki büroma çıktım. Işığı yaktıktan sonra kitaplığın üstündeki akvaryuma yaklaştım. Renkli guppi balıklarına biraz yem

.verdim. Sonra masamın başına oturup telefona uzandım.

Nihayet telefonu kapattığım zaman tam on iki yeri aramıştım.Bir sigara yakıp arkama yaslanarak düşünmeğe başladım. Bir kaç sabıkalı, hırsız, dolandırıcı ve epeyi tanınmış iki gangsterle konuşmuştum. Şimdi hepsi Magna hakkında bir şeyler öğrenmek için kendi kaynaklarıyla temasa geçiyorlardı. Belki onlar şantaj meselesi hakkında bir şeyler öğrenebilirlerdi. Yapabileceğim başka bir şey yoktu şimdilik. Diğer hususları ertesi gün halletmeğe çalışacaktım.

Büromdan çıkıp Spartan Apartmanına döndüm. Duş yapıp yattım.Ağrılarım biraz hafifler gibi olmuştu.Ama kafam halâ karışıktı. Bir müddet yatıp Coral'ı düşündüm. Sonra aklıma Suez geldi.Onun kalçalarını sallayarak yürümesini hatırlamıştım. Bu kadın bir alev makinesinden daha yakıcıydı. Hele o sabahlığın kayışını kat'iyen unutamıyordum. Bir müddet kendimle mücadele ettikten sonra Suez'i de kafamdan çıkardım. Palomino'yu düşünmeğe koyuldum. Vaziyeti anlamamıştım. Belki de hepsi bana yalan söylüyordu.Ama ben Coral'ın yalancı olabileceğine inanmak istemiyordum. Belki de hepsi doğru söylüyordu da yalan atan Feldspen'di. Ama buna imkân var mıydı? Kafamın tamamiyle karıştığını düşünerek uyuya kalmışım.

Sabah altıda telefonun sesiyle uyandım.Uykulu uykulu ahizeyi kaptım.İyice uyanmam için daha bir saat geçmesi ve en az iki fincan kahve içmem lâzımdı. Feldspen'in sabahın bu saatinde beni aramasna bir manâ verememiştim.

-"Feldspen," dedim. "Sen misin, Harry?"

-"Evet, ne dediğimi anlıyor musun?"

-"Sesini duyuyorum ama ben...."

-"Lütfen beni dinler misin?" Sesi son derece sert ve acıydı. Birdenbire kendime geldim. Yataktan doğrulup oturdum. Sıkı sıkı telefona sarılmıştım.

-"Pek alâ, Harry. Söyle ne oldu?"

-"Valentine...."

-"Valantine mi?" Gözlerimin önünde sinirli sinirli dudaklarını kemiren, tırnaklarını avuçlarına batıran ve gülümsediği zaman çok yakışıklı olan adam belirdi. "Ted'e ne olmuş?"

-"Öldü. İntihar etti."

ALTINCI BÖLÜM

Şaşırmıştım. "Emin misin?"

-"Evet. Polisler vak'a yerine gitmiş.Biri bana telefon etti.".

Valentine'i pek az görmüştüm.Fakat onunla çok iyi dost olabileceğimi hissetmiştim.Sinirlerini bozan iş halloldugu takdirde adamın çok neş'eli, cana yakın ve sevimli olacağına karar vermiştim. Birdenbire yakın bir dostumu kaybetmişim gibi geldi bana. "Nasıl yapmış bu işi? Tabancayla mı?"

-"Hayır, oturduğu otelin tepesinden aşağıya atmış kendisini."

-"Aşağıya mı atmış?" Tuhaftı bu., "Kendisinin böyle bir şey yapacağını tahmin etmezdim. Yani başka türlü ihtihar edebilirdi."

-"Mühim olan intihar etmesi. Ben onun intihar edeceğini hayalimden bile geçirmezdim, Shell."

Sözleri doğruydu. "Dinle, Harry. Acaba bu işi başkası mı yaptı? Yani...."

-"Hayır, onu öldürmediler Shell. Daha doğrusu polis telefonda bana böyle söyledi. Bir kaç kişi onun kendisini aşağıya attığını görmüşler. Valentine bu arada bir mektup bırakmış." Susup içini çekti. "Oraya gitsen fena olmaz." Velentine-in San Vincente semtindeki otelin adresini verdi bana.

◎ ◎

◎

Valentine'in ölümünden takriben yarım saat sonra oteldeydim. Feldspen'e hemen durumu bildirmişlerdi. O da iki, üç dakika sonra beni aramıştı. Onun için üstüne bir çarşaf çekilmiş olan Valentine'in cesedi halâ kaldırımdaydı. Polisler de işlerini bitirmek üzereydiler. Kaldırıma yanaşmış olan can kurtaranın kapısı açılmıştı. Cesedi arabaya yerleştirmeğe hazırlanıyorlardı.

Etraf kalabalıktı. Polisler orasını kordona almışlardı. Ama memurlardan ekserisini tanıdığım için cesedin yanına kadar gittim. Onu sedyeye yerleştirmelerinden evvel dikkatle bir baktım.

Ölen Valentine'di hakikaten. Yüzünü tanımıştım. Fakat artık çukur çenesinden eser kalmamıştı. Üstü başı kan içindeydi. Midem bulanmaya başlamıştı. Bu kadar tecrübeye rağmen halâ kemikleri kırılmış, ezilmiş insanlara bakmak beni fena ediyordu. Ceset can kurtarana konuldu. Kapılar kapatıldı. Araba kalktı. Siren çalmıyordu. Zira acele etmek için sebep yoktu.

Etrafıma baktım. Dennis Lavery adında bir sivil memur bir çiftle konuşuyordu. Yaklaşınca çiftin yanından ayrılıp bana izahat verdi. O çift Valentine'in aşağıya atıldığını gören üç şahitten ikisiydi. Üçüncüsü olan Peter Fishbaum ismindeki tombul adamsa bir polis arabasında oturuyordu. Üç şahit de aynı şeyi söylüyordu.

Hava alaca karanlıkken bir adam otelin damında belirmiş, kenara gelip eğilerek yere bir şey bırakmış. Adamla kadın, onun işçi olduğunu sanmışlardı. Fakat tepedeki şahıs yere bir şey bırakır bırakmaz aşağıya atmıştı kendisini.

Lavery'e sordum. "Yukarıda ne buldunuz?"

-"İntihar edenlerin bıraktıkları cinsten bir mektup. İstersen bir dakika sonra bunu sana da gösteririm. Bu arada adam ceplerindeki anahtar, cüzdan vs. de dama bırakmış. Tuhaf şeyler yapı-

yorlar. On saniye sonra cüzdanın filân ehemmiyeti kalmıyor. Ama intihar edenler hep böyle hareket ediyorlar."

Mektubu okudum. Bu kare biçimindeki kalın bir kâğıda yazılmıştı. Kâğıtın cinsine baktım. Kuşa benzer bir işareti vardı bunun.

Mektup kimseye hitap etmiyordu. Çok kısaydı:

'Bunu okuduğunuz zaman ben ölmüş olacağım. Canımı almaya karar verdim. Daha fazla tahammül etmeme imkân yok. Yaşamak artık zevk vermiyor bana. Allah da biliyor ya dayanmağa çalıştım. Yorgun ve bitkinim. Her şeyden nefret ediyorum. Böyle bir tatsızlığa sebep olduğum için özür dilerim. Her şeye elvedâ. Allah bana acısın..'

Altta 'Theodore Valentine' diye bir imza vardı. "Bu yazı ona ait her halde," dedim.

-"İmza ehliyetindekine uyuyor. Yazıyı da dairesinde bulduğumuz kâğıtlarla karşılaştırdık. Merkezde tekrar yazılar karşılaştırılacak. Ama mektubu onun yazdığından eminiz." Kâğıdı işaret etti. "İntihar edenlerin hepsi aynı şeyi yapar. Bak cümleler kesik kesik. Sonra doğru da kelimeler güçlükle okunabiliyor."

-"Doğru."

-"Bir an evvel mektubu yazıp intihar etmek istemiş. Aynı tip yazılara çok rastladım. Zehir veya uyku ilâcı alanlar da bu tip mektuplar bırakırlar."

Birlikte şahit çiftin yanına gittik. Adam otuz yaşlarında, orta boylu, esmer ve zayıftı. Yirmi beş yaşlarında bir esmer olan karısı ise hiç de fena sayılmazdı. Ama biraz bayağı halliydi. Belki de sabahın bu saatinde boyaları yüzünden böyle duruyordu.

İsimlerinin Mr. Ve Mrs. Gene Gelder ol-

dugunu söylemişlerdi.Gördüklerini tekrar anlattılar.Kadın, "Çılgınlıktı bu," dedi. "Adamın orada ne yaptığını anlamadım.Onu işçi filân zannettim. Birdenbire aşağıya atlamaz mı? Neredeyse bayılacaktım." İçini çekti."Yere düştüğü zaman öyle korkunç bir ses çıktı ki..."

Atıldım."Teşekkür ederim. Bu kadarı kâfi."

Kadın, susmadı. "Gene, otele dalıp hemen polis çağırdı.İki, üç dakika içinde polisler geldi.

-"Peki gecenin veya sabahın bu saatinde sizin burada ne işiniz vardı?"

-"Biz de Madison da kalıyoruz. Partiden dönüyorduk.Otele gireceğimiz sırada bu hadise oldu."

Kocası hiç sesini çıkarmıyordu.Galiba karısının konuşmasına alışmıştı.Kadın da adama ağız açtıracak cinsten değildi.Onlara tekrar teşekkür ettim.Polis arabasına kadar gidip üçüncü şahit olan Peter Fishbaum'la da konuştum.

Aynı hikâyeyi anlattı o. Sadece "Damda dim dik duruyordu," diye ilâve etti."Tek başına durmuş bu tarafa bakıyordu.Onun atlıyacağını anladım."

-"Nasıl anladınız?"

-"Hissettim bunu. Eğilip yere bir şey koydu. Sonra doğrulup durdu.Atlıyacağını anlamıştım. Dediğim gibi oldu.Kımıldayamadım bile. Bakmak da istemiyordum ama elimde değildi bu."

Adam bir kaç blok ötede oturduğunu ve benzin almak için en yakın garaja gittiğini söyledi."Galiba mahalleli çocuklar arabada benzin bırakmamışlar.Ama benzini filân unuttum şimdi.Keşke bu hadiseyi görmeseydim." Durakladı."Yürür gibi atladı.Yere düştüğü zaman da ilk ayaklarını çarptı kaldırıma. Hayatımda bu kadar feci bir şey daha görmedim."

Lavery'le birlikte otelin damına çıktık. Valentine'in atlamış olduğu kenara kadar sokulup baktım.Sonra arabama atlayıp Magna'nın yolunu tuttum. Feldspen'i büyük odasında buldum. Masasının başında oturuyordu.Işık kır saçlarına vurmuştu.O anda yalnız ama çok yalnızdı.Bronz renkli yüzünde derin çizgiler belirmişti.Yorgun ve bitkindi.

-"Merhaba, Shell," dedi. "Neler öğrendin?"

-"Mühim olanı biliyorsun.Otelin damından aşağıya atmış kendisini. Cesedi de gördüm. Polislerle de konuştum."

-"Neden....Neden böyle bir şey yaptı?"

-"Orasını ben de bilmiyorum," Derî koltuğa çöktüm. "Beni dinle, Harry. Ted'in intihar edebileceği aklına gelmiş miydi hiç?"

Feldspen, elini salladı. "Her an kendisini öldürecekmiş gibi hareket ederdi. Sen de gördün onu. Zaten son bir kaç ay zarfında sinirleri son derece bozuktu."

Kaşlarımı çattım. "Ben onun daima sinirli olduğunu sanmıştım."

-"Hayır, beş veya altı aydan beri bu haldeydi. Kendisine nesi olduğunu sordum. Sadece sinirli olduğunu söyledi."

-"Harry, acaba Valentine'in başı belâda mıydı? Yani şantaj yapılan üç kişiden biri de o olabilir miydi?"

Feldspen, hayretle yüzüme baktı. "İyi ama nasıl?.. Buna ihtimal veremiyorum." Sustu. Böyle bir ihtimali ilk defa düşünüyordu. Nihayet, "Olabilir " diye mırıldandı. "Ama sanmıyorum."

Çekmesini karıştırıp kalın bir kâğıt çıkardı ve okumaya başladı. Sonra bana baktı. "Theodore'un son hafta zarfında fazla sinirli olduğunu söylemiştim. Buna geçirdiği kazanın sebep olduğunu sanıyordum."

-"Kaza mı? Nasıl kaza?"

-"Orasını ben de bilmiyorum.Geçen hafta sonu bana mektup yazdı.Fakat kazanın cinsinden bahsetmedi.Mektup bu.Bu yüzden kendisi bir gün işe gelmedi.Pazartesi günü burada yoktu."

-"Peki neden sana yazdı? Gelemiyeceğini söylemek için mi?"

-"Evet, kendisi düşünceli bir insandı.Palm Springs civarında lüks bir çiftlikte kalıyordu. Orada ata binip bileğini burktuğunu filân sandım. Al istersen mektubu oku."

Kâğıdı alıp okudum.Fakat pek bir şey anlamadım.Valentine, hafif bir kaza geçirdiğini ve bir iki gün dinlenmesi gerektiğini yazıyordu.İşe gelemiyeceği için müteessirdi.

İntihar mektubundaki yazıyı tekrar görmek bende tuhaf bir his bıraktı.Fakat beni rahatsız eden başka bir şey vardı.Bunun ne olduğunu anlıyamamıştım. Yalnız tuhaf bir şeydi bu.

Mektubun başlığına baktım. Desert Trails Misafir Çiftliği yazılıydı. Bir şey ifade etmedi bu benim için.Orasının Hollywood yıldızları tarafından beğenilen bir yer olduğunu duymuştum.Fakat oraya hiç gitmemiştim.Mektubu kaldırdım. Işıkta kâğıdın cinsine baktı.Bunda da kuşa benzer bir işaret vardı.Ama yine de o anda durumu sezemedim.

Feldspen'e, "Mektupta geçen Pazarın tarihi var," dedim. "Yani bundan dokuz gün evvel. Bu hesaba göre Valentine o tarihten itibaren daha sinirliydi değil mi?"

-"Evet öyle."

-"Peki kendisi sana geçirdiği kazadan bahsetmedi mi?"

-"Hayır."

-"Belki de bu...." Birdenbire sustum.Elimdeki mektuba baktım.Kâğıdın cinsi, rengi ve mar-

kası dikkatimi çekmişti. Bu kâğıt intihar mektubunun yazıldığı kâğıdın eşiydi.Yalnız bu daha uzun ve antetliydi.Belki de bunun bir manâsı yoktu.Fakat sirtımın ürperdiğini hissettim.

Feldspen, mektubu alabileceğimi söyledi. Telefon etmek istiyordum. Harry, bir çekmeden beyaz bir telefon çıkardı.Hemen Los Angeles Cinayet Şubesini açıp Müfettiş Perkins'le konuştum. Valentine'in intihar ettiğini duymuştu. Fakat kendisini alâkadar etmemişti bu hadise. "Beni dinle dostum," diye mırıldandım. "İntihar mektubu anteti kesilmiş bir kâğıda yazılmış. Labaratuvarda iki kâğıdı mukayese etmek kabil mi?"

-"Olur. Sen ikinci kâğıdı nereden buldun?"

-"Valentine'in Desert Trails Misafir Çiftliği'nden yazdığı bir mektup bu. Merak ettiğim husus...."

Sözümü kesti. "Ne dedin? Ne dedin?"

-"Merak ettiğim husus.."

-"Hayır, o yerin adını sordum."

-"Desert Trails Misafir Çiftliği. Palm Springs civarındaymış."

-"Onun nerede olduğunu biliyorum.Sen o lüks yerin kime ait olduğunun farkında mısın, Shell?"

-"Hayır.Bilmem lâzım mı? Mühim mi bu?"

-"Orası belli değil. Kâğıt üstünde mal sahibi William Layne gözüküyor. Fakat asıl mal sahibi Nick Colossus."

Bu ismi duyunca fena halde sarsıldım tabii. Kafam karma karışık oldu.Lou Rio'nun işe karışması tatsızdı.Ama iki kötüden birini seçmek gerekirse düşünmeden Rio'yu alırdım.Zira Nick, felâket demekti.Nick'in yanında Rio, son derece masum bir mahlûk sayılırdı.Rio, Nick gibi iri yarı, sert haşin ve kafalı değildi.

-"Shell, orada mısın?"

-"Evet biraz şaşırdım da."

-"Bunun sence bir manâsı var mı?"

-"Sadece o lüks çiftlikte tatilimi geçirmek istemediğimi anladım. Nick, benim adımı duyunca pek de sevinmiyormuş."

-"Seni alâkadar edebilecek bir şey daha var, Shell. Savcının Bürosundan Monaghan bizim şefe telefon etmiş.Valentine'in ismini hatırladığı için aramış bizi.Belki mühim değil.Geçen Pazartesi Theodore Valentine, Savcının Bürosuna telefon edip yolladığı mektubu alıp almadıklarını sormuş.Almadıklarını öğrenince de telâşla mektup geldiği takdirde bunu açmamalarını söylemiş.Yalnışlıkla mektubu Savcılığa gönderdiğini sandığını ama pek de emin olmadığını ilâve etmiş."

-"Ne tip bir mektupmuş bu?"

-"Ekspres gönderilmiş dört sahifelik bir mektupmuş. Hepimiz bu kadar biliyoruz. Valentine, bir iki gün daha telefon etmiş. Ondan sonra aramamış."

-"Peki mektup gelmiş mi?"

-"Hayır, Monaghan, Valentine'in öldüğünü duyunca hadiseyi hatırlıyarak şefe telefon etmeği uygun bulmuş.Hepsi bu kadar."

-"Teşekkür ederim." dedim. "Yanımdaki mektubu sana getireceğim."

Telefonu kapatınca Feldspen, sordu."Ne oldu?"

Omuzumu silktim. "Bilmiyorum. Bu işte bir tuhaflık var." İçin için Nick Colossus'un bu işle ilgisi olup olmadığını düşünüyordum.Bir taraftan da bunun aksini ümid etmekteydim. Zira onunla dalaşmaktansa Dracula'yla uğraşmayı tercih ederdim.

◎ ◎

◎

Los Angeles polis merkezine gitmeden evvel Magna'nın kapısından içeriye girip bekledim ve şantaj yapıldığı iddia edilen üç yıldız gelince onlara teker teker durumu anlattım.Ne yapacaklarını merak ediyordum.

Biri beni şaşırttı.

İlk gelen Coral durumu anlayınca hem hayret etti hem de üzüldü. Bunun normal bir reaksiyon olduğuna kaniydim.Coral, makyaj odasına giderken Johny Palomino'nun arabası da park yerine girdi.Yalnız genç kadının ayrılırken söylediği söz tuhafıma gitti.Coral," Bu durumu değiştirir," demişti.

Palomino, hadiseyi sükûnetle karşıladı. Sanki uzak bir akrabasının banka soyduğunu söylemiştim kendisine. "Nerede yapmış bu işi?" diye sordu.Otelin tepesinden atladığını söyledim. Başını sallıyarak sete gitti.Halâ göz damlasını kullanıyordu sanırım.

Ama Suez gelince iş değişti. Genç kadın beyaz Thunderbird'ünü park ederek neş'eli neş'eli yanıma yaklaştı. Siyah saçları omuzlarını okşuyor, yeşil eteği dalgalanıyordu. Hele yeşil süveteri bir alemdi. Bu göğüsleri hangi kadın görse kıskançlığından biterdi. "Nasılsın, Shell? İninden çıktın galiba?"

-"İnde çok yalnızdım," diye cevap verdim. "Onun için buraya geldim. Valentine'in başına gelenleri duydun mu?"

-"Hayır, ne olmuş?"

-"Bu sabah intihar etmiş."

Dondu sanki. "İntihar mı etmiş?"

-"Evet, şafak sökerken kendisini otelin tepesinden aşağıya atmış Suez."

Bir an onun bayılacağını sandım. Yüzü iyice soldu. Boğuk bir sesle, "Aman Yarabbi!" diye inledi. "Aman Yarabbi! Olamaz! Ben asla bunu..."

Birdenbire sustu.

Şok geçirdiği belliydi. Bu ara onun dilinin çözüleceğini düşünerek atıldım. "Sen asla neyi, Suez?" Ama o birdenbire dönüp Thunderbird'e koştu. Daha ben Cadillac'a binmeden kapıdan çıktı. Peşinden gidip onu yakalıyamadım. Ama Feldspen bana kadının adresini vermişti. Onun için Pepper Sokağının yolunu tuttum. Bej rengi binanın altı numaralı dairesinde oturuyordu Suez. Ama kendisi orada yoktu. Ben de oradan ayrılıp Los Angeles Polis Merkezine gittim.

Mektubu laboratuara götürüp Müfettiş Perkins'le buluştum. Beni görünce, "Merhaba Shell," diye güldü. "Sen bu intihar işinden şüphelendin galiba?"

-"Öyle bir şey demedim, Perkins. Sadece mektuplar alâkamı çekti."

-"Haklısın." Pürosunu dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Nick Colossus'un ismi geçtiği zaman midem bulanır daima."

-"Şu Misafir Çiftliği onunmuş ha? Peki orada ne yapıyor."

-"Orasını sırf para kazanmak için açmış sanırım. Bu arada adamları da orada kalıyorlar. Nick de ekseri oradadır.Kendi dairesi için bir servet harcadığını söylüyorlar."

-"Demek çok lüks bir daire bu?"

-"Hayır," diye cevap verdi. "Biliyorsun biz on seneden beri bu namussuzun peşindeyiz. Kendisi şimdiye kadar türlü türlü suçlar işledi. Ama hiç birini ispat edemedik.Son derece akıllı ve dikkatli bir adam o. İşte Nick, kendisini emniyete almak için bir servet harcayarak bir daire yaptırmış.İçeriye bir mikrofon filân sokmağa imkân yok. Biz bunu denedik ama olmadı.Nick'in California'da kendisini emniyette hissettiği tek yer orası."

Bir müddet Nick'den bahsettik. Sonra aklıma bir şey geldi."Beni dinle Perkins. Biri bugün beni öldürürse Lou Rio'yu yakalamayı ihmal etme."

Gülümsedi. "Zevkle yaparım bunu. Bugün öldürülmek niyetinde misin?"

-"Hayır, ama o namussuz beni öldürtmeğe hazırlanıyor. Kangren beni gebertmedikçe rahat edemiyecek."

-"Seni tanımış olduğuma memnunum, Shell. Keşke bütün cinayetleri de böyle çabucak çözebilseydik."

Bu tatlı sözleri söyledikten sonra odasına döndü o. Ben de Laboratuara uğradım. İki kâğıt birbirinin eşiydi. Sadece birinin anteti kesilmişti. Bunun bir ustura veya makasla kesilmiş olduğu tahmin ediliyordu. Her iki kâğıttaki yazı da Valentine'e aitti. Polis bu husustan emindi.

Sabah kahvaltısı etmeden çıkmıştım evden. Zaten uyanınca pek bir şey yiyemem. Ama bir iki saat sonra iştahım açılır. Gidip bir lokantaya oturdum. Kalın bir biftekle patetes püresi istedim. Zevkle karnımı doyurdum. Büroma dönecek kuvveti kendimde bulduğum zaman saat de on bir buçuğa gelmişti.

Kapıdan içeriye girdiğim sırada telefon çalıyordu. Ama ben vaktinde yetişemedim. Telefon kapandı. Mektuplarıma bir göz attıktan sonra Feldspen'i aradım. Kendisine Palamino, Coral ve Suez'in hareketlerini anlattım. Kendisi Suez'in işe gelmediğini söyledi. Kadının nesi olduğunu da bilmiyordu.

-"Harry," dedim. "Ben bir kaç saat yokum. Desert Trails'le meşgul olacağım. Daha sonra seni ararım."

Talihimin açık olmasını söyliyerek telefonu kapadı. Daha yerimden kalkmadan yine telefon çaldı. Yumuşak sesli bir adam konuşmağa başladı. "Mr Scott siz misiniz?"

-"Evet."

-"Dedektif Sheldon Scott mu?" Endişeliye benziyordu."

-"Evet, benim. Bir arzunuz mu vardı?"

-"Bu sabah televizyondaki haberleri takip ettim. Fakat bu sabah öldürülen adam hakkında bir şey söylenmedi."

Heyecanlandım. "Valentine'i mi kastediyorsunuz?"

-"Evet. Sizin Valentine'in patronu hesabına çalıştığınızı söylediler. Onun için aradım."

-"Ne olmuş yani? Bunun televizyonla ne alâkası var?"

-"Büronuzda yalnız mısınız?"

-"Evet. Valentine'in intiharı hakkında bir şey mi biliyorsunuz? Hem neden polise gitmediniz?"

-"O adamların Valentine'i aşağıya attıklarını gördüğümü söyledim ya? Deli miyim ben. Polise gidersem o adamlar işi duyup beni de temizlemeğe kalkarlar. Hayır, olmaz. Önce bu işi unutmayı düşündüm. Ama vicdanım elvermedi. Onun için durumu size anlatacağım. Fakat polislerle konuşmam."

-"Adamların kimler olduğunu biliyor musunuz?"

-"Hayır. Sadece iki kişiydi. Valentine'in iki tarafından tutmuş sürüklüyorlardı. Adamı önce yere bırakıp kenarda anlamadığım bir şey yaptılar. Sonra Valentine'i aşağıya attılar."

Hadiseyi nasıl gördüğünü sordum? Sevgilisiyle damda oturduğunu ve kız ayrılıp gittikten sonra orada bir sigara içtiğini söyledi. Kalkıp aşağıya ineceği sırda bu hadise olmuştu.

-"Neredesiniz ? Adınız nedir?"

-"Telefonu kapatın. Hepsi bu kadar."

-"Beni dinleyin " diye atıldım. "Sizinle yüz yüze konuşmam lâzım. Belki bu arada unutmuş

olduğunuz şeyleri de hatırlarsınız. Veya ehemmiyet vermediğiniz şeyler gelir aklınıza. Sonra sizden imzalı bir ifade almam lâzım."

Bu fikrimi beğenmedi. Ama bir dakika daha konuştuktan sonra beni görmeğe razı oldu. Yalnız imza filân vermek niyetinde değildi. Bir de müsaadesi olmadıkça kendisinden polise bahsetmiyecektim. Bana yardım etmek istiyordu. Ama korkuyordu da. Sesinden onun genç olduğunu tahmin etmiştim. Razı olmasına rağmen bana ismini vermedi. Yarım saat sonra benimle Belmont Sokağındaki York Parkında buluşacağını söyledi. "Bir şey imzalamam. İsmimi de veremem. Durumu anlatacağım. Artık işi halletmek sizin elinizde."

-"Pek alâ," diye cevap verdim. "Sizi nasıl tanıyacağım?"

-"Kulağımın arkasına gül takarım. Allah kahretsin! Ben sizi tanıyorum. Televizyon haberlerinde sizin resminizi de gösterdiler. Ben uzun boylu, sıska bir insanım. Simsiyah saçlarım ve parlak gözlerim var. Tarifi beğendiniz mi?"

Sırıttım. "Pek alâ. Sizi bulacağım." Telefonu kapatınca da tebessümüm siliniverdi. Genç adamın sözleri bana makul gelmişti. Belki de samimiydi o. Fakat ben kendisiyle öyle sık ağaçlı bir parkta buluşmak istemiyordum. Orada türlü türlü ağaçlar, mazılar ve bir de havuz vardı. Belki de Kangren gibi benden hoşlanmıyan biri bu oyunu tasarlamıştı. Beni tenha bir yere çekip temizlemeye karar vermiş olabilirdi. Kendi kendime. "Boşuna sinirleniyorum," dedim. "Adam sözlerinde samimiydi." Ama yine de koltuk altımdan 38'liğimi çıkarıp kontrol ettim. Sonra bunu kılıfına soktum.

Kapıya gittiğim sırada telefon çaldı. Tereddüt ettiysem de dayanamıyarak geri döndüm. Ahizeyi kaldırdım.

Tatlı ve hafif bir kadın sesi aksetti. "Shell?"

-"Evet. Konuşan güzel Coral mı acaba?"

-"Ben Coral. O sıfat için teşekkür ederim. Shell, dün sana bir şeyden emin olduğum takdirde haber vereceğimi söylemiştim. Hatırladın mı?"

-"Evet yavrum."

-"İşte şimdi eminim. Vaktiyle birinin bana şantaj yapmaya kalktığından bahsetmiştim. Dün o şahsın adını vermek istememiştim. Zira yanılmış olabilirdim ve iftira edebilirdim. O şahıs Valentine'di.Öldüğü için bunu söylememin mahzuru yok artık."

-"Valentine mi? Yani sana şantaj yapmağa mı kalktıydı?"

-"Evet. Biraz karışık bir iş bu, Shell. Ben Magna'dan telefon ediyorum.Saat beşte buradan ayrılacağım.Altıda evime gelsene.O zaman sana vaziyeti izah ederim."

-"Pek alâ, Coral.Görüşürüz öyleyse."

Telefonu kapatıp bir dakika kadının söylediklerini düşündüm. Bu sefer de Feldspen'i aradım.Cevap verince,"Harry," dedim."Ben Shell. Senin Valentine'i çok sevdiğini biliyorum.Onun için bu sözleri söylemeyi istemezdim.Ama mecburum. Galiba Valentine'in o şantaj işiyle alâkası varmış. O öldüğüne göre belki artık üzülecek bir şey kalmamıştır.Belki stüdyoya kimse ilişmez artık."

Lâfımı kesti. "Beni tekrar aradılar."

-"Yine o iş için....."

-"Yarım saat kadar evvel aynı adam telefon etti."

-"Ya?" Kendi sesim bana bile tuhaf geldi. "Bu sefer ne istedi peki?"

-"Yine aynı şey.Yardımcımın öldüğünü duyduğunu söyledi. Her hangi bir şeyin değiştiğini sanmamamı ilâve etti."

-"Bunu söylemeğe ne lüzûm gördü acaba?"

-"Hiç bir fikrim yok.Tekrar bir milyon

istediklerini bildirdi.Hem nakit olacakmış.Altı gün sonra veya daha evvel arayacağını söyledi." Feldspen durakladı. "Shell, bu iş beni korkutmağa başladı."

-"Çok tuhaf bir hadise ," Saatime baktım. Telefonda beş dakikam geçmişti.Yola çıkmam lâzımdı. "Bu sabah Lou Rio oraya geldi mi? Veya Azrail'in gençliğini gördün mü?"

-"Kimi?"

-"Kangren'i soruyorum. Senin büroda beni vurmağa kalkan serseriyi kasdediyorum."

-"Hayır, ikisini de görmedim. Neden sordun?"

-"Bu ara onların nerede olduklarını bilirsem çok rahatlıyacağım, Harry. Yapılacak mühim bir işim var.Onu bitirir bitirmez sana uğrayacağım."

Telefonu kapatıp Hamilton Binasından çıktım. Hemen etrafıma bakındım. Cadillac'a atlayıp yola koyuldum.Son sür'atle gitmeme rağmen York Park'ına beş dakika geç kalmıştım.Belmont'un köşesinde arabayı park ederek indim.Çakıllı yoldan ilerleyerek parka girdim.Yolun iki tarafında taş banklar vardı.Tam ortaya gelen küçük meydanda ise üç heykel duruyordu.Bunların arkasında kalan havuzda da balıklar yüzmekteydi.

Oraya geldiğim sırada üç kişi gördüm.Ben etrafıma bakınırken otuz beş yaşlarında ince uzun bir adam kalktı.Yaşlı bir kadın oturmuş yün örüyor ve kuş seslerini dinliyordu.Diğer şahıs ise yirmi üç yirmi dört yaşlarında biriydi.

Beni görünce elini sallayarak ayağa kalktı. Tarif ettiği gibi 'Uzun boylu sıska' değildi. Kısa boylu ve şişmandı. Belki de tipini bilmemi istememişti. Ona doğru giderken bu adamla benden başka kimsenin cinayetten haberi olmadığını düşündüm.

Genç, gülümsiyerek, "Kulağımın arkasına karanfil takmadım," diye mırıldandı."Fakat ben..."

Ne diyecekti bilmiyorum.Bunu bilmem de imkânsız artık.Onun son sözleri oldu bu.Cümlesini bile bitiremedi.

Patlamayı duymadım.Fakat genç adamın çenesinin yarısı birdenbire yüzünden ayrılıp uçtu sanki.

O O

O

YEDİNCİ BÖLÜM

Daha o düşmeden ben yüzü koyun yere yattım.

Bir adamı vurmak kâğıttan bir hedefe kurşun sıkmağa benzemez. Bu hadise televizyon veya filmlerde gördüğünüz gibi de değildir. Bir insanın vurulduğunu görmedikçe ne dediğimi anlamanıza imkân yok.

45'lik bir kurşun genç adamı fırlatıp bir yere atardı. Kurşun çenesine isabet etse de böyle olurdu bu. Ona nasıl bir kurşun isabet etmiş olduğunu bilmiyorum. Zira gencin kolları yaylıymış gibi havaya kalktı. Bağırmadı. Sadece inler gibi bir ses çıkardı. Sonra vücûdu sarsıldı ve yere yıkıldı. İkinci korşun onun etine saplandığı sırada ben yerde yuvarlanıyordum. Hemen dönüp koltuk altımdan 38'liğimi çektim. Dizimin üstünde doğruldum.

Bu arada kafam kendiliğinden kurşunun geldiği . istikameti hesaplamıştı bile. Gencin çenesi benim sol tarafıma doğru uçmuştu. Buna göre ateş eden serseri benim arkamda ve sağıma doğru bir yerde durmuştu.

Biraz evvel banktan kalkan sıska serseri de o tarafa doğru gitmişti zaten. Otuz beş yaşlarındaki o adamı düşünmemiştim bile. Halâ da düşünmüyordum. Kafam bedenimden ayrılmış gibi kendi kendine hareket ediyor ve emirler veriyordu. Tabanca sağ elimdeydi.

Serseriyi göremedim. Sadece yolu ve ağaçları seçiyordum. Yaşlı kadın kuşları dinlemiyordu

artık. Kendisi kuvvetli ciğerleri olan genç bir kadın gibi haykırıyordu. Belki de ilk tabanca seslerini bu yüzden duymamıştım. Ama üçüncü kurşun civarımda bir yere saplanınca bunu rahat rahat işittim. Kurşun bana isabet etmemişti. Sıska da her halde bu yüzden ortaya çıktı. Bana bildiği gibi ateş edip hesabımı görmek istemiş olacaktı.

Parktaki gri renkli taş heykellerden birinin arkasındaydı. Usulca yana kaydı. Fazla uzaklaşmadı heykelden. Sadece bana nişan alıp ateş edecek vaziyete geçmek istemişti. Kâfiydi bu. Yani benim için kâfiydi demek istiyorum. Adamın sağ tarafını rahat rahat görüyordum.

Ani şok beynimin korkunç bir şekilde çalışmasını temin etmişti. Kolumu kullandığımı bile hatırlamıyorum. Beynimin verdiği emirlere uyarak kolum kalktı. Sanki başkasının koluydu bu. Ben ona nasıl tabanca kullanılacağını öğretiyordum. Bol zaman vardı. Birinci tetiği acele ve telâş etmeden çektim. Serserinin sarsıldığını gördüm. Kurşunu yiyince sendeleyip yan dönmüştü. Silâhının tetiğini çektiyse de namlusu bana doğru çevrilmemişti. Kurşun ayaklarının dibindeki taşları havalandırdı. Tabanca sesi yine hafifti. Sanki bir dal kırılmış gibi bir ses çıkmıştı.

Yine sakin sakin hareket ettim. Kafama çıkan kan kulaklarıma tazyik ediyordu. Kendi tabancamın sesini duydum. Sonra bunu yine işittim. Sıska sarsıldı. Yere kapaklandı. Silahı elinden düştü. Ayağa kalkmağa çalıştığı sırada ona doğru koştum.

Dizlerinin üstünde doğrulmuştu. Karada yürümeğe çalışan bir ahtapota benziyordu. Heykelin dibine düştü. Betona çarptığı için dudakları yarılıp kanamağa başladı. Sonra yuvarlanıp kaldı.

Yaklaşıp yakasından tutarak kendime doğru çektim. "Bu numarayı kim hazırladı? Seni bu-

raya kim gönderdi?"

Ağzından kan geliyordu.

-"Fazla vaktin yok, ahbap," dedim. "Anlatacaksan çabuk ol."

-"O.....O....." Konuşmak için uğraşırken dudakları sırıtır gibi gerilmiş dişleri ortaya çıkmıştı. Heykelin kaidesine çarptığı için ön dişlerinden biri kırılmıştı.

Cevap vermeğe çalıştı. Hakikaten büyük gayret gösterdi. Kelimeler dilinin ucundaydı. Gözlerinin parlaklığı kaybolurken o kelimeleri söyleyebilmek için çırpındı. Bunu yapmayı arzu ettiği belliydi. Ama vakti kalmamıştı. Halâ yakasını tutuyordum. Konuşmak için başını kaldırdı. Sonra birdenbire adeleleri gevşedi. Kafası arkaya kaydı. Heykelin kaidesine çarptı. Gayri ihtiyari irkildim. Halbuki onun canının artık acımıyacağını da biliyordum.

Ceketini bıraktım. Yere yığılıp kaldı. Yeni öldüğü için vücûdu henüz çok yumuşaktı. Kafamı saran buzlar da erimeğe başlamıştı. Onun için sıskayı da başka türlü görüyordum artık. Başımı çevirip bana telefon etmiş olan gencin vücûduna baktım. Kollarını açmış yatıyordu. Yüzünden sızan kanlar yerdeki kumları koyu bir renge boyamıştı.

Sanki bir şey içimi yiyip bitirmişti. Kendimi bomboş hissettim. Ağzımda acı bir tad vardı. Daha evvelden bana ateş edilmişti çok.Hatta beni vurmuşlardı da.Hayatımda ilk defa bir adama kurşun sıkmıyordum.Şimdiye kadar bir çok insanın debelenerek, can çekişerek öldüğünü de görmüştüm. Fakat yine de bu hadisede bana dokunan bir şey vardı. Belki de gencin o şekilde vurulması tesir etmişti bana.Kadının feryatları da büsbütün sersemlememe sebep olmuştu.

Artık Valentine'in ölümü hakkında hiç şüphem kalmamıştı.Onu temizlemişlerdi. Bu hesaba

göre üç şahit de yalan söylemişti.Yerde yatan iki adam da benim telefonumun dinlendiğine birer delildi. Bu çok ama çok mühimdi. Beni çok endişelendiriyordu bu. Fakat sebebini bir türlü anlıyamamıştım.

◎ ◎

◎

Polis arabaları geldiği zaman kendimi biraz toplamıştım.İlk arabadan Komiser Keyneş'le bir memur indi. Kaşlarını çatarak bana yaklaştılar. Keynes, "Scott," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

-"Gel göstereyim." Parkın yolunda beklemiştim onları.İkisini de alıp heykellerin yanına götürdüm.Giderken de durumu izah ettim.Cesetleri gördükleri zaman da "Telefonumu dinlemişler," diye izah ettim. "Biri bu gencin anlattıklarını duymuş.O Valentine'i sabah otelin tepesinden aşağıya attıklarını görmüştü.Zaten onu da bu yüzden temizlediler.Telefonumu dinleyen şahıs onu temizletmek için bu yılanı göndermiş. Daha doğrusu, serseri ikimizi birden gebertecekti."

Vurduğum adamın yanına gittim. Devam ettim. "Siz gelmeden evvel namussuzun silâhına baktım. Her kurşunun dip tarafında izler var. Zannedersem kurşunlardaki barutun yarısını çıkarmış. Böylece tabanca patladığı zaman az ses çıkarmasını temin etmiş. Muvaffak da olmuş."

Keynes, hayretle yüzüme baktı. "Böyle olduğunu nereden anladın?"

-"Tabanca 32'lik bir Smith Wesson. Şarjörde beş kapsül ve bir kurşun vardı. Yani serseri beş el ateş etmişti. Ama ben ancak son patlamayı duyabildim. O da yüksek değildi. Ucuna susturucu takılmış bir 32'lik bile bu kadar gü-

rültüsüz olamaz.Onun için merak ettim. Baktım Altıncı kurşunda yarı yarıya barut olduğunu sanıyorum.".

Komiser, başını salladı."Bu hesaba göre serseri profesyonelmiş demek."

Yorulmuştum. Sonra kafamı kurcalayan bir şey vardı. Bunun ne olduğunu da bilemiyordum. Keynes, "Bizi çağıranın kim olduğunu biliyor musun Scott?" diye sordu.

-"Şurada yaşlı bir kadın oturmuş yün örüyordu." Kadının kuş sesleri dinlemesini hatırlamıştım. "Öyle bağırmaya başladı ki telefona lüzûm kalmadan geldiniz buraya.Kadın tek başına verici bir istasyondan farksızdı."

Serserinin cesedine ve öldürdüğü gence bakarken bunun ne kadar acı olduğunu düşündüm. Sonra aklıma çok tuhaf hattâ komik bir şey geldi.Komiser, şüpheyle beni süzdü.. "Neden sırıtıyorsun?"

-"Ben mi? Şey...Hiç...Hiç." Ona parkta oturmuş kuş seslerini dinleyerek örgü ören kadının yüzündeki ifadenin hiç de budalaca olmadığını anlatamazdım ya?

Saat bire gelmişti.Cesetler götürülmüştü. Her şey tamamlanmıştı. Ben de tam altı defa ifade vermiştim.Merkezde tekrar ifade verip bunu imzalayacaktım.Ama şimdilik başka işlere bakmam için bana müsaade verilmişti.Oradan ayrılmağa hazırdım. Fakat o sorgu sual arasında öldürdüğüm adamın adını öğrenmeğe muvaffak olamamıştım.Nihayet Cinayet Şubesinden arkadaşım Müfettiş Rawlins'i gördüm. Bir kaç kelime konuştuktan sonra ona serserinin adını sordum.

Rawlins "Adı Dodo," diye cevap verdi. "Bize iyilik ettin, Shell. Merkezde böyle dipleri çizilmiş dört kurşun var. Biz bu dört kurşunu üç cesetten çıkarmıştık.O işleri de Dodo görmüş demek bunu ancak şimdi öğrendik."

-"Bu da adamın kiralık bir katil olduğunu ortaya koyuyor. Neyse canı cehenneme.Ama onun yerine Kangren geberseydi daha memnun olurdum."

-"Kangren mi? Rio'nun sağ kolunu mu kasdediyorsun?"

-"Evet, şimdi de başımda o belâ var. Lou'nun neden onu yollamadığını anlıyamadım."

Rawlins, kaşlarını çattı. "Yani sen Dodo'nun Rio hesabına çalıştığını mı sanıyorsun?"

Ben Rio'nun telefonumu dinletip katili parka gönderdiğini zannediyordum. "Elimde delil yok ama öyle sanıyorum."

-"Haydi oradan. Sen Dodo'nun kimin hesabına çalıştığını bilmiyor musun?"

Hayretle yüzüne baktım. "Hayır. Sen biliyor musun?"

-"Tabii. Kendisi Nick Colossus'dan başkasının hesabına çalışmamıştır."

o o

o

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Öğleden sonra üçü çeyrek geçe 60 numaralı Şoseden saptım. Şimdiye kadar Desert Trails Misafir Çiftliğini görmemiştim. Ben yüzme havuzlarına, biçimli dilberlere, kokteyl salonlarına ve bu tip şeylere bayılırım. Desert Trails de bunlardan bol bol bulunduğunu duymuştum. Fakat atlardan veya sabahın altısında arabalarla gidip göl başlarında kahvaltıdan anlamam.

Aslını isterseniz atlarla maalesef geçinemem. Onlardan hoşlanmadığımı sanmayın. Ama ne zaman atlara yaklaşsam onlar gözlerini kısıp, kulaklarını indirerek beni ısırmağa hazırlanırlar. Belki de bana öyle geliyor. Atlar iri dişli güzel hayvanlardır. Benden bir parça koparmalarını istemem.

Tekrar sola döndüm. Bir kilometre ileride Desert Trails'in binaları yükseliyordu. Sadece ana bina iki katlıydı. Diğerleri çiftlik evleri gibi tek katlı ve yayvandı. Otelin sağ tarafında da küçük küçük evler vardı. Her halde bazı müşteriler tek başlarına kalmaktan haz ediyorlardı. Bütün bu teşkilat çölün ortasında kurulmuştu. Etrafta da kaktüs ve kertenkeleden başka bir şey yoktu.

Binaların etrafında yeşillikler göze çarpıyordu. Kızgın güneşte mavi yüzme havuzu pırıl pırıl parlıyordu. Bu arada ana binanın sol tarafında arabaların durduğunu da farkettim.

Yayvan binaların ve havuzun yanından geçip araba parkına girdim. İnip ana binaya doğru yürü-

düm. Burası hoşuma gitmişti. Zira ortada ata benzer bir şey yoktu. Buna mukabil havuzun yanındaki bikinili afetler görülecek gibiydi.On beş yirmi kişi buzlu içkiler içiyordu.Barın arka tarafında kalan dört müzisyen de hoş bir parça çalmaktaydı.

Bu arada Batıyı hatırlatmak için sağa sola kovboylara has kementler,o tip eşyalar konulmuştu. Aslında burası son derece lüks ve pahalı bir oteldi. Orada kalmağa niyetim yoktu ama müracaata gidip oda fiatlarını sordum.En ucuz odanın geceliği kırk dolar olduğunu öğrendim.Daha fazla para harcamak istediğiniz takdirde dışardaki küçük evler vardı. Onları da beğenmezseniz havuzun yanındaki fazla lüks cabana'larda kalabilirdiniz.

Müracaat memuru şaşılacak kadar nazikti. Pek zekiye benzemeyen orta yaşlı tatlı dilli bir adamdı o. Ben, otelin Nick'e ait olduğunu bildiğim için zorlukla karşılaşacağımı sanmıştım. Nick bana banyonun yolunu bile tarif etmek istemezdi her halde. Ama kâtip Nick'in bana karşı olan hislerinden haberdar değildi. Kim olduğumu da bilmiyordu.Onun için bir hafta evvelki kayıt kartlarını görmek istediğimi söyleyince sadece tereddüt eder gibi oldu.

Yirmi dolar tereddüdünü geçirdiği gibi onun daha da nazik olmasını temin etti. Bana üç santim kalınlığındaki kart destesini verip işi etrafa belli etmememi söyledi. ben Pazar gününden başladım. Theodore Valentine'in adını hemen buldum.Kendisi 24 numaralı evde kalmıştı. Bu arada Cumartesi günü otele yerleşen iki doktorun kaldığı odaları da kaydettim. Onların biri 26 numarada kalmıştı hem. Bir faraziye kurmuştum.Ama mantığa dayanıyordu bu.Kartları bırakacağım sırada rastladığım bir isim beni şaşırmıştı. Acaba bu bir tesadüf müydü? Yoksa bir manâsı var mıydı? Kartın üs-

tüne yeşil mürekkep ve büyük harfle 'Suez' yazılmıştı.

Birdenbire Valentine'in ölümünü duyunca bembeyaz kesilen genç kadını hatırladım. Hemen arabasına atlayıp bir yere gitmişti o.

Kâtip Valentine'i hatırlamıyordu. İsrar etmedim.Ona doktorları sordum. 26 numarada kalan Doktor Clark'ı ı daha bir hafta otelden ayrılmıyacağını söyledi.

Doktor Clark otele karısıyla gelmişti.Onların tuttuğu ev tam Valentine'in kaldığının karşısındaydı. Bu husus tahkik edilmeğe değerdi.

Doktora telefon ettimse de yerinde yoktu. Kartları iade edip katiple biraz daha konuştum. Valentine hafta sonu için gelmiş fakat Pazartesi günü de orada kalmıştı. Suez Pazar günü otelden ayrılmıştı. Kâtip Clark'la karısını barda veya yüzme havuzunda bulabileceğimi söyledi. Bara gitmek fena olmıyacaktı. Bütün gün bir içki bile içmemiştim.

Bara gelene kadar acaip elbiseler giymiş bir sürü insana rasladım. O vakit durumu anladım. Desert Trails'de çalışanların üniformaları böyleydi.

Hepsi de beyaz pantalon, beyaz spor ayakkabılar, beyaz gemici kazakları ve parlak kırmızı ceketler giymişlerdi. Ceketlerin sol göğüs ceplerinin üstünde sırmadan birer araba tekerleği vardı. Onlar kovboydan ziyade Watusi oynayan gençlere benziyorlardı.Ama hepsinin de göze çarpıcı olduklarını itiraf etmeliyim.

Evet çok çarpıcıydılar. Biraz kafa tutmağa kalktığınız takdirde ellerini yüzünüze çarpacaklarından emin olabilirdiniz. Bunu iyi biliyorum. Zira içlerinden bazılarını tanımıştım. Bu süslü mahlûklardan on iki, on dört kadarını görmüş ve altısını tanımıştım. Altısı da içeriye girip çıkmış

veya girmeğe hazırlanıyordu. Daha işe başlamamış olmama rağmen hemen oradan ayrılmayı da düşünmedim değil.

Buraya uğradığım zaman ölüm tehlikesiyle karşılaşacağım aklıma gelmemişti. Burası herkesin geldiği, dürüst veya namussuz insanların bulunduğu umumi bir yerdi.Otelde bir kaç serseri bulunduğunu biliyordum ama onların bana ilişeceklerini düşünmemiştim.Ama altı serseriyle sert halli diğerlerini görünce endişelenmeğe başlamıştım. Üstelik ekserisi de pek zeki olmayan mahlûklardı. Meselâ Whitey'i anlatayım.

Kendisini bara geldiğim sırada gördüm. Bir viski ısmarlayıp Doktor Clark'ı tanıyıp tanımadığını sordum. Doktoru tanıyordu ama öğleden sonra görmemişti.Dönüp havuzun başına bakayım dedim.Ama barla havuzun arasında çimenlik bir saha vardı. Buraya bir kaç küçük masa ve iskemle konulmuştu. Bir kaç iri yarı serseriyle iki üç sıska orada oturuyorlardı. Whitey de onların yanında duruyordu. Profilini görüyordum. Bir iki defa karşılaşmıştık onunla. İkimiz de birbirimizden haz etmezdik. Dönüp beni gördüğü takdirde ne yapacağını biliyordum. Ama beni görmemesini tercih ediyordum tabii. Zira hiç de sevimli bir mahlûk değildi o.

Sevimsizden daha da beterdi. Ağır ağır hareket eden, tombul, aptal bir mahlûktu. Güldüğü zaman kıkır kıkır bir ses çıkarırdı. Yüzü tahammür etmiş peyniri andırırdı. Whitey'in zevk için insanlara iğne batırıp güldüğü söylenirdi. Bu serseri sineklerin kanatlarını koparır ve sonra o kanatları yerdi. Kendisi kiralık bir katildi. Para ve zevk için adam öldürürdü. Ona yakın olmak bana hiç zevk vermiyordu.

Hoş diğerlerine yakın olmak da tatlı bir şey değildi ya. Masada oturanlardan biri de azılılardan Albert'di. Bilhassa matrakla kafaya vur-

maktan haz ederdi. Onun yanında duran Pasta ve İğneci de aynı derecede insafsızdılar. Diğer ikisini tanımıyordum. İğneci o kırmızı ceketi giymişti. Demek otelde ona bir iş verilmişti. Bunun son derece nahoş bir iş olduğundan da emindim. Zira bu adam şiddet kullanılmayan işten anlamazdı.

Bu gorillere bakarak içkimi bitirdim. Bir viski daha istedim. Barın öbür ucuna gidip bu sert tiplere gözükmeden oradan uzaklaşmak niyetindeydim. Fakat aralarında yaptıkları bir şey dikkatimi çekti.

Pasta, İğnecinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra eğilip ayakkabısının kahverengi bağını çıkarttı. İğneci de eğilip Whitey'in kulağına bir şeyler söyledi. O kişner gibi güldü. İğneci diğerlerine bakıp usulca Pasta'nın elindeki ayakkabı bağını işaret etti. Hepsi de büyük bir memnuniyetle bekliyorlardı.

Ben de durup seyrettim. Beş, altı goril bir şey hazırlıyordu. Bu arada içlerinden sıska birinin durumdan haberi yoktu. Gözlerini biçimli bir sarışına dikmişti o. Olanların farkında değildi.

Pasta birdenbire haykırdı. "Çıngıraklı! Çıngıraklı! Bak!"

Sarışını seyreden sıska birdenbire döndü. Gözleri yuvarlarından uğramış, ağzı açılmıştı.

Pasta, yerdeki bağı alacakmış gibi eğildi. "Yılan var! Çıngıraklı! Bir yılan!" Birdenbire doğrulup ayakkabı bağını Çıngıraklı denilen adama attı.

Bağ havada uçarken daha çok bir solucana benziyordu. Hayali geniş bir insan bunu kıvrıla kıvrıla giden pullu bir yılan olduğunu sanabilirdi belki. Ama sıska sanki karşısında üç metre boyunda çıngıraklı bir yılan varmış gibi hareket etti.

Şehirler arası otobüslerin kornalarına taş çıkaracak bir sesle haykırdı. Gözleri yusyuvarlak

olmuştu.Havaya fırladığını gördüm. Boşlukta bir takla attı.Ayakları yere değer değmez de koşmağa başladı. Korna sesi bu sefer de tiz bir düdük halini almıştı.

Koşup kendisini havuza attı. Battı.

O sulara gömülünce beş serseri gülmekten geberecek hale geldiler. Pasta, çimenlerin üstüne yığılıp dizlerini döverek gülmeğe devam etti. Whitey, kıkır kıkır kıkırdıyordu. İğneci ise iki büklüm olmuştu.

İçlerinden biri "Yahu, " dedi. "Çıngıraklı yüzme biliyor mu?"

Pasta boğulur gibi cevap verdi. "Hayır.. Hayır yüzemez."

Bu daha da hoşlarına gitti. Ne kadar eğleniyorlardı? İçlerinden biri boğulmak üzereydi. Bundan daha komik bir şey olabilir miydi?

Bu hadise dikkatimi çekmişti. Zira Çıngıraklı, elbisesiyle suya dalmıştı.Epeyi insan havuzun başına toplandı. Nasıl olduysa Çıngıraklı, havuzun kenarına tutundu.Galiba suyun dibinden yılan gibi süzülerek gelmişti oraya. Sol kolunun altındaki demirin bir çıpa vazifesi görerek onu aşağıya çektiğinden şüphem yoktu.Sıska güç belâ havuzdan çıkarak üstünden sular akarak arkadaşlarına yaklaştı. Onun kadar bitkin bir mahlûk görmediğimi söylemeliyim.

Zaten Gregory Peck filân gibi yakışıklı bir erkek değildi. Hele sudan çıktıktan sonra da feci bir hal almıştı. Onun gibi bir mahlûka ancak karikatürlerde rastlanırdı.Çok ufak tefek ve müthiş sıskaydı.İki gözü neredeyse alnının ortasında birleşecekti. Bu gözler birbirine bakıp şaşırmış gibiydiler.Dudakları kalın ve sarkıktı. Yalnız alt dudağının burnunu öpmek istermiş gibi de bir hali vardı. Siyah mat saçlarından, elbisesinden, burnundan çenesinden sular sızıyordu.

Ellerini iki yana açarak durdu. "Yine yaptınız! İşte yine yaptınız!" Ellerini bacaklarına vurdu. "Yine yaptınız." Çok müteessirdi.

Goriller havlar gibi sesler çıkararak gülüyorlardı. Bu arada ben tebessüm bile etmedim. Çok neş'eli oldukları zaman böyle şakalar yaptıklarına göre bu goriller kızdıkları zaman neler tertipliyorlardı acaba? Hemen barın öbür ucuna gittim.

İçkimi bitirip antreye çıktım.Aç karına içtiğim viski midemi epeyi ısıtmıştı. Kâtip beni görünce elini salladı. Yaklaştım. "Aklıma geldi. Doktor Clark'la karısı ata biniyorlar sanırım.Unutmuştum.Her gün öğleden sonra ata biner onlar."

-"Ata biniyorlar demek?"

-"Kanguruya binecek değiller ya?"

-"Buraya geldiğim zaman o dişli hayvanları görmedim de."

Kâtip gülümsedi. "Soldaki bina ahırdır.İşte doktor da oradan ayrılmış geliyor."

Başımı çevirince uzun boylu kır saçlı bir adamla kumral ince bir kadın gördüm.İkisi de blucin ve kareli gömlekler giymişlerdi.Bir yirmi dolarlık daha bulup katibe verdim. "Sana sual sorduğumu hatırlamamanı tercih ederim."

Adam gülümsedi ve banknot hemencecik ortadan kayboluverdi. Ben ön kapıdan çıkıp 26 numaranın önünde doktora sokuldum.

-"Doktor Clark?" dedim.

Adamla kadın döndüler.Doktor, nazik bir tavırla beni süzdü. "Buyrun. " Sonra kaşlarını kaldırdı. "Tanışmış mıydık acaba?"

-"Hayır, Doktor. Sadece size bir şey soracaktım. Acaba Theodere Valentine'i tanıyor musunuz?"

Dudakladı. "Hayır, sanmıyorum."

Ümidim boşa çıkmıştı galiba.Ama devam

ettim. "Kendisi geçen hafta sonu buradaymış.Uzun boylu, sarışın, hoş bir adam." Valentine'i elimden geldiği kadar tarif ettim.

Doktor Clark gülümsedi. "Geçen Pazar tedavi ettiğim şahıs olacak o. Zaten tatillerde daima böyle şeyler olur."

-"Tedavi mi?"

Başını salladı. "Evet, kendisi fazla miktarda uyku ilâcı almıştı."

İş anlaşılmıştı.Bazen insan iki hafta çalışır ve bir şey öğrenemezdi. Bazen de bir kaç sual her şeyi ortaya çıkarmağa yeterdi.Hayatımdan memnundum. "Doktor," diye mırıldandım. "Bunun benim için ne kadar mühim olduğunu bilemezsiniz. Acaba bu hususta bana biraz daha malûmat vermeniz kabil mi?"

-"Ne münasebet Mr...."

-"Scott."

-"Lütfen içeriye gelin."

Beni karısıyla tanıştırdı.Üçümüz birden eve girdik.İki dakika içinde adam bana her şeyi anlattı."Açıkçasını isterseniz ben kendisini tamamiyle tedavi etmedim.Otel doktoru onun tedavisini üstüne aldı."

-"Demek adam uyku ilâçı almış?"

-"Hem de şişedeki bütün hapları içmiş."

-"Peki nasıl olmuş da ölmemiş?"

-"Evi boş sanan bir oda hizmetçisi yatağı yapmaya gitmiş ve adamı orada bulmuş.Valentine 24'de kalıyordu.Yani tam karşımızdaki evde. Hizmetçi koşarak evden çıkınca kapının önünde duran arabamı görmüş.Arka camdaki doktor işaretini tanımış."

-"Şu sopanın üstüne sarılmış yılan işaretini kasdediyorsunuz değil mi?" Bunu söylerken Çıngıraklı'yı hatırlamıştım.

Doktor gülümsedi. Sonra anlatmağa devam

etti. Hizmetçi kapıya vurup karşı evde birinin baygın yattığını haber vermişti.Doktor da daima yanında taşıdığı siyah çantasını alıp oraya koşmuştu.Hemen kalbi takviye edici bir iğne yapmış ve tedaviye koyulmuştu. Daha tedaviyi tamamlıyamadan kırmızı üniformalı iki adamla otel doktoru gelmişti. "İşte otel doktoru işe el koydu.Sonra dev denilecek kadar iri yarı biri geldi.O adam bana teşekkür edip evden çıkardı."

O devin Nick Colossus olduğunu anlamıştım. Sordum. "Odada bir mektuba benzer bir şey var mıydı?"

-"Korkarım hastadan başka bir şeyi fark edemedim, Mr. Scott." Durdu. "Bu işle ilginiz nedir."

Ciddi ciddi cevap verdim. "Bu işe beni müşavir olarak çağırdılar." Bir bakıma doğruydu bu. Başka bir şey sorulmaması için kalktım.

Doktor Clark, gülümsedi. "Siz de doktor musunuz?"

-"Hayır. Yalnız zaman zaman problemleri hallederim.Ama benim işlerim başkalarınınkine benzemez."

Bu lâfıma şaşırmıştı. Onun için başka sualler sorulmadan oradan ayrılmağa muvaffak oldum. Teşekkür ederek çıktım.Doğru araba parkına gittim.Bir an evvel oradan uzaklaşmak istiyordum. Aradığım şeyi bulmuştum.Talihim yaver gitmişti. Bakalım talihim ne zaman dönecekti.

Cadillac'a yaklaştığım sırada saatime göz attım.Dört buçuğa gelmişti.Acele etsem bile Coral'a geç kalacaktım.Midemin ısınması da geçti. Bilâkis tüylerim ürperdi. Birdenbire parkta katili öldürdükten sonra beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamıştım.

Telefonumu dinledikleri için Dodo'yu parka

göndermişlerdi. Konuşmayı dinleyen şahıs Valentine'in öldürüldüğünü bildiğimin farkındaydı. Bu arada o gençten sonra Coral beni aramıştı.Üstelik o da Valentine'den bahsetmişti.Onun neler söylediğini hatırlamaya çalıştım. Belki de birini de Coral'a yollamışlardı.Delikanlı ve benim gibi onun ağzını da kapatmak istemiş olabilirlerdi.

Belki de şu anda alev saçlı, güzel Coral... Bu korkunç fikri kafamdan çıkarmaya çalıştım. Geri dönüp otele koştum.Belki ona telefon edip tehlikeyi haber verebilirdim. Zira serserilerin gidip kadının evinde bekliyeceklerinden emindim

Otele doğru daha bir kaç adım atmıştım ki beni yakaladılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Üç kişiydiler. Whitey,İğneci ve havuzun yanında görmediğim biri. Benden nefret eden Barut adında bir it. Kır saçlı, incecik uzun boylu ve sert bir mahlûk olan Barut. Kendisi Nick Colossus'un sağ koluydu.

İkisi arkamda durdu. Anlaşılan benim arabamın civarındaki otomobillerden birinin arkasına gizlenip beklemişlerdi.Ellerinde Colt otomatikler vardı. Tabancaya alışık insanların lâkaydısiyle bunları gayet gevşek tutuyorlardı. Barut'un elinde sadece sigara vardı.Ama gözleri iki 45'liğin numlusundan daha da korku vericiydi.

Bu adamın adı Barut Flint'di. Çok soğuk ve merhametsizdi o. Yüzü henüz buzluktan çıkmış gibiydi.Birbirine yapışık gibi duran dudakları hiç ayrılmazdı sanki. Açık gri gözleri de buz gibiydi. Nick ondan ne isterse Flint düşünmeden yapardı. Veya yaparken ölebilirdi. Nick hariç bu adamdan daha sert ve insafsızı bulunamazdı.

Barut yere tükürdü. Kısa ve tatsız bir sessizlik oldu. Sonra, "Beni mes'ut et Scott." dedi. "Yalnız bir hareket yap," Sanki nehirde buzlar kırılıyormuş gibi bir ses çıkarmıştı.

-"Pek akıllıca bir hareket değil bu Flint. Kaçmağa kalkarsam beni bu kadar müşterinin duyabileceği bir yerde vuramazsınız."

Bana cevap vermek lüzûmunu hissetmedi. İğneciyle Whitey'e baktı. Sanki gidip şeftali satın almalarını söylermiş gibi lâkayıt bir tavırla,

"Eğer kaşınırsa zımbalayın," diye emretti. "Yalnız aşağıya ateş edin. Nick onunla konuşmak istiyor."

Onun bu sözlerine inanmıyanlar kendisini konuşurken görmemiş olacaklar. Ona inandım. Kaşınmaktansa uyuzdan ölmeği tercih ederdim.

Demek Nick benimle konuşmak istiyordu? Kendisiyle şimdiye kadar bir kaç defa konuşmuştuk. Birbirimizden haz etmiyorduk. Ama şimdiye kadar bir şiddet gösterisi de olmamıştı aramızda. Vaktiyle Nick'in bir kaç adamıyla uğraşmış ve onları içeriye tıktırmıştım.Ama kendisiyle hiç bu şekilde karşılaşmamıştık.

Sonunda Komite'de şahitlik ederken Nick oturup sakin sakin bana bakmıştı.Belki Nick benimle konuşmak istiyordu.Fakat York Parkdaki hadiseden sonra ben kat'iyen onunla konuşmayı arzulamıyordum. O arada arzu ettiğim çok şeyler vardı ama Nick Colossus'la karşılaşmak bunların arasında değildi.Ancak akbabalar tarafından çiğ çiğ yenmek veya diri diri kızgın yağa batırılmak Nick'le karşılaşmakdan daha kötü olabilirdi.

Nihayet, "Pek alâ," diye söylendim."Çocuklarına söyle tetiklere asılmasınlar. Sakin sakin gidip Nick'le konuşacağım."

-"Söz veriyor musun, Scott?"

-"Evet."

Beni bilen ve tanıyan serseriler ve bu arada Flint söz verdiğim takdirde bunu tutacağımın da farkındaydılar.Aslında söz vermek istememiştim. Fakat bu goriller ve bilhassa Whitey heyecandan tetiğe asılabilirdi.İnsanın kasıt veya kaza neticesi ölmesi arasında bir fark yoktu. Mühim olan ölmektir.Zaten bu arada ben halâ Coral'ı düşünüyordum. Belki munis davranırsam buradan yakamı kurtarabilirdim.

İğneci koltuk altımdaki kılıftan 38'liğimi

alıp Flint'e verirken kımıldamadım bile.Barut eliyle oteli işaret etti.İki adam da tabancalarını kılıflarına soktular.Birlikte havuzun ve barın yanından geçtik.Antreye girip merdivenleri çıktık.Kokteyl salonunun önünden geçtik. İçeriden neş'eli sesler aksediyordu. Biraz daha ilerledik.Flint cebinden bir anahtar çıkarıp üstünde numara olmayan bir kapıyı açtı. Bunun arkasında dimdik ve dar bir merdiven vardı.O zaman nereye gittiğimizi anladım.

Arabayla gelirken binanın tepesindeki kulemsi yer dikkatimi çekmişti. Bunun ne olduğunu merak etmiştim.Üstelik bir daireyi içine alacak kadar genişti bu. Şimdi Nick'in hususi dairesinin orada olduğunu anlamıştım.Müfettiş Perkins, Nick'in kendi emniyeti için bir servet harcadığını söylemişti.

Merdivenleri çıkınca Barut Flint bir kapıya vurdu.İçerden bir ses, "Girin," dedi.

Bu sesi tanımıştım.Ancak dökme demirden yapılmış çelik bağdemcikli bir boğazdan böyle bir ses çıkabilirdi.Sanki bir kamyon gelip çakıl dökmeğe başlamıştı. Nick'in sesi böyle tatlıydı işte. Nihayet Nick'le yüz yüze gelecektik. Bu konuşmanın tatlı olacağını hiç sanmıyordum.

Kapı açıldı. Flint beni itti. İçeriye daldım.

Nick, büyük siyah maşanın arkasından kalktı. Müthiş bir manzaraydı bu. Nick'in hareketsiz oturması bile müthişti. Ama ayağa kalkınca fevkalâde olduğunu söylemeliyim. Bir doksan beş boyundaydı o. Zannedersem yüz yirmi kilo vardı. Ama yağlanmamıştı. Bu ağırlık ona fazla gelmiyordu.Adam daha ziyade biçimli bir devi andırıyordu.

Nick Colossus, esmer, iri yarı, güçlü kuvvetli, kafalı ve epeyi tüylü bir mahlûktu. Simsiyah saçları dalgalıydı. Şakakları da hafifçe kırlaşmağa

başlamıştı. Gömleğinin açık yakasından bir kürkü andıran kılları gözüküyordu. Yumrukları birer rostodan farksızdı. Kolları ise birer bacak gibiydi.

Nick karşımda durup dişlerini göstererek güldü. Dişleri çok iri ve düzgündü. Bir an beni ısırmaya hazırlanan atları hatırladım.

Gangster, "Merhaba, Scott," diye güldü. "Desert Trails'e hoş geldin."

Ben de tebessüm etmeğe çalıştım. "Senin Batılı ikramına mukabele etmeden gidemedim. Yumurta kafalı," Ama soğuk kaçmıştı bu lâf.

Bir kahkaha atarak mideme vurdu. Canımı yakmağa çalışmıyordu. Sadece şaka yapıyordu. Canım yandı tabii.

-"Benden yumurta kafalı diye bahsediyorsun, Scott. Bunun sebebi nedir?"

-"Çünkü sen akıllı bir namussuzsun. Bildiğim tek kafalı gangster de sensin. Böyle olman beni daima hayal kırıklığına uğrattı."

Sözlerim doğruydu. Nick çok zeki ve kabiliyetli bir insandı.İsteseydi dürüst yollardan da milyoner olabilirdi. Fakat nedense o zor yolu tercih etmişti.İşte bu yüzden beni buraya getiren tipte insanlar kullanıyordu.

Etrafıma bir göz attım.Galiba bütün çete odaya toplanmıştı.Flint'le iki serseriden başka, Pasta, Çıngıraklı, Albert ve bir kaç da tanımadığım goril vardı.Çıngıraklı kuru bir elbise giymişti. Nick ve ben dahil odada tam on kişiydik.

Oda küçüktü.Onun için fazla samimi bir hava hasıl olmuştu.Nick'in dinlendiği ve kendisini emniyette hissettiği daire burasıydı demek? Burası hayata gözlerimi yumacağım oda da olabilirdi.Yandaki aralık kapıdan yapılmamış bir yatak gözüküyordu.Girdiğim oda Nick'in bürosuydu. Siyah masanın üstünde yirmişer dolarlık altın sikkelerden yapılmış bir tabla, küçük bir takvim, bej bir telefon

vardı. Masanın arkasındaki koltuk deridendi. Whitey'le İğnecinin oturdukları koltuklar da öyle.Köşedeki deri divan da odanın eşyasını tamamlıyordu. Burası süssüz şatafatsız bir çalışma odasıydı. Duvarlar ceviz kaplamaydı. Sadece masanın arkasındaki duvara üç küçük çerçeveli resim asılmıştı. Yerde de kalın kahverengi bir halı vardı.

Nick, "Beni islah etmek ister gibi nutuk atma, Scott," diye cevap verdi. "Ne zaman seni görsem böyle lâflar ediyorsun. Benim bu tip terbiyevi derslere tahammülüm olmadığını bilmiyor musun?" Yüzüme baktı. "Hem bunun sana ne faydası oluyor?"

-"Bir kere bu sayede çok daha iyi ahbaplar edinebilirsin." Odadaki felâket numunelerine baktım.

Nick, yine güldü. "Ben çok muvaffak olmuş bir insanım.Etrafıma her şeyime 'Evet' diyecek insanları topladım. Fevkalâde değil mi?" Yine gülmeğe başladı.

-"Çok tatsız."

-"Bugün çocuklarımdan birini öldürmüşsün, Shell." Yüz ifadesi değişmemişti bunu söylerken. Dodo'yu vurduğumu biliyordu. Bunu inkâra kalkmanın da bir faydası yoktu.Hiç olmazsa böylece suallerimden birinin cevabını da kendiğinden vermiş oluyordu.

-"Beni temizlemesi için onu göndermemeliydin, Nick."

-"Haklısın. Onu yollamamalıydım. Üç kişi yollamam lâzımdı. Nasıl olsa içlerinden biri seni temizlerdi."

Kulaklarıma inanamadım. Adam başkasından bahseder gibi beni öldürmeğe kalkmasını anlatıyordu.Mamafih bu kadar samimi konuştuğumuza göre hiç olmazsa ben de bir şeyler öğrenmeğe çalışmalıydım. "Neden telefonumu dinlemeğe karar

verdin, Nick?"

-"Ağzımdan lâf almağa çalışma, ahbap. Bugün sualleri ben soracağım."

-"Haydi, Nick. Birbirimizden gizlimiz yok nasıl olsa. Çok yakınız. Hattâ birbirimizi öldürmeğe bile çalışıyoruz. Magna'yla vaziyet nasıl? Felspen ve Magna hissedarlarından bir milyon doları alabileceğini zannediyor musun?"

-"Ahbap, ne söylediğini anlıyamadım." Bilmem doğru muydu sözleri? Yoksa beni atlatmaya mı çalışmıştı? Yine dişlerini göstererek güldü. "Hem sana ağzımı aramamanı söylemiştim."

Karnıma balyoz gibi bir yumruk indirdi. Sıktığım dişlerimin arasından havanın ıslık çalarak çıktığını farkettim. Serseri beni yere devirmek veya apandisitimi patlatmak niyetinde değildi. Nasıl çocuklar birbirlerinin omuzlarına vurup şaka yaparlarsa Nick de midemi yumruklayarak eğleniyordu. Onun memnuniyetini göstermek için dostlarına böyle vurup yere serdiğini çok işitmiştim.

Buna rağmen tansiyonum yükseliverdi. Tepem attı. Sakin ve ciddi bir tavırla, "Nick." dedim. "Bir daha bana vurursan seni tepelerim,"

Sıktığım yumruğuma bakarak güldü. "Böyle bir şeye kalkarsan seni parça parça ederim, Scott. Zaten çocuklar da parçanı bırakmazlar."

-"Ama bu arada bir kaç dişini dökerim ya."

Barut Flint de gelip Nick'in masasının köşesine ilişti. Ona baktım. "Flint buraya kadar sessiz sedasız geleceğime söz vermiştim. Ama artık hiç bir hususta söz veremem."

Nick neş'eli neş'eli güldü. "Budala, beni burada döveceğini sanıyorsun demek?"

-"Tekrar mideme vurursan ne demek istediğimi anlarsın."

Katılıyordu namussuz. "Sen kontağın birisin. Ama hoşuma gidiyorsun. Bunu bil, Scott.

Benden korkmayan ve sağ kalabilen tek insan sensin." Durdu. "Benden korkmuyorsun değil mi, Scott?"

-"Hayır, ama..." Uygun bir söz aradım. "Beni endişelendirdiğini itiraf etmem lâzım."

Bu da onu güldürdü. Sonra uzun uzun beni süzdü. "Seni özliyeceğim ahbap. Bu dünyada kalmadığını anlayınca üzüleceğim."

Başını eğmiş bana bakıyordu.O gözler benimkinden on santim daha yukarıdaydı.Açık mavı parlak gözler insana paslanmaz çeliği hatırlatıyordu.

Bir bakıma Nick Colossus'a acıyordum. O şirketler kuracak, köprüler hatta şehirler yapacak bir insandı.Ama bunların yerine bir çete kurmayı uygun bulmuştu o. Her halde beyninde bir eksiklik vardı. Nick, neş'eli, zeki kafalı ve şıktı. İstediği zaman dostluğu fevkalâdeydi.Ama Güney California'da çalışıyordu o ve işi de namussuzluktu.California'nın bir numaralı adamı olmak onda bir sabit fikir haline gelmişti. Bu yüzden istediğini ele geçirebilmek için merhametsizce adam öldürtüyor ve buna benzer türlü şeyler yaptırtıyordu.Lou Rio, hariç kendisi San Francisco havalisinin bir numaralı gangsteri sayılırdı.

Hayır, o adam öldürtmekten hiç çekinmiyordu.Aslında hiç de hoş veya şirin bir insan değildi.Sadece icap ettiği zaman böyle bir tavır takınıyordu. Bir maskeydi bu.Aslında o sert, aksi ve hain bir mahlûktu. Beni özleyeceğini söylediği zaman yakında temizleneceğimi kast etmişti. "Beni dinle, Nick." diye mırıldandım. "Galiba, sandığım kadar akıllı değilsin. Beni öldürtürsen bu işi senin yaptırdığın hemen anlaşılacaktır ve..."

Sözümü kesti. "Sakin ol. O kadar çabuk gidecek değilsin, ahbap. Seni burada temizletecek kadar enayi miyim? Her halde Los Angeles'deki

aynasızların yarışına buraya geleceğini söylemişsindir. Ben başımı tehlikeye sokmam. Sen öleceksin.Ama daha bir müddet sonra."

-"O halde neden beni buraya getirttin?"

-"Buraya gelip doktorla konuşmanın sebebini anlamak istiyorum."

-"Hangi doktor?"

-"Hangi doktor olduğunu biliyorsun," diye cevap verdi. "Biraz evvel çene çaldığın Clark'ı kasdediyorum.Onunla konuşmanı kim söyledi?"

-"Bu lâfların faydası yok, Nick."

-"Budalalık etme.Çocuklarım seninle biraz meşgul olurlarsa bülbül gibi şakırsın."

-"Bundan da pek emin değilsin. Ağzımdan lâf alamazlar. Sadece üstümde iz bırakırlar. Halbuki sen böyle bir şeyi istemezsin."

-"Ne münasebet iki adamım seni biraz okşadılar diye polis beni gaz odasına göndermez her halde. Seni biraz itip kakmanın bir tehlikesi yok. Böylece dilin çözülür." Susup düşündü. "Ne yapacağımı söyliyeyim sana Scott. Sana itimadım var. Bana söz verirsen bunu kabul ederim. Haydi bana doğru söyliyeceğine dair söz ver. Doktorla konuşmanı kimin tavsiye ettiğini anlat.Ondan sonra çıkıp gidebilirsin."

Gidip masasının arkasındaki deri koltuğa yerleşti.Kollarını masaya dayadı."Anlayacağın, daha Valentine için sana telefon edilmeden evvel buraya geleceğini biliyordum. Bu hesaba göre sen daha önceden bu işi tasarlamıştın."

Doğru söylüyordu.Nick veya bir adamı telefonda Feldspen'le konuşmamı dinlemişti. Ben de budala gibi Desert Trails'e gidip bir ip ucunu tahkik edeceğimi anlatmıştım.Ondan sonra da o genç beni arayıp Valentine'in öldürüldüğünü haber vermişti.

Nick devam etti. "Seni bu kadar çabuk

Desert Trails'e yollayan şahsın kim olduğunu anlamak istiyorum. Sonra neden o doktorla konuştun? İkimiz de onun zavallı Valentine'i tedavi ettiğini biliyoruz. Yalnız sen hemen bu işi nasıl anladın?" Bana bakarak sırıttı. "Bana her şeyi anlat. Sözüne güveniyorum. O zaman kazasız belâsız buradan çıkıp gitmene müsaade edeceğim. Ne dövüleceksin ne de başın gözün yarılacak. Kafana bir kurşun sıktırmak niyetindeyim. Şakam yok. Ama şimdilik buradan sağ salim çıkabilirsin. Böylece sana sağ kalâbilmen için bir fırsat vereceğim. Aksi takdirde seni dövdürterek konuşturacağım."

Nick'den daha iyi bir teklif beklenemezdi. Doğrusunu isterseniz bu teklif bana makûl ve cazip gelmişti. Bu Allahın belâsı serseriler benimle meşgul oldukları takdirde gözlerimi ancak hastahanede açacaktım.Lâkayıt bir tavırla saatime göz attım. Saat beşe yirmi vardı. Buradan on dakika sonra çıktığım takdirde Coral'a telefon edebilirdim. Mamafih belki de Valentine'in öldürüldüğünü gören gencin konuşmasından sonra telefonum dinlenmemiş olabilirdi. O takdirde Coral için tehlike yok demekti.Yalnız korkumdan kadının adını bile Nick'e söylemek istemiyordum. Buradan bir an evvel çıkmalıydım.

Kararımı verdim. "Her şeyi anlatırsam buradan çıkıp gitmeme razı olacaksın demek? Her şeyi söyler söylemez gideceğim."

-"Sana söz verdim, Scott."

-"Pek alâ." Hemen anlatmağa başladım. "Valentine ölür ölmez ben onun kaldığı otele gittim.Üç şahit onun damın kenarına bir şey bıraktıktan sonra aşağıya atladığını söylediler. Hava alaca karanlık olduğu için şahitler onun eğilmiş olduğunu görmüşler ama oraya bir cisim bıraktığını fark etmeleri imkânsızdı.Onun için yalancı şahitlerin bu şekilde konuşabileceklerine karar verdim. Sonra

intihar mektubunda da bir acaiplik vardı. Son cümleler pek acele ve dikkatsizce yazılmıştı. Sanki bayılmak üzere olan bir insan yazmıştı bunları. Hem Valentine 'Bunu okuduğunuz zaman ben ölmüş olacağım,' demişti. Bir binanın tepesinden aşağıya atmağa niyetlenen bir insan bunu yazmaz. Zira bir an sonra ölecektir.Ancak zehir veya uyku hapı içecek olan biri böyle yazabilir."

Nick, "Yapılacak bir şey yoktu," diye homurdandı. "Zira Valentine, o mektubu burada uyku hapı aldıktan sonra yazmıştı.Ama hiç bir şeyi ispat etmez bu. Neyse sen devam et, ahbap."

-"O zaman Valentine'in öldürülmüş olabileceğini düşündüm.Ama o intihar mektubunu kendisi yazmıştı.Ortada cinayet olduğu takdirde Valentine-in daha evvelden intihara kalkıp kurtulmuş olması ve o mektubu da o zaman yazması lâzımdı. Sonra mektubun Desert Trails'in kâğıtlarından birine yazılmış olduğunu fark ettim. Sadece kâğıdın anteti kesilmişti.Ya Valentine o mektubu saklayıp bu sabah kullanmıştı ya da başka biri o mektubu alıp kendisini öldürtmüş ve işe intihar süsü vermişti. İkinci ihtimal daha doğruydu tabii. Bu arada kâğıdın antetinin kesilmesi de enteresandı. Biri Valentine'in ölümünün Desert Trails'le olan ilgisinin anlaşılmamasını istemişti. O zaman senden şüphelendim, Nick."

-"Komediyi kes, Scott. Başka ne oldu?"

-"Valentine'in Pazar günü burada yazmış olduğu bir mektupla intihar mektubunu karşılaştırdım. Valentine bir kaza geçirdiğini ve bir iki gün daha Desert Trails'de kalacağını yazmıştı. Onun burada intihara kalkışmış olduğuna dair delil yoktu elimde. Ama buraya gelip durumu anlamaya karar verdim. Daha o genç bana telefon edip Valentine'i otelin tepesinden aşağıya attıklarını söylememişti. Dodo, gencin çenesini uçurunca iyi bir ip

ucu yakalamış olduğumu anladım. Clark'la konuşunca da durum ortaya çıktı."

-"Şimdi Valentine'in otelde kendisini öldürmeğe kalktığını biliyorsun. Fakat başka bildiğin yok. Kimse de bir şey ispat edemez."

-"Belki."

-"Belkisi filân yok. Sadece sen fesatsın." Nick güldü. "Hepsi bu kadar mı Scott?"

-"Evet."

-"Sözünü tutuyorsun. Bunu kabul etmem lâzım."

-"Tabancamı verirsen memnun olurum. Silâhımı beraber götürmek isterim."

Tabancam Flint'in elindeydi. Nick ona baktı. "Tabancasını istiyor Barut. Ne dersin?" Sesinde alaylı bir şey vardı.

Flint, "Önce içindeki kurşunları üstüne sıkayım," diye cevap verdi. "Sonra tabancasını iade ederiz."

ve çocuklar pek az iz bırakmadan Scott'u iyice dövebilirsiniz."

Barut dudak büktü. "Pek kımıldamazsa bunu rahat rahat yapabiliriz. Ama o hareket etmekten hoşlanan bir tip.."

Ben, "Hey.." diye bağırdım.

Nick, oralı bile olmadı." Doğru söylüyorsun Flint. Ama ben onun hastahaneye düşmesini istemiyorum. Onu dövdükten sonra yine ortalıkta dolaşması lâzım."

Nick dudağını büktü. "Hayır, önce kendimi temize çıkartacak tedbirleri almalıyım.Onun için bir müddet Scott'a ilişmeyiz. Bırakalım biraz terlesin. Nasıl olsa Los Angeles'den kaçamaz."

-"Traşı kes, Nick." diye söylendim. "Bırak da gideyim."

Gangster, aldırış bile etmedi. Yine Flint'e baktı. "Seninle iddiaya girebilirim, Flint. Sen

-"Seni alçak köpek...." diyecek oldum.

Gangster yine sözümü kesti. Son derece sevimli bir hali vardı."Bunun mantıki bir şey olduğunu kabul etmelisin, Scott. Önce senin ortalıkta dolaşmana mani olduk.Şimdi de biraz okşayacağız."

Yan tarafa çekilip odadakilere bir göz attım. Kimsenin elinde silâh yoktu. Sadece sekiz serseri ve Nick vardı. Bir de ben.Artık şüphem kalmamıştı.Sekiz namussuz canıma okuyacaktı. Nick de bizi seyredip eğlenecekti.

Nick, "Dün Lou Rio denilen alçakla aranızda geçenleri duydum, Scott," dedi. "O itin benden evvel davranması hoşuma gitmedi.Hem ben her işi ondan çok daha iyi yapmasını bilirim."

Kendisine Lou'dan daha iyi yalan söylediğini ve buna benzer bazı şeyler hatırlatabilirdim ama faydası yoktu. Zaten onunla konuşmak istemiyordum. Bütün arzum kendisine bir yumruk indirmekti.

Flint, sol taraftan bana yaklaştı. İğneci de sırıtarak bir adım attı. O anda Coral James'i düşünüyordum. Ama birdenbire kafam durdu. Zira karşımdaki kol, el ve sallanan matraktan başka bir şeyle meşgûl olamazdım artık. Nick'e saldırmaya yeltendim.Niyetim bayılmadan evvel ona şöyle okkalı bir tokat aşketmekti. Ama kollaı mı tuttular.

Arkamdaki köpek kollarımı vücûduma bastırıyordu. Ben ayağımı kaldırıp arkaya doğru salladım. Bir adamın bacağına çarptı ayağım. Sonra topuğumla onun ayağının üstüne bastım.İncecik kemiklerin kırıldığını duydum. Ayağım yere geçti sanki. Serseri korkunç bir ses çıkararak haykırdı. Arkaya bakmaya lüzûm görmeden dirseğimi onun karnına vurdum. Sonra İğneci'ye doğru bir adım attım. Flint'le o yan yana üstüme doğru geldiler.

İğneci'ye doğru bakarak yumruğumu kaldırdım. Serseri başını yana kaçırdı. Ben de yumruğumu Barut Flint'in soğuk yüzüne yapıştırdım.

Flint'in başı geriye gitti.Ağzı açıldı.Dudağı patladığı için kanamaya başlamıştı.İğneci üstüme atladı ve aynı anda arkadan biri bana vurdu.İki çift el kollarıma asıldı. Kendimi kurtarıp Nick'e saldırmağa kalktım. Masasının başında oturan Nick, keyifli keyifli gülüyordu.O anda kendisini zevkle öldürebilirdim.Başıma sert bir cisim indi. Bir anda adelelerimi kullanamaz hale geldim. Diz üstü düşerken gangster'in gülen yüzünü gördüm.

Öne doğru atılıp tekrar ayağa kalkmaya muvaffak oldum. Kırmızı beyaz üniformalı İğneci sağ tarafımdaydı. Ayağa kalkarken sağ yumruğumu da salladım. Yumruğum çenesine indiği zaman tok bir ses çıktı. O vakit İğneci'nin o gün kavga edemiyecek hale geldiğini anlıyarak memnun oldum.

Biri bana darbe üzerine darbe indiriyordu. Kulaklarımdan ateş çıkıyordu. Kolumu sallayarak dönmeğe çalıştım ama o anda etraf kararır gibi oldu.Fazla sürmedi bu.Fakat bu benim aleyhime oldu tabii. Ben halâ Nick'e yaklaşmak niyetindeydim. Ama bunu yapmama imkân yoktu.Mamafih odadakilerin hepsi bunun için uğraştığımı anladılar.

Flint'in ağzından akan kanları silerek yerden kalktığını gördüm.Acele etmiyordu.Soğuk bakışlı gözlerini bana dikmişti.

Beni arkadan yakalayan serseriyle İğneci'yi oyun dışı etmiştim.Flint, tekrar ayaktaydı ama artık sadece altı serseriyle boğuşacaktım. Birdenbire sıska Pasta karşımda belirdi. Elindeki şeyle kafama vurmak istiyordu.Ona yaklaşıp havaya kalkan kolunu yakaladım.Eğilip kendisini kalçama doğru çektim ve fırlattım. Namussuz uçup Whitey'nin üs-

tüne düştü.

Bana epey vurmuşlardı.Ama buna rağmen ayaktaydım ve zannedersem çıldırmıştım. Zira bir an kafamdan inanılmayacak bir şey geçti.O anda serserilerin topunu birden dövebileceğimi düşündüm. Nick'i de pencereden aşağı atacak duvarları da yiyip kemirerek dışarıya çıkacaktım.

Aslında kaybeden bendim tabii. Bir kaç kişiye vurmuştum ama ekseriyet onlardaydı. Birdenbire arkadan birinin matrağını kaldırdığını gördüm.Dönmeğe çalıştım. Matrak bir an havada durdu sanki.Korkunç bir mücadele arzusu uyanmıştı bende. Döndüm.Gözlerim ateş saçıyordu. Sonra etraf simsiyah oluverdi.

Yere yığıldım ama bayılmamıştım.Keşke bayılsaydım.Zira serserilerin hepsi üstüme çullanmış beni tartaklıyorlardı. Sonra tam alnımın ortasına bir darbe indi. Ben uyuya kalmışım. Rüya görmeğe başladım.....

ONUNCU BÖLÜM

Yüzüyordum. Simsiyah renkte bir nehirdeydim. Bu nehir benim ıztırabımı temsil ediyordu.Kollarımı her atışta karanlık renkler canımı yakıyordu. Bir ara karanlık semadan kocaman bir kuş inip bana yaklaştı.Sonra onun koyu kahverengi gözlü son derece güzel bir melek olduğunu gördüm.Simsiyah kanatları vardı.Yalnız harikulâde vücûdu çıplaktı.Coral'dı o. Ona doğru uzanırken kadın eriyiverdi.

Ben de doğrulup oturdum. Başım dönüyordu. Kımıldandıkça kafama bıcaklar saplanıyordu. Ben halâ Coral'ı düşünüyordum.Coral'a ne olmuştu. Sonra kavgayı ve üstüme çullanan serserileri hatırladım.Ama her tarafım sızladığı için pek düşünemiyordum.

Başımı kaldırınca gökteki yıldızları gördüm.Biraz ileriden bir araba sür'atle geçti. Ben de güç belâ ayağa kalktım.Arabanın geçtiği yol 6O numaralı şose olacaktı.Acıdan dişlerimi sıkarak bir kaç adım attım.Arabam biraz ileride duruyordu. Her âzâm ve adelem ayrı sızlıyordu. Gâyri ihtiyarı elimi koltuk altıma attım.Tabancam yerinde yoktu tabii.

Arabamı oraya getirip bırakmışlardı.Kontak anahtarı da yerindeydi. Demek Nick bir hususta doğru söylemişti. Şimdilik beni öldürmeğe lüzûm görmemişti. Biraz daha ortada dolaşabilirdim.Neyse sağdım. Daha doğrusu yarı sağ sayılırdım.

Cadillac'a binip elimi cebime attım. Ezilmiş paketten bir sigara çıkarıp yaktım. Ciğerlerime dumanı çekince büsbütün azap duydum. Sanki ciğerlerim de alev alev yanıyordu. Lou Rio ve adamı Kangren beni pataklamışlardı. Ondan sonra da Nick'in çetesi icabıma bakmıştı. Bu yüzden de korkunç bir kin duyuyordum. Hiddet bütün benliğimi kaplamıştı. İntikâm alamadıkça rahat edemiyecektim.

Gaza basıp şoseye doğru gittim. 60 numarlı şoseydi bu. Los Angeles'e doğru saptım. Bir benzin istasyonunda durup Coral James'e telefon ettim. Ama cevap çıkmadı. Arabama döndüm.

Doğru genç kadının evinin yolunu tuttum. Coral'ın evinde ışıklar yanıyordu. Kapıyı çaldım. Yine ses çıkmadı. Kapı yarı aralıktı. İçeriye daldım.

-"Coral!" diye seslendim. "Coral!"

Cevap veren olmadı. Mutfakta da ışık yanıyordu. İçeriye girdim. Ocağın üstünde soğumuş bir tencere çorba duruyordu. Mutfak masasına bir kişilik sofra kurulmuştu. Ama masada yemek yoktu. Demek Coral yemek hazırladığı sırada bir şey olmuştu ve kadın işini yarım bırakmıştı. Ona bir şeyler olduğunu düşününce tüylerim ürperdi.

Gözlerimin önünde Feldspen'in bürosundan çıkan cazip mahlûk belirdi. Onun pembemsi alev saçlarını, iri kahverengi gözlerini, biçimli dudaklarını ve tebessümünü hatırladım. Sonra Dodo'nun öldürdüğü çocuk gözlerimin önünde belirdi.

Boş evi baştan aşağıya dolaştım. Bir tablada bir sigarın külünü gördüm. Yatak odasına geçince de aynaya baktım. Ağzımın yanı iyice şişmişti. Bir elmacığımın üstü de morarmıştı. Hiç olmazsa gözümü morartmamışlardı. Normal bir şekilde dayak yemiş bir insana benziyordum. Ama bu arada yanıma biri yaklaştığı takdirde sual sorma-

dan onun gırtlağına sarılacak bir deli hali de vardı bende.

Evden çıkıp doğru Spartan Apartmanına gittim. Tabancam olmadığı için kendimi adeta çıplak hissediyordum. Apartmana girmeden önce etrafı kolaçan ettim.

Mamafih Nick'in serserilerinin o akşam canımı alacaklarını sanmıyordum. Yalnız Rio ve Kangren bana bir oyun oynamak istemiş olabilirlerdi. Kangren, beni bulsa kafama bir kaç kurşun sıkardı. Rio da yanında durup, "Bu sefer de bir kurşun benim için sık," diye teşvik ederdi.

Spartan'dan girip merdivenleri çıkarken kimse bana ateş etmedi. Ben de biraz gevşer gibi oldum.

-"Shell!"

Ses arkamdan gelmişti.Döner dönmez onu gördüm.Coral antredeki koltuklardan birinden kalkmış merdiven başına gelmişti.Neyse halinde bir değişiklik yoktu.Her zamanki gibi güzeldi.

Bana yaklaştı. "Shell, neredeydin?"

-"Nerede miydim? Ne demek istiyorsun yani? Sana ne oldu? Biraz evvel evine gittim..." Devam edemedim. Sevincimden sesim kesiliverdi.Onu görmekten duyduğum memnuniyet yüzünden adeta bağırmıştım. Sonra da sesim kısılmıştı. Onu yakalayıp sarsabilir ve aynı anda sağ olduğu için ne kadar sevindiğimi anlatabilirdim.

Nihayet. "Affedersin, Coral," dedim. "Senin.. Senin.. Yani canının yandığını sandım. Başına korkunç bir şey geldiğinden korktum."

Coral önümde durdu. Yüzüme baktı. "Suratına ne oldu böyle? Kazaya uğramışsın sen. Kavga etmişsin."

Nedense bu sözler bana çok komik geldi. Belki de Coral'ı gördüğüm için sinirlerim gevşemişti.Gülmeye başladım."Evet, öyle bir şey oldu.

Sekiz serseri kafamı davul zannedip teker teker solo yapmaya kalktılar. Bana kalırsa beynim sarsıldı. Bana ne kadar güzel gözüktüğünü bilemezsin, yavrum."

-"Sekiz serseri mi?"

-"Evet. Yukarıya gel de sana balıklarımı göstereyim.Senin siyah kanatlı bir melek olduğunu sanıyordum."

-"Çıldırdın mı sen?"

-"Hayır sadece beynim zedelendi. Haydi gel yavrum. Durumu izah ederim. Sen de başına gelenleri anlatırsın."

Birlikte ikinci kata çıktık. Daireme girince ışıkları yaktım. Coral renkli balıkları görünce çok memnun kaldı.Birlikte de uzun kuyruklu Tropik balıklarını seyrettik. Sonra şöminenin önündeki çikolata rengi büyük divana oturduk. Coral, şöminenin üstündeki büyük çıplak kadın tablosunu görünce dudak büktü. Zaten ben 'Amelia' adını taktığım tabloyu şimdiye kadar beğenen bir kadına da rastlamadım.

Daha o Amelia'yı çekiştiremeden ben atıldım. "Sana ne oldu? Acele evden çıkmışsın.Çorbayı bile ocakta bırakmışsın."

-"Sebze çorbası," diye cevap verdi."Onlar geldiği sırada ben çorba pişiriyordum."

-"Kim geldi?"

-"İki adam. Çok tuhaf. Sana telefon edip altıda eve gelmeni söylemiştim biliyorsun."

-"Evet?"

-"Sehi Feldspen'in bürosundan aramıştım. Kendisi eve gidebileceğimi söyledi.Filme o gün devam edilmiyecekti.Ertesi güne kadar bana ihtiyaçları yoktu. Neyse ben de hemen eve döndüm. Seni aradimsa da bulamadım."

O sırada York Parkında olduğumu düşündüm.

Coral devam etti. "Saat dörtte karnım acıktı. Yiyecek bir şey hazırlamak için kalktım. Ön odaya girdiğim sırada bir arabanın ağır ağır yoldan geçtiğini gördüm.Arabayı kullanan adam dikkatle evlere bakıyordu. Benim evimin önünde durdular. Sonra otomobil ağır ağır ilerledi. O anda bir şey düşünmedim.Fakat bir kaç dakika sonra iki adamın eve doğru geldiklerini gördüm. Uzun boylusunun arabadaki şahıs olduğunu fark ettim. Çok sert tipli bir adamdı.Onları görünce korkuya kapıldığımı söylemeliyim."

-"Anlıyorum. Her halde ikisi de birbirinden korkunç geliyorlardı."

Coral, şaşırdı "Onları tanıyor musun?"

-"Hayır. Ama ne tip mahlûklar olduklarını biliyorum. Neyse sen sözünü bitir.Ondan sonra durumu izah edeceğim."

-"Evin önünde uzunu diğerine bir şey söyledi ayrıldılar.Evin etrafı ağaçlık ve diğer binalardan da uzak. Adam oradan kimsenin kendisini görmiyeceğine kaniydi sanırım. Cebinden bir tabanca çıkarıp bir şey yaptı ve eve yaklaştı.

Coral gözlerini iri iri açarak yüzüme baktı. "Onların ne istediklerini bilmiyordum.Ama kötü niyetli oldukları belliydi. Adam beni görmemişti. Ayakkabılarımı çıkarıp elime alarak yatak odasına koştum.Oda evin yan tarafında kalıyordu." Sesi tizleşmeğe başlamıştı. "Diğer adam zili çalıyordu. İçimden bağırmak geliyordu. Nedense onların beni öldüreceklerine kâni olmuştum." İçini çekti. "Ne saçma değil mi?"

-"Hayır, yavrum," diye cevap verdim. "Sen haklıydın. Onlar seni öldüreceklerdi sanırım."

Derin bir nefes aldı. "İyi ama nasıl olur? Ben..."

-"Ya öldüreceklerdi ya da seni zorla alıp götüreceklerdi. Devam et."

-"Hepsi bu kadar.Adam kapıyı bir kaç kere çaldı ve sonra içeriye girdi.Onun içeriye girdiğini duydum.O arada ben de pencereyi açmıştım.Atlayıp Mr. Watkins'in arka avlusuna koştum. Oradan sokağa çıkıp bir kaç blok gittim ve bir taksiye atladım. Doğru buraya geldim. O vakitten beri de buradayım."

-"İyi ki böyle yapmışsın, Coral.Keşke sen geldiğinde burada olsaydım." Başıma gelenleri hatırlıyarak ilâve ettim. "Keşke burada olsaydım." Elimi kaldırıp kafamdaki şişleri yokladım. Bir büyük ve bir kaç da küçük şiş vardı. Büyük şiş benim kafamdı tabii.

Coral "Bu duruma senin bir çare bulacağımı düşündüm, Shell," diye ilâve etti. Bu sözleri söylerken takındığı tavır ve bana bakışı her şeyi unutmama kâfi geldi.O anda kendimi üç metre boyunda bir canavar kadar kuvvetli hissettim.

-"Şey ben..."

-"O adamlar beni neden öldürmek istiyorlardı? Hem senin yüzüne ne oldu?"

-"Bütün hadise sen telefon ettiğin sırada veya ondan bir kaç dakika evvel başladı yavrum. Nick Colossus adında biri telefonumu dinletiyormuş." Durdum. "Bu kadar konuşmak beni susattı. Zaten çölde yıldızların altında yatıyordum. Canım içki istiyor. Sen ne dersin?"

-"Olur. Yalnız buraya geldiğimden beri tuhaf tuhaf lâflar ediyorsun. Bana sekiz serseriyi, kara meleği ve çölü izah edecek misin? İçilecek ne var."

-"Aklına gelecek her şey mevcût. Ama onları beğenmezsen sana tahammür etmiş papatya suyuyla kokteyl soğanı da ikram edebilirim."

Güldü. "Şimdi senden neden hoşlandığımı anladım. Lâfların çok esrarlı. İskoç viskisi ve su var mı?"

-"Şimdi getiririm."

İçkileri hazırladım.Ona yaptıklarımı ve daha doğrusu başıma gelenleri anlattım.O iki adamın neden eve geldiklerini de izah ettim. "Onlar daha da dikkatli davranırlardı yavrum. Ama senin evde olduğunu bilmiyorlardı. Beşte geleceğini sanıyorlardı."

-"Yani ben beşte dönseydim....Onları evde mi bulacaktım?"

-"Evet, güzelim öyle olacaktı."

Genç kadın titreyerek viskisinin yarısını içti.

-"Yavrum " dedim. "Daha bana kafanı kurcalayan şeyleri anlatmadın sen."

-"Ah, evet. Ama artık bunun ehemmiyeti kalmadı." İçini çekerek yüzüme baktı. "Böyle dinlenmek çok hoş, Shell. Sen gelene kadar sinirlerim öyle gergindi ki."

-"Ayakkabılarını çıkar.İçinden ne geliyorsa onu yap. Seninle birlikte dinlenmek kadar zevkli bir şey tasavvur edemiyorum."

Bir şey söylemedi ama gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Sana telefon etmemin sebebini anlatayım. Bu sabah bana Ted'in intihar ettiğini haber verdin.Bu hususta düşünmek istedim. Sana her şeyi izah etmem gerektiğini biliyordum.Emin olduğum zaman anlatacağıma dair söz vermiştim hatırladın mı?"

-"Hatırlamaz olur muyum?"

-"Birinin bana şantaj yapmağa kalktığını da söylemiştim. Ted'di o. Daha doğrusu öyle sanıyorum."

-"Emin değil misin?"

Başını salladı. "Hayır. Bir kaç ay evvel Ted beni bürosuna çağırıp Magna'nın büyük çapta bir reklama girişeceğini söyledi. Beni meşhur edeceklerdi. O sırada Pompadur'un Günahları daha

piyasaya çıkarılmamıştı. Ted, henüz tanınmadığımı fakat çok yakında meşhur bir yıldız olacağımı anlatıp bu arada yüzlerce gazetecinin mazimi eşeleyeceklerini de bildirdi. Mazimde utandığım bir şey olup olmadığını sordu. O takdirde bunu açıklamam ve bir çaresini bularak bu mevzuyu tamamiyle gizlememiz lâzımdı."

-"Kendisi bu hususta sana yardım edecekti demek?"

-"Evet. Ne olursa olsun kendisine anlatmam için ısrar etti. O vakit Stüdyo'nun tanıdıkları ve nufûzu sayesinde bunu gizleyeceklerdi. Ben gizlenecek bir şeyim olmadığını söyledim. Buna rağmen o kimsenin duymamasını istediğim bir şey varsa bunu itiraf etmemi istedi. Stüdyonun şimdiye kadar bir çok yıldızın kusurlarını gizlediğini açıkladı. Meselâ meşhurlardan biri uyuşturucu madde kullanıyordu. Bir yıldız ise gayri meşru bir çocuk doğurmuştu."

Susup içkisinden bir yudum aldı. "Peki diğerlerinin adlarını verdi mi?" diye sordum.

-"Hayır, belki de benim mazimi anlamak için bunları uydurmuştu. Yani mazimde kirli bir şey olup olmadığını bilmek arzusundaydı."

-"Açıkçası şantaj yapabilecek bir mevzu arıyordu."

-"Öyle. Daha doğrusu şimdi bana öyle geliyor. Başka bir sebep daha var. Zaten bu yüzden Ted'in şantajla ilgili olabileceğini düşündüm. Ama bir türlü emin olamadım. O kadar israr etti ki kendisine bazı şeyler anlattım...." Devam edemiyerek sustu.

-"Ted'e anlattığını bana söylemek istemiyorsun değil mi?"

-"Hayır, sana birinin bana şantaj yapmağa kalkıp muvaffak olamadığını anlatmıştım. Şey.. Ben vaktiyle evlenmiştim. O zaman onaltı yaşındaydım.

Evliliğim sadece üç hafta sürdü. İkimiz de bunun devam edemiyeceğini anladık. Ben evli olduğumu saklamadım. Hiç bir zaman da buna lüzûm görmedim. Ama kimse bana evlenip evlenmediğimi sormadı." Omuz silkti. "Stüdyo hayat hikâyemi gazetelere verdiği zaman da itiraz etmedim. Ama etmem lâzımmış. Mühim olan evlilik değil kocamın sabıkalı olması. Kendisi benden bir kaç yaş büyük. Boşandıktan sonra o bazı serserilerle ahbaplik kurdu ve kanuna aykırı işlere girişti. Soygunlara katıldı. Sonunda yakalanıp hapse girdi. Dışarıya çıkınca da aynı şeye devam etti. Tekrar yakalandı. Şimdi yine hapiste." Yüzüme baktı. "İşte böyle. Fakat bunu gizlemek için kimseye bir kuruş vermek niyetinde değilim. Yalnız hadiseyi Ted'e anlattım."

-"Vaziyet anlaşılıyor. Ted, senden ve başkalarından böyle şeyler öğrenip ondan sonra da şantaja başlıyordu demek?"

-"Evet, yalnız şantajı yapan Ted değildi. Bir ay sonra pis bir adam bana yanaştı. Elinde evlilik cüzdanımın, hapishane kayıtlarının filân foto kopileri vardı. Her şeyi dikkatle hazırlamışlardı. Bunları bana gösterip para istedi."

Susunca sordum. "Adama ne dedin?"

-"Sadece yüzüne bir tokat attım. Her sefer ağzını açışında onu tokatladım. Böylece çekip gitmek zorunda kaldı. Bir kaç gün sonra da bana telefon etti. Para vermediğim takdirde elindeki vesikaları gazetelere teslim edeceğini söyledi. Nasıl isterse öyle hareket etmesini bildirdim. Ondan sonra da beni bir daha rahatsız etmedi."

İçkilerimizi bitirdik. Bardakları mutfağa götürdüm. "İyi ki birinin boğazına filân bir bıçak saplamamışsın, Coral. O vakit tokatla iş halletmeğe imkân olmazdı."

-"Allahtan kimseyi bıçaklamadım."

Bardaklara tekrar içki doldurup divana oturdum.Coral'a baktım.Fevkalâde cazip ve güzeldi.Aramızda bir metre kadar bir mesafe vardı. Kadın yastıklara dayanmış ellerini de başının üstünde kenetlemişti.Nefes aldıkça dimdik göğüsleri hafif hafif kımıldıyordu.

-"Coral," diye mırıldandım. Lâflarıma şâka havası vermek için de gülümsedim. "Bu divana senin kadar cazip bir mahlûkun oturmamış olduğunu söylemem lâzım."

-"Ne kadar tatlısın." Gülümseyince inci gibi dişlerini gördüm. "İş konuşması bitti mi?"

-"Hayır ama bu ara sana gözlerim takılınca aklımdan geçenleri söylemeyi uygun buldum." İçki bardağını ona verdim.

Tebessüm ederek yüzüme baktı.Viskiden bir yudum aldı.

-"Coral, senden para isteyen adamın kim olduğunu biliyor musun acaba?"

-"Hayır.Ufak tefekti.Gözleri son derece birbirine yakında. Mat siyah saçları vardı." Elinden geldiği kadar adamı tarif etti.

O zaman anladım."Alt dudağı da burnuna doğru mu çıkmıştı?"

Gözleri irileşti. "Evet, nasıl anladın?"

-"Çıngıraklı o," diye cevap verdim. "Onu daha bugün gördüm. Elbisesiyle havuza atladı. Kendisi Nick Colossus'un yanında çalışıyor." Biraz düşündükten sonra ilâve ettim. "Yavrum senin durumunu konuşmadık.." Ona telefonumun dinlenmesinin ne manâya geldiğini izah ettim."Bu serseriler içeriye girmedikçe sen tehlikedesin.Onun için ortalıkta dolaşman doğru olmaz."

-"Ya? O halde ben ne yapacağım?"

-"Şey...Sen.." Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Şey...Burada kalabilirsin."

Bir kahkaha attı. "Sen de bir otele çıka-

caksın her halde."

-"Yok, yok. Ben de burada kalıp seni koruyacağım."

Bir şey söylemedi. Fakat gözleri bir çok şey anlatıyordu bana.Üstelik bunlar yasak edilmiş sözlerdi.Ama benim oturduğum yerde yasak diye bir şey olamazdı tabii.

-"Ben bu rahat divanda yatarım. Sen de benim yatak odamda. Emin ol beni rahatsız etmiyeceksin."

-"Ben de bundan korkuyordum."

-"Hayır...Şey... Başka yere gidersen o gangsterler seni yakalayabilirler. Sadece benim evimde emniyettesin."

-"Burası pek emin gözükmedi bana."

-"Ne demek istediğimi biliyorsun."

-"Öyle."

İçkimi bitirdim. Birbirimize baktık.Uzun bir dakika bakıştık sanırım. Yutkundum. "Birer viski daha içer miyiz?"

'Hayır' der gibi başını salladı. "Yok Shell. Sarhoş olmak istemiyorum. Hatta başımın dönmesini bile arzu etmiyorum." Gülümsedi. "Zaten daha ikinci içkimi bile bitirmedim."

Odanın bütün ışığı onun gözlerinde toplanmıştı sanki. Biçimli dudakları da hafifçe aralanmıştı.Alçak masanın üstünde duran içki bardağına baktım doluydu bu. Hâlbuki ben içkiyi bitirdiğini sanmıştım.

Birdenbire ciddileştim. "Buraya geldiğine çok memnunum, Coral. Emin ol çok memnunum."

-"Ben de öyle," diye mırıldandı. "Ben de öyle."Aramızda bir kaç santim vardı. Nefesi yüzümü okşadı. Ona tekrar baktıktan sonra biraz daha sokuldum.

Sanki her zaman kollarımda kalmağa alışıkmış gibi bana yaslandı. Daima kollarımın ara-

sında kalmış gibi bir hali vardı. "Kemiklerimi kıracaksın, Shell.. Ama ziyanı yok. Hoşuma gidiyor bu." Başını çevirince alev saçları yanağımı okşadı. "Hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Kendi hakkında da karar veremedim. Ben..."

-"O halde düşünme hiç," diye mırıldandım.-

-"Pek alâ düşünmiyeceğim." Gözlerini kapattı. Kolları sıkı sıkı boynuma dolandı. Dudakları da aralanmıştı.

Bir şey söylemek istedi ama ne söylemek istediğini anlıyamadım. Zira dudaklarım onun ağzını örttü. Bir daha da konuşmadı, Coral. Daha doğrusu uzun zaman bir şey söylemedi.

Ben de sadece onun ismini tekrarlıyordum. Saçları yüzümü örtüyordu.....

ONBİRİNCİ BÖLÜM

En hoş şeylerden biri de güzel bir kadının erkek pijaması giymesidir. Ufak tefek veya orta boylu bir kadına iri yarı bir erkeğin pijaması son derece yaraşır.

Coral'dan bahsediyorum. Kendisi ufak tefek değildi. Uzun boyluydu. Üstünde beyaz ve kırmızı orkideler bulunan mavi pijama da bana aitti. Bu çadır gibi büyük pijamanın içinde bile nefişti Coral.

Ona bakarken büyük bir zevk duydum.

Genç kadın mutfaktaki küçük masanın başında oturup tembel tembel bana tebessüm etti. Ben de elimde iki kaseyle masaya geldim. Birini onun önüne bıraktım. "İşte kahvaltın. Kahvaltıyı hazırlamamak hoşuna gitti mi?"

-"Fevkalâde," diye cevap verdi. "Senin gibi iri yarı ve sert bir erkeğin elinden böyle şeyler geleceğini hiç sanmazdım. Nedir bu? Hayretle kaseye bakıyordu.

Gülümsedim. "Kahvaltı tabii."

-"Emin misin?"

-"Tabii her sabah yiyorum bunu. Berbat bir şeydir. Bir tat."

Şaşırmıştı. "İyi ama nedir bu?"

-"Yulaf unuyla süt Tek pişirebildiğim şey budur."

-"Ne?"

-"Yulaf unuyla sütü pişiriyorum dedim ya. Haydi ye."

-"Bunun içinde ancak iki kaşık bir şey var."

-"Tadının iyi olmadığını söyledim. Fazlasını ne yapacaksın?"

İstemeye istemeye tattı. Sonra yüzünü buruşturdu. "Shell acaba yumurta var mı?"

-"Evet, konyaklı içki yapmak için almıştım. Omlet yapayım mı?"

Dudak büktü. "Hayır yumurtayı kendim pişireceğim."

Kalkıp buz dolabını açtı. Sonra tavada yumurtaları pişirdi. Ben hiç o tarafa bakmadım. Sabah kahvaltısında böyle şeylere tahammülüm yoktu.Ama Coral öyle değildi. Karşıma oturup büyük bir iştahla yumurtaları yedi. Karnı doyunca da neşeli neş'eli konuşmağa başladı. Zaten bu kadın fevkalâde neş'eli ve zeki bir mahlûktu. Onu bırakıp işe gitmek zorunda olduğum için bayağı üzülüyordum.

Kahvelerimizi içerken, "Coral," dedim. "Senin burada mı yoksa bir otelde mi kalmanın doğru olacağını düşündüm. En emin yer burası. Belki sen böyle düşünmüyorsun. Fakat senin buraya geldiğini kimse görmedi."

-"Öyle. Artık evime dönmeme de imkân yok."

-"Evet. Belki bir serseri evini gözetliyordur.Daha da kötüsü Spartan Apartmanını da gözetlediklerinden eminim. Ama senin değil benim peşimde onlar.Onun için buradan çıkmağa kalkarsan seni de görüp vaziyeti anlıyacaklar.O zaman ellerinden kurtulamazsın.Burada kalman lâzım."

-"Mantığına hayranım, Shell." Tatlı tatlı tebessüm etti. "Zaten burası hoşuma gitti."

Kahvaltıyı bitirmiştik. Ben oturma odasına geçtim. Coral da bulaşığı yıkadı. Bir sigara içerek olanları düşündüm. Valentine, Magna'daki şahısların ağzından lâf alıp şantaja kalkmış olabilirdi. Bu takdirde de şantaj yapılan şahıslardan

biri onu temizletmişti belki de. Yalnız delikanlının telefonda anlattıkları bu faraziyeme pek uymuyordu. Yapılacak en iyi iş Valentine'in öldüğünü gören şahitlerle konuşmaktı. Ama onları bulup bulamıyacağımı da bilmiyordum.

Telefonu açıp Madison Otelini aradım. Müracaat memuru bana Mr. ve Mrs. Gene Gelder'in bir gün evvel otelden ayrıldıklarını bildirdi. Adres de bırakmamışlardı. Bu sefer rehberden Peter Fisbaum'un adresini aradım. Ama rehberde böyle biri yoktu. Müracaat da böyle birinin telefonu olmadığını bildirdi. Üç şahitin birden ortadan kaybolması çok tuhaftı. Nihayet Felspen'i aradım.

-"Harry, ben Shell."

-"Ah, Shell. Sen nasılsın?"

-"Pek fena sayılmam. Neden sordun?"

-"Dün sabahtan beri beni aramadın da."

Ben Harry'le bir gün evvel mi konuşmuştum ? Bana geçen Eylül'de konuşmuşuz gibi geliyordu."Bazı şeyler oldu," diye cevap verdim.Kusura bakma Harry. Sana gelmem imkânsızdı. Yeni bir şey var mı? Aç gözlü ahbapların seni aradılar mı? Lou Rio veya Kangren bir tatsızlık çıkardı mı?"

-"Hayır, o günden beri ikisini de göremedim. Sen bir ilerleme kaydedebildin mi?"

-"Evet, ama önce bir kaç kişiyi bulup bazı şeyler sormam lâzım. Ancak ondan sonra nasıl hareket etmem gerektiğine karar vereceğim. Biraz sonra da oraya gelip Palomino ve Suez'le konuşacağım."

-"Tuhaf bir vaziyet var. Daha Suez gelmedi. Coral James de ortalıkta yok."

-"Ya?" Sırtımda soğuk bir el gezindi sanki. Endişelenmiştim. "Suez'in saat sekizde gelmesi lâzım değil mi?"

-"Makyaj yapması için bundan çok daha er-

ken gelmesi gerekiyor. Tam sekizde de reklâm için resimleri çekilecekti. Sekreterim yirmi dakika evvel onun evine telefon etti. Fakat cevap çıkmadı. Miss James'i de evinde bulamadık."

-"Bu işle meşgul olacağım," dedim, "İkisinin de nerede oturduklarını biliyorum. Palamino geldi mi?"

-"Evet. Merhaba Yabancı'yı bugün tamamlıyoruz." İçini çekti."Bu filme üç milyon dolardan fazla para harcadık."

Fırsat bulur bulmaz kendisine uğrayacağımı söyliyerek telefonu kapattım. Coral'ın yanımda olduğu söylemek isterdim ona. Ama dün olanlardan sonra dikkatli davranmam lâzımdı. Belki de bu telefonumu da dinliyorlardı.

Coral, gelip divanın ucuna ilişti. "Suez'e ne olmuş?"

-"Bu sabah Magna'ya gelmemiş."

-"Neden acaba?"

-"İşte ben de bu sabah bunu anlamaya çalışacağım. Suez'i veya Palomino'yu iyi tanır mısın?"

-"Johnny'le hiç samimiyetim yoktur. Suez'le iyi geçiniriz. Ekseri beraber öğle yemeği yeriz. Kendisi çok şirin bir kadın. Ama hakkında pek bir şey bilmiyorum."

-"Bilmiyor musun?" diye mırıldandım. "Valentine, sana Suez'e ve Palomino'ya şantaj yapıldığına kani olduğunu söylediydi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

-"Hayır anlamadım." Divana yaslandı. Bol pijamanın içinde inanılmayacak kadar güzeldi.

-"Dün gece Valentine'in şantaj yapacak mevzuu aradığını anlattın bana Bu hesaba göre kimlere şantaj yapıldığını ondan daha iyi bilen yoktu."

-"Evet doğru."

-"Valentine'i müşkül mevkiye soktum dün. Ya kendisi şantaj yapılan şahısların adlarını söyliyecekti ya da ben arayıp bulacaktım onları.Onun üzerine isimleri açıklamayı uygun buldu. Bundan da şantajcının o olduğu ortaya çıktı tabii."

Coral, başını salladı. "İyi ama neden üçümüzün adını verdi?"

-"Bana kalırsa Suez ve Palomino para veriyorlardı.Ama bu arada senin ismini de söylemesinin sebebini bilmiyorum."

Genç kadın, kaşlarını çattı. "Tuhaf..Kendisi bana da şantaj yapılabileceğini biliyordu.Her halde bu sebepten dolayı benim ismimi de verdi."

-"Belki." Sözleri makûldu. Tam bunu düşünürken telefon çaldı.Hemen ahizeyi kaptım.

-"Shell? Sen misin, Shell?"

Sesi hemen tanımıştım tabii. Bu hafifçe boğuk, iç gıcıklayıcı ses ancak Suez'e ait olabilirdi."Evet, benim."

-"Ben Suez.Shell bana yardım etmelisin?"

-"Ne oldu? Neredesin sen?"

-"Partridge sokağında 1854 numaradayım." Adeta fısıldar gibi hafif sesle konuşuyordu. "Buraya Nick Colossus'la buluşmaya geldim. Fakat geldiğimde o...."

Birdenbire telefon kapandı. Ben aptal aptal ahizeye baktım.Fakat mükaleme kesilmişti. Buna bir manâ verememiştim.Suez bana ne söylemek istemişti? Adresi hatırlıyordum.Yalnız kadın Nick Clossus'la buluşmaya gittiğinden bahsetmişti.Bundan daha kötü bir şey de olamazdı.

Telefonu kapatıp ayağa kalktım. Coral,"Ne oldu?" diye sordu.Ama cevap vermedim. Düşünmeğe çalışıyordum.

Suez, bir iki cümleyle çok şey anlatmıştı bana. Ama en mühimi 'Bana yardım etmelisin' sözüydü. Demek kadının başı belâdaydı.Hele te-

lefonun kapanması ortada çok kötü bir durum olduğunu gösteriyordu. Nick Colassus'la ilgili her iş ölümle biterdi.

Nick'in adı aklıma bir şeyin gelmesine sebep olmuştu. Ama şimdi bu korkunç ihtimalın üstünde durmanın manâsı yoktu. Yoldayken ne yapacağıma karar verebilirdim.

Gayri ihtiyari 38'liğimi yokladım. Ama kılıfında değildi o. Sonra Palomino'nun Feldspen'in bürosundaki kavga sırasında Kangren'in elindeki tabancaya tekme atmasını hatırladım. Bunu yanıma alıp yatak odasındaki dolaba koymuştum.

Gidip 45'liği alarak cebime soktum. Coral'a "Gitmem lâzım," dedim. "Telefona cevap verme. Kapıyı da açma. Ancak ben gelince açarsın."

-"İyi ama ne oldu?"

-"Telefondaki Suez'di. Daha sonra izah ederim." Kapıdan fırlayıp merdivenleri üçer beşer inerken aklım başıma geldi. Böyle birdenbire sokağa çıkmam doğru değildi. Onun için etrafımı kolaçan ederek dışarıya çıktım. Mamafih ortalıkta kimseler yoktu. Arabama atlayıp yola koyuldum.

Wilshire Bulvarından bütün trafik kaidelerini çiğneyerek sür'atle geçtim. Willow Caddesine saptım. Suez Partridge Sokağında oturmuyordu. Neden oraya gitmişti acaba? Neden Nick'le buluşmuştu?

Kangren'in kocaman otomatiği cebime ağır geliyordu. Bunu çıkarıp emniyetini açtım ve yanıma koydum. Partridge'e saparken köşedeki evin numarası ilişti gözüme 1300 yazılıydı. Demek daha beş blok gitmem lâzımdı. Bin sekiz yüz numaranın bulunduğu bloğa gelince ağırlaştım. Nihayet 1854 numarayı buldum. Son zamanlarda kurşuni renge boyanmış büyük bir evdi bu.

Bunun önünden geçip sağdaki sokağa sap-

tım.Evin önünde veya civarında bir araba bile görmemiştim.Çok acaipti bu. Suez; Nick'le buluşmaya geldiğine göre arabası neredeydi? Belki de kadın kasten bunu başka bir yere park etmişti.Ama ben epeyi kuşkuluydum.

Acaba Suez bana Nick'in öldüğünü mü anlatmak istemişti? Bu çok memnun ederdi beni doğrusu. Fakat böyle bir şeyi ümid edemiyordum. Cadillac'dan inip 45'liği cebime soktum.Yandaki evin arka avlusuna girip 1954 numaraya doğru gittim. Gündüz vakti cebimde 45'likle alemin arka avlusundan geçmem çok tuhaftı.

Avluda çamaşır asan kadın hiddetle beni süzdü. Bahçesinde ne işim olduğunu sorar gibiydi. Avlunun yanında pis ve dar bir geçit vardı.Oradan da kurşuni evin arka avlusuna geçiliyordu.

Küçük bir çocuk geçitte oturuyordu. Bana bakarak gülümsedi. "Merhaba," Acaba o surfasız kadın bu şirin çocuğun annesi miydi? Kalbim hızlı hızlı çarpmağa başlamıştı.Bu işte bir tuhaflık vardı. Kurşuni eve gidip arka kapıda durdum ve dinlemeğe başladım.Hiç ses gelmiyordu. Sadece caddeden geçen bir arabanın gürültüsü aksetti.

Kapıyı yokladım.Açılmadı.Ama alelade bir kilidi olan telli bir kapıydı bu.Sol elimi kapının kenarına dayayıp sağ elimle tokmağı çektim.Kapının kilidi yerinden çıkıverdi.Hafif bir şıngırtı oldu. Ama bu ses bana bir tabanca patlaması gibi geldi.

Kapıyı açıp içeriye girdim. Usulca kapıyı kapatırken geldiğim yola baktım Çamaşır asan kadın ağzını açmış hayretle beni süzüyordu.Gözlerim loşluğa alışana kadar bekledim. Sonra etrafıma bakındım. Mutfağa girmiştim. 45'liği elime aldım. Emniyeti açıktı. Sadece tetiği çekmem kâfiydi. Usul usul ilerleyip karşıya gelen kapıyı açtım.

Bir koridora çıkmıştım. Bunun nihayetinde de bir oda vardı. Kapısı da açıktı. Orada bir şey

olduğunu görüyordum. Ama ne olduğunu henüz kestirememiştim. Çıt çıkmıyordu. Fakat kalbimin çarpması gök gürültüsü gibi geliyordu bana. Dikkatle bakınca karşıda yatak odası olduğunu anladım. Yatağın ayak ucunu ve pencerenin yanındaki şifonyeri fark ettim. Perdeler kapatılmıştı.

Gözlerim karanlığa iyice alışmıştı artık. Odada...Yerde bir şey yatıyordu. Veya bir cesetti o. Biraz daha bekledim. Yine çıt çıkmadı. Avucum terlediği için 45'lik elimden kayıyordu. Bunu daha sıkı sıkı tuttum.

Sonra yatak odasından gelen kokuyu duydum. Yasemin kokuyordu etraf. Suez, yasemin parfümü sürdüğünü söylemişti. Hattâ bana. "Yasemin kokusu duyarsan Suez'in orada olduğunu anlarsın, Shell," demişti.

Yatak odasının kapısında durdum. Yerdeki cesede bakıyordum. Bir taraftan da evde benden başka kimsenin olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Ev başka bir şey daha kokuyordu. Mutfağa girer girmez bunu duymama rağmen şu ana kadar ne olduğunu fark etmemiştim. Etraf barut kokuyordu. Demek içeride ateş edilmişti.

Nihayet odaya girdim. Yerdeki bir erkek cesediydi. Bir adım daha attım. Odada bir hareket olmadı. Sağ tarafta kalan gömme dolabın kapısı hafifçe aralıktı. Omuzumun üstünden baktım. Girdiğim kapının önünde kimse yoktu.

Yerde yatan adama bakarak bir adım daha attığım sırada kafamdaki tehlike zilleri de çalmağa başladı. Bilmem bir ses mi duymuştum? Yoksa hafif bir hava cereyanı mı olmuştu. Kendimi hemen yere attım. Bir şey duyup duymadığımı bilmiyorum. Fakat o anda yerdeki cesedin yüzünü görmüştüm. Böylece durumu da sezmiştim.

Yerdeki adam ölmüştü. Bundan şüphem yoktu. Yalnız ben Suez'in Nick Colossus hakkında

söylediklerini düşünüp ölenin o olduğunu sanmıştım. Halbuki ölen Nick değildi.

Yerde yatan Lou Rio'ydu.

Sür'atle hareket etmeme rağmen yine de kurtulamadım.

Darbe indiğinde ben yerdeydim. Ama matrak yine de indi. Lâkin kafama değil omuzuma isabet etti bu. Sol kolum birdenbire uyuşuverdi.

Ayağım Lou'nun eline çarpmıştı. Bileğim de burkulmuştu. Yuvarlanarak bana vuranın kim olduğunu görmeğe çalıştım. Yere yatmam hayatımı kurtarmıştı. İğneci'nin yüzünü ve elini gördüm. Serseri bana ateş etmek üzereydi. Son sefer Nick'in odasında karşılaşmıştık. Beni hırpalayanlar arasında o da vardı. İğnecinin sağ elinde matrak solunda ise bir oyuncak vardı.

Kurşun omuzumun üstünden geçti. Ben de sağ elimi kaldırdım 45'liği sıkı sıkı tutuyordum. İlk kurşunun isabet etmesi lâzımdı. Aksi takdirde ölecektim. İğneci ikinci defa ateş ettiği takdirde muhakkak beni vururdu. Tabanca elimde sarsıldı. Patlamanın sesi odada yankılar yaptı. Kurşun İğnecinin vücûduna isabet etti. Serseri olduğu yerde sallandı. İkinci kurşun tam saçlarıyla alnının birleştiği yere isabet etti. Arkaya doğru düştü. Ama daha yere düşmeden ölmüştü o. Başını duvara vurdu. Gizlenip beni beklediği gömme dolabın yanına serildi.

Ben de hemen ayağa fırladım. Bu arada Rio'ya bir göz attım. Bileğini tuttum. Haydudun beyaz gömleği kan içindeydi. Kafasından da kanlar sızıyordu. Rio'nun vücûdu halâ sıcaktı. Demek Suez bana telefon ettiği sırada temizlemişlerdi onu.

Bu arada Suez ne olmuştu? Ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi.

İğneciye doğru gittim. Bir şey beni şaşırtmıştı. Bana ateş ettiği silâh yerde duruyordu. Ama pantalon kemerine bir tabanca takılmıştı. Yani çift silâhı vardı. İkinci silâh nedense beni endişelendirmişti. Yaklaşıp silâhı kapınca bunun sebebini anladım. Bu 38'lik bir Spesyal Colt'du. Beş santimlik bir namlusu vardı. Üstelik benim tabancamdı bu. Desert Trails'de benden alınan silâh. Hem bununla ateş edilmişti.

O vakit durumu anladım. Rio'nun yanında silâhı yoktu. İğnecinin beni öldürmek için kullandığı küçük otomatik Rio'nundu demek. İğneci önce kafama vurmağa kalkmıştı. Beni bayıltıp Rio'nun tabancasıyla vuracaktı. Sonra üç kurşun sıkılmış olan 38'liğimi benim elime verecek ve Rio'nun silâhını da cesedin yanına bırakacaktı. Böylece Rio-yla benim birbirimiz öldürdüğümüzü sanacaklardı.

Aradan daha bir kaç saniye geçmişti ama ben mutfağın yolunu tutmuştum bile. Bir taraftan da olanları birbirlerine bağlamaya çalışıyordum. Siren sesi duymamıştım. Bu işte bir terslik vardı. Lou Rio'nun ölümünü üstüme atmağa kalkmışlar ama plânda aksaklık olmuştu.

Birdenbire gürültüyü duyarak kendime geldim. Ben mutfağa gireceğim sırada ön kapı gürültüyle açıldı Bir anda bir sürü şey gördüm. Bir araba sür'atle yaklaşıp durdu. Beş veya altı adam içeriye daldılar. En baştaki serseriyi tanıdım. Lou'nun adamlarından Örümcek Sullivan'dı o. Onun arkasında korkunç bir mahlûk vardı. Epeyden beri görmek istediğim biri. Yani Kangren.

Döndüm. 45'lik sol elimde kendi tabancam ise sağdaydı. Örümcek beni işaret eder gibi elini salladı. Tabancasını görmedim bile. Ama patlamayı duydum. Kurşun derimi parçaladı ve 45'lik yere

düştü. Ben de 38'liği kaldırıp tetiğe iki defa asıldım. Örümcek sendeleyerek yere yıkıldı.

O sırada Kangren de beni tanıdı. Haykırarak ileriye atıldı. O anda canımı alacaktı. Serseri halâ bağırıyordu. Tetiği çektim ama bir şey olmadı. Tabancada kurşun kalmamıştı.

Kangren'in arkasından diğerleri de gelmişlerdi. Ama ben onlarla meşgûl değildim. Halâ Kangren'e bakıyordum. O bir adım atarak tabancasını kaldırdı. Ama ben hemen mutfağa dalıp kapıyı örttüm ve işe yaramayan 38'liğimi de kılıfına soktum.

Kolum sızlıyordu. Kafam da müthiş bir süratle çalışmaya başlamıştı doğrusu. Nick fevkalâde bir plân yapmıştı. Üstelik kendisi beni polislerin eline düşürmek istememişti. O beni Lou'nun adamlarına bırakmayı tercih etmişti. Şimdi işi anlıyordum. İğneci beni öldürmeyecek sadece bayıltacaktı. Böylece ben diri diri Lou'nun adamlarının eline düşecektim.

Mamafih bu gidişle Nick'in istediği olacaktı galiba. Bu serserilerden hiç biri sual sormıyacaktı. Sadece sırayla ellerindeki tabancaları üstüme boşaltacaklardı.

Ben mutfaktaki fırının yanındaydım. Gözüme büyük bir tava ilişti. Bunu kapıp kapının yanına gittim. Tavayı sallamaya başladım. Kangren, beni gebertmek için peşimden geldi tabii. Kapıyı açmasıyla tavayı kasıklarına yemesi bir oldu. Namussuz can acısıyla iki büklüm kaldı. Ondan sonra ne olduğunu göremedim. Zira arka kapıdan çıktım. Orada gördüğüm tahta bankı iki elimle kapıp mutfağa fırlattım.

Arkamdan feryatlar, bağırmalar ve küfürler aksediyordu. Ben deli gibi koşuyordum. Aklım sıra dakikada iki kilometre gitmek niyetindeydim. Ama galiba öyle gidiyordum. Küçük çocuk geçitte yoktu. Fakat o kadın halâ arka avluda duruyordu.

Onu gördüğüm sırada arkadan bir silâh atıldı. Benim için bir şey ifade etmedi bu. Zira ben bir şey hissedecek halde değildim. Füze gibi sür'atli giden bir Zombi'den farkım yoktu.

Ama kadın tabanca sesini duyunca mahvoldu. Ağzını açarak çığlık attı. Fevkalâde bir çığlıktı bu. Kadının sesi hava hücûmunu haber veren düdüklerden farksızdı. Hem ses gitgide yükseliyordu. O sırada bir patlama daha oldu. Kadın ikinci defa bağırdı. Bu eskisinden daha da tiz bir çığlıktı. Ama ben bu arada Cadillac'a atlamıştım bile. Hemen gaza dayandım. Biri tekrar ateş etti. Mamafih ben köşeyi dönmüştüm. İki dakika sonra da epeyi uzaktaydım. Şimdilik serserilerin elinden kurtulmuştum. Ama ileride ne olacağı belli değildi.

Lou Rio'nun yanında kırk beş kadar serseri çalışıyordu. İşte bu serserilerin hepsi de tabancalarını alıp peşime düşeceklerdi. Patronlarını öldüren namussuzun kanını akıtmadan rahat edemiyeceklerdi. Lou Rio'yu sevmeleri veya sevmemeleri mühim değildi. Aslında o serseriyi pek seven yoktu. Ama ne de olsa Lou Rio patrondu. Onun intikamı alınacaktı. Sonra Lou, rastgele bir haydut da değildi. O büyük bir gangsterdi. Onun için Shell Scott'u temizleyecek olan serseri de arkadaşları arasında isim yapacak ve itibarı artacaktı.

Ömrümün sonuna kadar onlardan kaçmama imkân yoktu. Zaten bu arada fırsat çıkarsa Nick'in adamları da kafama bir kurşun sıkmağa kalkışacaklardı. Böylece Lou'nun adamları da memnun kalacaklardı. Polis de Lou'nun serserilerinden birinin beni temizlediğini sanacaktı. Hayır, benim sağ kalmama imkân yoktu. Yalnız bu iş olmadan Nick Collussus'u yakalayıp gebertmeliydim.

O O

O

Spartan'daki daireme heyecanla daldım. Coral,"Senin geldiğini anlamıştım," diyerek geri çekildi. "Fakat yine de kapıyı açmaktan korktum. Zira sesin o kadar sertti ki. Ben..."

-"Haydi gel.Buradan gidiyoruz.Hemen gidiyoruz."

-"Fakat sen..."

-"Ne söylediğimi biliyorum. Burada kalmamız son derece tehlikeli.Onun için her şeyi göze alarak buradan uzaklaşmamız gerekiyor." Yatak odasına koşup gömleğimle ceketimi çıkardım. Örümceğin kurşunu kolumda derin bir yara açmıştı.Canım yanıyordu ama kolumu kullanabiliyordum. Beyaz gömlekten bir parça koparıp yaramı bağladım.Cadillac'daki ilk yardım çantasını kullanana kadar böyle idare edecektim. Ben başka bir gömlek ve spor ceket giyerken Coral yanıma sokuldu.

-"Ne oldu Shell? Kolunda ne var?"

-"Daha sonra anlatırım."

-"Nereye gidiyoruz?"

-"Nereden bileyim ben!" diye haykırdım sonra biraz yatıştım. "Kusura bakma, sevgilim. Sadece beni dinle. Bir an evvel buradan gitmeliyiz. Beni öldürmek isteyen bir sürü insan var.Onların bir kısmının buraya geleceklerinden eminim.Normal bir vaziyet olsaydı gelmezdim.Ama iş çok karıştı.Onun için sana ne lâzımsa al ve buradan gidelim."

Münakaşa etmeden odadan çıktı.Yarım dakika sonra da hazır olduğunu bildirdi.

-"Gel." Birlikte binadan çıkıp Cadillac'a atladık. Tabancama kurşun bile doldurmamıştım. Zira arabada bir kaç kutu kurşun daima bulunurdu. Bu arada Cadillac'da pek nadiren kullandığım dört ~~beş~~ bin dolarlık elektronik cihazlar filân da vardı.

Direksiyona geçip hemen gaza bastım.

Sür'atle oradan uzaklaştık. Ben peşimden kimsenin gelmemesi için her türlü numaraya baş vurdum.Nihayet arkamızda kimse olmadığına kanaat getirince Los Angeles'in dışına çıktım.Kalabileceğimiz uygun bir motel arıyordum.Sonunda havuzu, kahvesi, palmiye ağaçları olan lüks bir motelin önünde durdum.

-"Burası bize uygun bir yer Coral. Senin bu işe karışmana ne kadar üzüldüğümü bilemezsin. Başının belâda olduğunu biliyordum. Fakat şimdi durum daha fena. Onun için bir müddet buraya kapanacaksın."

Gülümsedi."Aldırma."

On dakika sonra Oasis Motelinin iki odasını tutmuştum.Coral'la 18 numaralı evde yalnızdık.

-"Benim oda numaram 13," dedim. "Talihim ters gidecek galiba, yavrum."

-"Senin böyle itikatların yoktur her halde."

-"Hayır, sadece seninle 18 numarada kalmayı tercih ederdim."

Manâlı manâlı güldü."İmkânsız bu. Odamı kimseye verecek değilim.Hem çok aç gözlüyüm ben."

-"Motelin sahibi de öyle. Bu iki küçük kulübe için benden bir servet istedi."

-"Oda paramı sen veriyorsun değil mi? Kendimi erkeklerden para yiyen bir kadın gibi hissediyorum. Beni daima besliyecek misin?"

-"Elimden geldiği kadar."

Yine tebessüm etti."Sahi mi?"

-"Tabii. " Etrafıma bakındım."Fena değil. Pencerelerde de perde var." Genç kadının esnediğini fark ettim."Yorgunsun sen."

-"Dün gece pek uyuyamadım, Shell.Bir duş yapıp biraz yatmak isterdim doğrusu."

-"Ben de bazı yerlere telefon edeceğim.

Biraz da düşüneceğim. Onun için gideyim. Şimdilik Allaha ısmarladık."

-"Çok uzağa mı gidiyorsun?"

-"Sadece 13 numaraya. Bir şey olursa beni ara."

-"Sen beni arasan daha iyi olmaz mı? İki saat sonra gel. Birlikte akşam yemeği yeriz."

-"Pek alâ. Yulaf yer misin?"

-"Ondan başka her türlü yemeği yiyebilirim."

Odadan çıktım. Coral James bir erkeğin kolay kolay unutabileceği bir kadın değildi. Son derece cazip, sıcak ve sokulgan bir mahlûktu o. Onu daha şimdiden özlemiştim. İki saat sonra baş başa yemek yemek bana çok zevk verecekti. Başka bir hadise olmadığı takdirde rahat bir yemek yiyecektim.

Sonra olanları düşunmem ve bir karar vermem lâzımdı. Bu belâyı nasıl başıma sarmıştım? Daha da mühimi bu belâdan nasıl kurtulacaktım?

Bir saat sonra boş sigara pakedini buruşturup attım. Son sigaramı yaktım. Karanlıkta odamdaki iki kişilik yatakta yatıyordum. İçine düştüğüm çukur gitgide daha derinleşmekteydi. Nasıl kurtulacağımı bilemiyordum. Sadece Nick Collussus sayesinde kendimi kurtarabilirdim. Ama Nick'in bana yardım etmiyeceğini de biliyordum.

Fakat ancak Nick sayesinde kurtulabileceğim de kafama iyice yerleşmişti. Nick'in yaptıklarını ortaya çıkarmadıkça tehlikeyi atlatmam imkânsızdı. Bu gidişle dünyada fazla kalamıyacaktım. Lou'nun adamları beni temizlemek için can atıyorlardı. Nick'in adamları ise beni gebertmek için

emir almışlardı. Polis de Lou Rio ve. Örümcek Sullivan'ın cesetlerinden çıkan kurşunları tetkik etmiş olacaktı.Belki onlar da benim ölümümü isteyeceklerdi. Hiç olmazsa beni bulup şöyle uzun uzun sorguya çekmeyi arzulayacaklardı.Ama ben bu arada kimseyi görmek niyetinde değildim.Sadece Coral'la konuşmak istiyordum.

Bir saatten beri Nick'i nasıl yakalayacağımı ona hakikati ne şekilde itiraf ettirip astıracağımı düşünüyordum. Lou'nun gorillerinden kurtulmam için Nick'in hakikati itiraf etmesi ve Lou Rio-yu öldürttüğünü söylemesi lâzımdı. Bu arada benim masum olduğum ortaya çıkmalıydı.Böylece goriller yakamı bırakır ve polis de katilin kim olduğunu anlardı.Nick'in de bana böyle bir iyilik yapacağını sanmak çocukluktan başka bir şey değildi.

Nick'in oteldeki hususi dairesine girebilmem için onda bir ihtimal vardı. Nick ancak orada rahat rahat konuşur ve her şeyi itiraf edebilirdi. Bana olanları korkusuzca anlatabilirdi. Ama oraya elimde bir ses alma cihazıyla girip Nick'i konuşturduktan sonra çıkma ihtimalim yoktu.Daha doğrusu sağ çıkamazdım. Nick'i de başka yerde yakalayıp konuşturmak imkânsızdı. Nick'i dairesinde basıp bir sopayla konuşturmak belki kabildi. Ama bu da benim işime gelmiyordu. Zira gangster rahat rahat konuşmalı, suçlarını itiraf ederek öğünmeliydi. Bu arada Shell Scott'a nasıl bir oyun oynadığını ve Lou Rio'yu nasıl öldürttüğünü de açıklamalıydı.

Ancak kollarımı çırparak uçabilir ve Nick'in dairesine girerdim.Hayır bu iş imkânsızdı.

Telefon çaldı. Santral memuru Suez'in evinin cevap vermediğini söyledi. Teşekkür ederek telefonu kapattım ve o sırada aklıma bir şey geldi.

Evet, bir anda kendimi nasıl temize çıka-

rıp Nick'i mahvedeceğimi anlamıştım. Bu son derece karışık, akla hayale gelmez bir çılgınca bir işti.Önce bana bir delilikmiş gibi geldi.Fakat gitgide heyecanlandım. Yataktan fırlayıp karanlık odada dolaşarak düşünmeğe devam ettim.Evet, plânım muvaffak olabilirdi.

Son derece tehlikeli karışık ve tuhaf bir şeydi bu.İlk iki dakika içinde ölmem ihtimal dahilindeydi. Ama muvaffak olduğum takdirde herkes parmak ısıracaktı. Kanunsuzlardan böyle fevkalâde bir intikam alinamazdı. Böylece Nick'i mağlûp edecektim. Kendi kendime gülmeğe başladım.

Işığı yakıp bir kâğıtla kalem aldım ve beş dakika plânımı tasarladım.Telefonu açıp Harry Feldspen'in evini aradım.Kendisine evinden çıkıp bir telefon kulübesine gitmesini söyledim. Sonra beni aramasını tembih ettim.İsim vermemiştim. Sadece numarayı biliyordu. Beni arayınca ona durumu anlattım.Yedi defa sözümü kesti.Sonra hiç konuşmadan beni dinledi."Şey," dedi. "Bu...Bu imkânsız bir şey."

-"İmkânsız olduğundan pek emin değilsin, Harry. Hem 'İmkansız' dan kastın nedir? Sen Atlantis'i mahveden Amerika'yı keşfeden, Messelina'nın günahlarını dünyaya duyuran adamsın.Senin için imkânsız bir şey olabilir mi?"

Memnun kalmıştım. Yatağımın ucuna iliştim. Ümide kapılmıştım.Birlikte bütün teferruatı kararlaştırdık. Harry'e işin gerisini nasıl halledeceğini anlattım.Nick'in otelin tepesindeki dairesini tarif ettim. "Sevgili Nick'e sürpriz yapıp Desert Trails'e inmek için bir helikoptere ihtiyacım olacak. Bir helikopter kiralar mısın?"

-"Pek alâ...Ah, Shell. Bu iş korkunç masraflı olacak."

-"Beş milyonunu veya bir milyonunu kur-

tardığım takdirde bana çok büyük bir ücret verecektin."

-"Evet, Evet."

-"İşte seninle kumar oynayalım. Sen bu işin masraflarını karşıla. Eğer işi başarırsak şantaj parası olan bir milyondan masraflarla benim paramı verirsin. Gerisi Magna'ya kalır.Eğer başaramazsam senden ücret filân istemem."

Harry, hiddetlendi."O zaman kuruş alamazsın. Zira ölüp gidersin."

-"Evet. Zaten o zaman paranın ehemmiyeti kalmaz."

Benim ölme ihtimalim onu iyice yumuşatmıştı. Bu durumdan istifade ettim."Harry, bir de gürültülü bir şeye ihtiyacım olacak. Senin arşivdeki ses bantlarından istifade edemez miyiz? Benim istediğim şöyle fazla dikkati çekecek bir şey."

-"İcabına bakarım. Başka ne istiyorsun?"

-"Dur bakayım. Açılır kapanır cinsten bir merdiven.İstediğim gürültülü parçayı da banda aldır ve bunu ses alma cihazıyla birlikte bana yolla. Yalnız cihaz pilli olsun."

-"Taşınacak gibi küçük bir şey değil mi? Pek alâ."

Harry, kararını verdiği için hemen işi tasarlamağa başlamıştı.İstediğim ve kabil olan her şeyi mükemmel bir şekilde yapacağını biliyordum. Biraz düşündükten sonra plânın tatbiki için lüzûmlu on veya on iki kişinin ismini de verdim ona. Polis ve haydutların isimlerini duyunca telâşlanmadı bile.

Artık her şeyi kararlaştırmıştık.Benim için beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Telefonu kapatıp saatime baktım ve güldüm.Coral'dan ayrılalı tam iki saat olmuştu.Genç kadına telefon ettikten sonra 18 numaraya gittim.Aç de-

ğildi Coral. Ben de öyle. Anladığıma göre insanlar günlerce yemek yemeden de yaşabiliyorlarmış.

Tebessüm etmekte haklıydım. Böyle bir vaziyette insan ancak gülebilirdi.

O O

O

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O sabah epeyi geç uyandım.Ama son iki gece zarfında pek az uyumuştum.Zaten beni dövmüşler, tartaklamışlar ve hattâ vurmuşlardı.Saat onda da uyanmazdım ama Coral bana telefon etti.

-"Merhaba kaplan." dedi.

-"İyi bildin.Yalnız bugün kimseyi ısıracak halde değilim.Sadece kükrüyorum."

-"Peki kahvaltı da edemiyecek misin?"

-"Yatakta biraz sütlü yulaf yesem nasıl olur? Beğenmedinse şöyle bir pirzola. Her halde senin pirzolan çok lezzetlidir."

-"Shell, en iyisi sen biraz daha uyu."

-"Fena olmaz. Ben..."

Sözümü kesti. "Giyindim ve karnım aç. On dakika içinde beni almağa gelirsen birlikte kahvede karnımızı doyururuz."

Vücûdumun sızlamasına rağmen tam dokuz dakika sonra Coral'ın kapısını çalıyordum.

Sabah bir müddet telefonun başından ayrılmadım. Suez'i bulamadım.Feldspen de kadının o sabah da Magna'ya gelmediğini bildirdi.Ted Valentine'in intihar ettiğini gören üç şahit halâ ortalıkta yoktu.Her halde bu arada onlar iki üç eyalet öteye kaçmışlardı. Öğleden sonra Cinayet Şubesinden Müfettiş Rawlins'e telefon ettim. Kendisi iyi arka-

daşım olduğu için sesimi duyar duymaz peşimden iki üç polis arabası yollamazdı.

Rawlins, "Serseri," dedi. "Seninle odamda konuşmama imkân yoktu. Zaten bu hadiseden sonra seninle konuşmam da doğru değil. Aslında seni yakalayıp merkeze götürmem lâzım. Zira sen kanundan kaçan bir adam sayılıyorsun. Yani seni ikaz ediyorum."

-"Teşekkür ederim. Ne var ne yok?" Aslında neler olduğunu bal gibi biliyordum ama yine de sordum.

-"Partridge sokağındaki iki cesetten çıkan kurşunlar dolayısıyla seni arıyoruz. Seni buraya getirmemiz için bize epeyi tazyik ediyorlar dostum."

-"Nasıl olsa geleceğim. Ama hemen bekleme."

-"Peki. Sullivan ve Rio'dan çıkan kurşunların senin tabancanla atıldığını biliyorsun tabii."

-"Öyle sanıyordum."

-"Tahmin etmiştim zaten. Biz basına Rio ve Örümceği öldüren kurşunların aynı silâhtan çıktığını bildirdik. Ama oyuncağın Shell Scott'a ait olduğunu söylemedik. Yalnız senin tabancanla atılmış bir kaç kurşun bizim balistik şubesinde duruyor biliyorsun. Bunları uzun zaman evvel başka cesetlerden çıkarmıştık."

-"Biliyorum, Bill. Ben Örümceği beni öldürmesine mani olmak için kendisine ateş ettim. Fakat Lou'yu öldüren ben değilim. Bunu benim silâhımı kullanan başka biri yapmış. O şahıs da ya Nick Collosus, ya da adamlarından biri."

O zaman aklıma geldi. Lou'nun adamları patronlarını benim öldürdüğüme kaniydiler. Ama İğnecinin cesedini görünce akılları karışmıştır her halde. Mamafih Örümceği öldüren şahsın Rio-yu da temizlediğine kaniydiler. Zira polis basına

iki adamın da aynı silâhtan atılan kurşunlarla öldürüldüğünü bildirmişti.Kangren dahil Lou'nun gorilleri benim Örümceği vurduğumu görmüşlerdi. Budalaların kuş beyninde yer etmişti bu.Rio'yu öldüren bendim....

Rawlins, "Nick mi?" diye sordu. "O halde gidip kendisini yakalarsın artık."

-"Çok komik.Ama belki de onun suçlu olduğunu ispat ederim."

Alaylı alaylı güldü. "Dört binden fazla polis on senedir bu işi başaramadı. Ama sen lütfedip bu işi halledeceksin."

-"Hayatta böyle garip şeyler olabilir."

-"Ama bu sene değil."

-"Beni dinle, Bill. Ben kendisine çok güvenen bir insanım. Telkinle her şeyin olabileceğine inanırım. Pozitif zihniyetle..."

-"Haydi oradan. Sen bu işi başarırsan öğle üzeri Polis Merkezi lokantasında uzun pembe çoraplar giyip Kan Kan oynıyacağım."

-"Söz veriyor musun?"

-"Evet." Durdu. "Lou Rio'nun cenazesinin kaldırılacağını bilmek istersin belki.Bugün saat üçte merasim var.Lou'nun cesedi yakılacakmış."

-"Demek şeytana bir an evvel kavuşmak istiyor."

-"Öyle." Rawlins, kaybolan üç şahidin arandığını fakat bulunamadığını söyledi. "Belki seni alâkadar eder.Collossus'un yanında çalışan Arthur M. Worthington adında sıska bir serseri var. Bu sabah radyolu arabalarımızdan birindeki polisler kendisini McGannon civarında görmüşler. Serseri hemen kaçmış."

-"McGanon mu? Nick'in adamlarından birinin Lou'nun götürüldüğü cenaze evinde ne işi var? O iki çetenin arası çok açık."

-"Biliyorum. Çok garip. Nick'in gorilleri

oraya katiyen yanaşmazlardı ama bu serseri polisleri görür görmez cenaze evine dalmış.Sonra yan kapıdan dışarıya çıkmış. Koşarken bir kadının kullandığı Buick arabanın altında kalıyormuş.Çıngıraklı, birdenbire yola çıkıp arabaya çarpmış. Bir yayanın arabaya çarptığı duyulmuş mu hiç?"

-"Kim? Kim dedin?".

-"Çıngıraklı. Yani Arthur M. Warthington."

Hemen Desert Trails de gördüğüm serseriyi tarif ettim.Rawlins onun Warthington olduğunu söyledi. Kendisine o sıska mahlûkun Coral James'den şantaj parası sızdırmaya kalktığını anlatmadım tabii.Biraz heyecanlanmıştım:Belki de bu sayede kelleyi kurtaracak ve işi halledecektim.

-"Rawlins, çok mühim bir şey var.O serseriyle konuşmam lâzım.Kendisi nerede? Baygın mı yoksa deliğe mi girdi?"

-"Hayır ama korkarım kendisiyle konuşamıyacaksın."

-"Onu tevkif mi ettiniz?!"

-"Yok..Yok kendisi baygın da değil.Yalnız konuşmuyor.O arabaya çarptığından beri ne kımıldıyor ne de bir kelime söylüyor."

-"Numara mı yapıyor acaba?"

-"Bilmiyorum. Ama doktor da durumu anlıyamamış. Felçli ve şuurunu kaybetmiş olabilirmiş.Kımıldamıyor ve konuşmuyor."

Küfrü bastım.Çıngıraklı bana bütün hadiseyi olmasa bile düşürüldüğüm tuzağı anlatabilirdi. Sonra Coral'a şantaj yapmaya kalkmalarını, bu arada belki de Suez ve Palomino'ya neler teklif edildiğini de söyleyebilirdi.Hiç olmazsa bana Nick'i ve onun itiyatlarını anlatırdı.Desert Trails otelinin tepesindeki dairenin taksimatını filân tarif ederdi . Bu gece Desert Trails'e gittiğim takdirde bu malûmata çok ihtiyacım olacaktı. zira başka bir şey öğrenmediğim takdirde gece Nick'in dai-

resine girmeğe karar vermiştim. Çıngıraklının söyleyecekleri benim için çok faydalı olacaktı.

-"O adamı görmem lâzım, Rawlins. Kendisi nerede? Polisler beni yakalamadan onun yanına gidebilir miyim?"

-"Bunda muvaffak olacağını sanıyorum. Kendisi Western Bulvarının üzerindeki Cowley Memorial Hastahanesinde yatıyor. Ama konuşmadığına göre onu görmenin bir faydası yok."

-"Belki numaradır. Hem ben bu tip hastalıkları iyi tedavi ederim."

-"Pek alâ. Başını belâya sokma sakın."

McGannon Cenaze evine telefon ettim. Rawlins'in söylediği gibi Lou Rio'nun cenazesi üçte kaldırılacaktı. Kısa bir merasimden sonra cenaze Woodstream Mezarlığına nakledilecek ve orada ceset yakılacaktı. Bu arada ikinci bir merasim daha yapılacaktı.

-"İki merasim yapılması acaip değil mi?" diye sordum.

Adam, son derece yumuşak bir sesle cevap verdi. "Evet, doğru. Bilhassa ceset yakılacağı için buna lüzûm yok. Ama merasimi tertip eden şahıs bir mahlûka mı benziyordu?"

-"Vam....Vampir mi?"

-"Neyse bunu bırakalım. Adamın adı neydi?"

-"Trumbull J. Bidwell." Trumbull'u tarif edince Lou Rio'nun sağ kolu Kangren'i tanıdım tabii. Kendi hesabıma Çıngıraklı'yı Kangren'e tercih ederdim. Teşekkür edip telefonu kapattım.

Saat dörde kadar nisbeten rahat haraket edebilecektim galiba. Lou Rio'nun yanında çalışan veya tanıdığı bütün serseri, haydut, hırsız, soyguncu ve namussuz cenaze merasiminde hazır bulunacaktı. Hiç olmazsa o ara beni aramayacaklardı.

Sonra Cowley Memorial Hastahanesine te-

lefon ettim. Eskiden beri Los Angeles'deki her hastahanede bir ahbap edinmeyi uygun bulurdum. Bu arada resmi daireler ve benzer yerlerde de dostlarım vardı. Bizim işte daima böyle dostluklara ihtiyaç oluyor. Cowley'de de bir hemşire ve Fraley adında bir doktorla arkadaştım. Fraley'le konuşup yarım saat sonra Arthur M. Worthington adlı hastayı görmek için müsaade aldım.

Gitmek için hazırlandıktan sonra 18 numaraya uğradım. Coral kapıyı açınca , "Merhaba yavrum," dedim. "Ben gidiyorum. Bütün gün işim var. Hattâ belki gece bile çalışacağım. Sana haber vermeyi uygun buldum."

Tebessüm etti. "Benim nerede olduğumu unutma sakın."

-"Kendi ismimi unutabilirim belki ama buna imkân yok." Durup ne söyliyeceğimi düşündüm. "Bir şey daha var, Coral. Yarın sabah gelip kapını vurmazsam kendi başına hareket edeceksin. Polisleri çağırırsın ve onlara durumu anlatırsın."

Tebessümü siliniverdi. "Neden yarın burada olamıyacakmışsın sanki? Yoksa...Yoksa başına bir şey geleceğini mi sanıyorsun?"

-"Güzelim, şehirler arası şoseye çıkacağım. Başıma bir kaza gelebilir tabii."

-"Tehlikeli bir şeye teşebbüs edeceksin değil mi?"

Gülümsedim. "Mecbur kalmazsam böyle bir niyetim yok."

-"Yapacaksın bunu, halinden de belli." Bir müddet beni süzdü. "Ama bu meseleden bahsetmek istemediğin aşikar." Elimi tuttu. "Buraya gel, Shell."

Beni içeriye çekti. Kapıyı kapatıp kollarını boynuma doladı. Uzun uzun dudaklarımdan öptü. Harbe giden sevgilisini öpen bir kadın gibiydi

o anda. Bu busede sıcaklık ve sevgi vardı.Ama ihtirasla alâkası yoktu bunun.

Sonra beni bıraktı. "Yakında geri döneceksin değil mi?" diye fısıldadı.

Ne yapacağımı şaşırdım. O kadar üzgün ve aciz duruyordu ki...Çaresiz mırıldandım."Fikrimi değiştirdim gitmiyorum."

-"Seni....." Yüzüme bir tokat atacaktı ama elini yakaladım.Yanağını öperek vedalaştım ve kapıdan çıktım.Başımı çevirdiğim zaman onun gülümsediğini gördüm. Geri dönsem de dönmesem de bu tebessümü hatırlıyacaktım.

Doktor Fraley, otuzunu geçmiş, ince uzun ve çok çalışkan bir adamdı.Corowley Memorial Hastahanesinin ikinci katındaki 28 numaralı odanın önünde duruyorduk.Arthur M. Worthington veya diğer adıyla Çıngıraklı burada yatıyordu.

Fraley, "Kendisi hastam değil," diye izah etti. "Fakat ona bakan Doktor Simondsen'le konuştum.Hasta şuurunu kaybetmiş olabilir.Ama henüz kat'i bir teşhis konulamadı."

-"Bana fırsat verirsen onun sapa sağlam olduğunu ispat ederim."

Gözlüklerinin üstünden beni süzerek kaşlarını çattı."Yok Scott. Hastayı tartaklamana müsaade edemeyiz.Her halde onu döveceksin."

-"Dövmek mi? Ne münasebet! Sadece kendisini biraz dürtüştüreceğim.Hepsi bu kadar."

-"Olmaz. Belki de adam hakikaten felçli. Bir organı hasar görmemiş olabilir.Ama ruhi faktörü de unutmamak lâzım. Meselâ ani bir şok bazı beyin merkezlerinin çalışmasına mani ola-

bilir."

-"Zaten onun beyni çalışmıyordu," diye cevap verdim.

-"Ben Mr. Worthington'un bir kaza veya şok neticesi bu hale gelmiş olabileceğini anlatmak istiyorum."

-"Mr. Worthington dediğin mahlûk haydutlar arasında Çıngıraklı Yılan adıyla tanınan namussuzun biri.Cemiyetin yüz karası o."

-"Buna rağmen kendisi yine bir insan."

-"Orası da pek malûm değil. Bırak kendisini göreyim. Canını yakmıyacağıma söz veriyorum."

Bunun üzerine odanın kapısını açtı. Birlikte içeriye girdik.Çıngıraklı sol taraftaki karyolada hareketsiz yatıyordu.Sağ tarafta kapalı büyük bir pencere vardı.Beyaz üniformalı hemşireler çimenlikte geziniyorlardı.Doktorla yatağa yaklaşıp baktık.

Namussuzun gözleri açıktı. Hem gözleri fıldır fıldırdı.Demek gözlerine inme inmemişti.Bu birbirine bitişik gibi gözler yüzüme dikildi ve öyle kaldı. Zaten şaşıydı o. Ama beni görünce büsbütün şaşılaştı.Gözlerini benden ayırmayınca kapatmayı daha uygun buldu.

-"Merhaba Çıngıraklı," diye mırıldandım. "Tanıdın mı beni?"

Cevap çıkmadı. Gözlerini de açmıyordu.

Devam ettim. "Ben Shell Scott. Nick'in okkanın altına gitmesini istediği budala.Lou'yu ortadan kaldırıp suçu benim üstüme atmak istiyordu. Hatırladın mı? MacGanon'da ne yapıyordun Çıngıraklı?"

Yine cevap vermedi. Bir iki defa onu dürtüştürdüm. Ama hiç bir şey olmadı. Bana kalırsa bir şeyi yoktu.Fakat onu konuşturmam kolay olmayacaktı.Halbuki bir çok şeyler biliyordu o.

Bana da bütün istediklerimi anlatabilirdi. Sonra yalan da uydurmaması lâzımdı. Çıngıraklı'yla şöyle bir konuşma işime yaramazdı.

Bir müddet daha uğraştıysam da bir netice alamadım. Fraley'le birlikte korîdora çıktık. Doktor, "Gördün ya," dedi. "Merhametsizce adama işkence etmedikçe onun numara yapıp yapmadığını anlamaya imkân yok."

-"Doğru. Yalnız herkesin zayıf bir tarafı vardır. İşte bu tarafa isabet ettirebilirsen o vakit mesele kalmaz. Sadece...."

O anda Los Angeles'le Desert Trails arasında görmüş olduğum küçük hayvanat bahçesini hatırladım. Sonra sular içinde havuzdan çıkan Çıngıraklı belirdi gözlerimin önünde.

Heyecanla, "Doktor," diye atıldım. "Buldum. Bu adamın rol yapıp yapmadığını anlamak kolay. Hem kendisine elimi de sürecek değilim."

-"Ya Peki bu işi nasıl başaracaksın?"

-"Dar yerlerden korkan bir adamı dolaba kapattığın takdirde korkudan dili çözülür değil mi. İşte aynı şekilde bizim Çıngıraklı da konuşacak. Zira kendisi yılandan çok korkuyor."

-"Yılan mı?"

-"Evet.Onun bir ayakkabı bağını yılan sanarak kendisini havuza attığını gözlerimle gördüm."

Doktor kaşlarını çattı. "Yani?"

Sırıttım."Dört metre boyunda bir piton yılanı görünce o ne yapar dersin?"

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Doktor Fraley'i kandırmak için on beş dakika kadar münakaşa etmem gerekti. Bu arada kendisine iki, üç apandisit ameliyatı bedelini de vaad ettim tabii. Sonunda dediğimi kabul etti.Çıngıraklı'nın bana bir çok şey anlatacağını biliyordum.Zaten hemen kalp sektesinden gitmediği takdirde çenesi açılıverecekti.

Lâkin kendisi hakikaten felçli de olabilirdi.

Doktor Fraley'in rengi epeyi solmuştu. "Pek alâ. Yapacağın şeyi kimseye haber vermiyeceğim. Yalnız bu işle bir ilgim olmayacak. Hattâ o ara hastahanenin bu katına bile uğramıyacağım."

-"Her şeyi bana bırak. Bir tatsızlık çıkacağını sanmıyorum. Sadece on dakika kadar hastayla yalnız kalmak istiyorum."

-"Kabul. Yalnız kimseye benim bu meseleyle bir alâkam olduğunu söylemiyeceksin."

-"Ona da peki. Ama sen de böyle bir şey karşısında adamın konuşacağını kabul ediyorsun değil mi?"

Yüzüme baktı."Adamın şok geçirip ölebileceğini de biliyorsun değil mi?"

Omuz silktim. "Bu ihtimali göz önüne alacağız."

İçini çekti. Sonra da hastahanenin başka tarafına kaçacağını söylemesine rağmen 28 numaranın civarından ayrılmadı. Bu korkunç hadise adeta büyülemişti onu.

Ben Roodside Hayvanat bahçesine telefon

ettim. Bu hususi hayvanat bahçesinin sahibini buldum. Kendisi aynı zamanda oradaki yılanların da sahibiydi tabii. Cowley Memorial Hastahanesinden telefon ettiğimi ve bir yılana ihtiyacımız olduğunu söyledim. Ona yalan söylememiştim. Hakikaten hastahanede yılana ihtiyacım vardı. Kendisine yılanın bir dakikası için beş yüz dolar vereceğimi de anlattım. Fakat en mühimi kendisi insanlığa büyük bir hizmette bulunacaktı. Zannedersem beş yüz doları duyar duymaz ikna oldu. Zira kafeslerde maymun, yılan, karınca besleyen insanlar hayvanların hislerinden çok onların sırtından kazanacakları parayı düşünürler.

Adam buna rağmen tereddüt ediyordu. Adı Jarvis Beeler'di. "Yılanı bir sandığa koymam lâzım." diye izah etti. "Onu getirebilmem için de yanıma iki hammal almam şart. Çok saçma bir iş değil mi bu?"

Sesimi yükselttim. "Freud için de aynı şeyi söylemişlerdi. Wright kardeşler için de öyle."

Şaşırdı. "Her halde söylemişlerdir. Oscar'ı ne gibi bir iş için istiyorsunuz?" Pitonun adı Oscar'dı.

Ona yine hakikati söyledim. Ama bir doktor gibi konuşmağa dikkat ediyordum. "Hastahanede teşhis konulmamış bir hasta var. Bana kalırsa kendisi numara yapıyor. Onun için kendisine yeni bir usul tatbik edeceğiz. Şokla tedaviye çalışacağız. Bizim için zaman önemli. Hasta çok derin bir koma vaziyeti de göstermiyor değil. Bu arada yılanlara ve bilhassa Piton cinsine karşı büyük nefret besliyor. Onun için kendisini Oscar'la tedavi edebileceğimize kaniyim."

-"Şey...Evet, siz işinizi benden daha iyi bilirsiniz doktor. Siz bilirsiniz."

Sert bir sesle, "Tabii bilirim," diye çıkıştım. "Oscar'a ihtiyacım olduğunu kaç kere söy-

liyeceğim size?"

-"Oscar bu işten zarar görmiyecek değil mi?"

-"Ne münasebet. Oscar'a asla zarar gelmez.Yalnız, sakın yılan hastayı yemesin."

Mr. Beeler, neş'eli neş'eli güldü."Hayır, insan yemez o. Zaten biraz evvel yemeğini yedi. Uyumağı tercih ediyor."

-"Mükemmel. Kendisini hemen getirin."

-"Beş yüz dolar vereceksiniz değil mi?"

-"Tabii Bu arada büyük de bir hizmet yapmış olacaksınız.Vatana ve bana karşı büyük bir hizmet...Bildiğinizden çok, çok daha büyük bir yardım."

Adam, biraz düşündükten sonra sinsi sinsi sordu."İlme hizmet değil mi? İlme yardım. Bir tecrübe mi bu?"

-"Evet, bir tecrübe.Haklısınız.Siz bir...bir şeyin doğmasına yardım edeceksiniz." Cümleyi tamamlıyamadım. Neyin doğacağını ben de bilmiyordum. Yalnız bu arada Çıngıraklı'nın ölümüne sebep olabilirdi.

Adam, "Siz Doktor Salk'dan farksızsınız," dedi. "İnsanlık için çalışan asil ve işine düşkün bir doktor."

Güldüm. "Yok bu kadar ileriye gidemem."

-"Beş yüz dolar değil mi?"

-"Evet."

-"Oradakilerin itirazı yok ya."

-"Bu hususta üzülmeyin Mr. Beeler."

-"Pek alâ Bir saat sonra Oscar'la oradayım."

-"Kabilse daha erken gelin. Zaman elimizden kaçıp gidiyor." Haklıydım. Saat biri geçiyordu.

Telefonu kapattım. Doktor Fraley elini alnına vurdu. "İnanılacak gibi değil. Hastahaneye dört

metre boyunda bir pitonu nasıl sokarsın? Düşünülecek gibi değil."

-"Ne münasebet. Ben düşündüm bile."

-"Fakat müsdahdem...Ya biri, Oscar'ı görürse? O zaman..."

-"O vakit kıyamet kopar." diye cevap verdim. "Sakin ol. Böyle bir şey olmıyacağını sanıyorum."

Doktor kendisini böcekler yiyormuş gibi kıpır kıpır kıpırdanıyordu.Ama yine de yanımdan ayrılmadı. Bunun da faydası oldu. Başka doktorlar gelip geçerlerken benimle alâkalanmadılar.

Saat ikiyi çeyrek geçe her şey hazırdı. Jarvis Beeler, iki adamı ve Oscar gelmişti.Doktor Fraley'i kandırıp bana beyaz bir gömlek vermesini temin etmiştim. Başıma da doktorların bazen taktıkları ortası delik konkav aynalardan birini geçirmiştim. Beyaz gömlek ve aynayla son derece ciddi bir hal gelmişti bana. Neredeyse bir ameliyathaneye girip operasyona başlıyabilirdim. Bu arada Doktordan bir de büyük oksijen cihazı istemiştim. Adamlara yılanı Çıngıraklı'nın odasına sokup iki dakika beklemelerini söyledim. Her şeyden mesul olacağımı da ilâve ettim.

Sonra bir iskemleye çıkıp kapının üstündeki pencereden içeriye baktım.Jarvis Beeler, sandığın yanındaki yaylı kapağı açtı.Çıngıraklı'nın kapısını da aralamıştık zaten. Kalın vücûtlu, korkunç pitonun odaya süzüldüğünü gördüm.Çıngıraklı gözlerini kapatmış yatıyordu. Bir an endişelendim. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Ya Çıngıraklı numara yapmıyorsa ne olacaktı?

Dört metre boyundaki yılanın yarısı içeride yarısı koridordaydı.Ağır ağır da ilerliyordu piton.Oscar, kendisini toplamış ve iyice uyanmıştı galiba.Yaklaşıp yatağın ayak ucunu kokladı sanırım. Gözlerimi Çıngıraklı'dan ayırmadan doktora eli-

mi salladım. Oksijen cihazı çalışmaya başladı. Tıslamaya benzer bir ses çıktı. Yirmi metre boyunda bir piton yılanı da sinirlenip sizi yutmağa kalktığı zaman ancak böyle tıslardı işte.

Her şey fevkalâde oldu, Çıngırak'lı gözlerini açtı. Bakışlarını etrafta gezdirdi. Tıslayanın ne olduğunu merak etmişti anlaşılan. O sırada Oscar da başını kaldırıp karyolaya çıkacakmış gibi durdu. Sonra tırmanmağa başladı.Sür'atle hareket ediyordu. Elimi tekrar salladım. Doktor oksijenin valfını sonuna kadar açtı.

Oscar'ın yarısı havadaydı şimdi. Hiç olmazsa bir buçuk metrelik kısmı Çıngıraklı'nın karyolasının ayak ucuna sarılmıştı.Ayakkabı bağıyla yapılan numarayı hatırlıyarak serseriye acıdım bir an. Ama benim acımamın ona faydası yoktu.Artık hiç bir şeyin Çıngıraklı'ya faydası dokunamazdı. Gözlerini Oscar'a dikmişti.Ama halâ kendisinin çıldırdığını filân sanıyordu.Yatağının ayak ucunda bir yılan olamıyacağına inanmağa çalışıyordu.O korkunç tıslama ve üstü pullu, dört metre boyundaki dehşet veren yılan Çıngıraklı'nın aklını başından almıştı.

Gözleri yuvarlarından uğramıştı.Ağzı gerildi gerildi ve güç belâ açıldı. Sonra aklı başına geldi.Yatağındaki bir yılandı. Hem öyle rastgele bir yılan da değildi bu. Yılanların büyük babasıydı.İnsan böyle bir canavarı ancak kabusta görürdü.Çıngıraklı'nın ağzı iyice açılmıştı.O ne felçliydi ne de dili tutulmuştu. Sesini de kaybetmemişti. Kaybetmişse bile geri gelmişti bu.Hattâ sesi eskisinden çok daha kuvvetliydi. Zira öyle bir acı çığlık attı ki bahçedeki ağaçların yapraklarının dökülmediğine şaştım. Zannedersem bu ses Oscar'ı bile korkuttu. Zira yılan karyolaya büsbütün sarılıp sağa sola sallanmağa başladı. Kocaman kafasını sallıyordu. Onu gören ağzını şa-

pırdatarak yalandığını sanırdı.

Çıngıraklı'nın sesi birdenbire kesildi.Galiba nefesi tükenmişti.Ama hemen nefes aldı. Bu sefer tünelden geçen bir dizel lokomotifi gibi bir ses çıkardı.Sonunda sesi tizleşti.Hattâ hindi gibi bir takım tuhaf sesler bile çıkardı.

Bu arada gözleri de fal taşı gibi açılmıştı. Yüzü kireç gibiydi.Onun o anda öleceğini sandım.Ama meğer bizimkinin bünyesi epeyi kuvvetliymiş.Üstelik ölmek de istemiyordu o.

Birdenbire yataktan fırladı.Felçli olduğunu unutmuştu her halde.Odanın ortasına kadar fırladı.Sonra kendisini pencereden aşağıya attı. Tam bir kat aşağıdaki bahçeye düştü.İşin en hoş tarafı Çıngıraklı yataktan ok gibi fırlamış ve pencerenin camını filân düşünmeden şangırtıyla bahçeye inivermişti.

Kapının üstündeki camdan onu görebiliyordum. Serseri düşer düşmez yine fırladı.Ayakları pervane gibi dönüyordu sanki.Bütün gücüyle koşuyordu o. Neredeyse bir helikopter gibi havalanacaktı.

Bir ara yüzü koyun düştü.Ama yine kalkıp koştu.Sür'ati inanılacak gibi değildi.

Artık onun felçli olmadığını da biliyordum. Kendisini yakaladığım takdirde istediklerimi öğreneceğimden de emindim. Haklıymışım. Ama onu sorguya çekmeden evvel bazı meseleler oldu. Bir hastanın çıldırıp odasından kaçtığını haber verdim. Çıngıraklı'yı sekiz blok ötede sür'atle giden bir Standard Benzin tankerini geçerken yakaladılar. Jarvis Beeler'de bu tecrübenin fevkalâde netice verdiğini ve vatana hizmet ettiğini anlattım.Çıngıraklı'nın sesini duyup gelenlere birer masal uydurdum. Neyse her şey eski halini aldı. Sadece baş hekim, üç doktor ve bitkin bir hale gelen Fraley durmuş hayretle bana bakıyorlardı.

Onlara bu işin bir ölüm kalım meselesi olduğunu anlattım.Zaten ölüm ve kalım onları alâkadar eden işti. Onun için bu durumla da ilgilenmeliydiler. Sadece bisturiyle hayat kurtarılmazdı ki. Bazen yılanlar da ölüme mani olabilirlerdi. Daha da mühimi kurtarılan hayat benimkiydi. Bu zafer benim dilimi de çözmüştü.Doktorlarla öyle konuştum ki sonunda Çıngıraklı'yı yalnız sorguya çekmeme bile razı oldular. Zaten olan olmuştu.Hem ben hastalarını da tedavi etmiştim.

Neyse bana müsaade ettiler.Çıngıraklı'yı başka bir odaya koydular. Adam eski odaya dönmeyi şiddetle reddediyordu.Beeler, Oscar'ı sandığına sokmuş bekliyordu. Belki Çıngıraklı'yı ikna etmek için yılanı tekrar kendisine göstermek icap ederdi.Ama buna lüzûm kalmadı. Sıska mahlûk her şeye razıydı.

Çıngıraklı, yatağa girmişti. Bacaklarının üstünde duracak halde olmadığını iddia ediyordu. Ben de bir iskemleye oturup ilk sualimi sordum. "Çıngıraklı, bana Lou Rio'nun ölümünü ve bana atılan iftirayı anlatacak mısın?"

-"Ben orada değildim," diye cevap verdi. "Pasta bu işle meşgûl oluyordu. Sadece onun anlattıklarını biliyorum. Nick'le İğneci, Lou Rio'yu o eve çekmek için Suez denilen kadından istifade etmişler. Lou'yu senin tabancayla öldürmüşler. Nick, bunu bir gün evvel bizden aldıydı. Nick, evden ayrılmış. İğneci kalmış. Senin başına matrakla vurup bayılttıktan sonra Lou'nun silâhıyla temizlemeyi düşünmüşler. Nick, bunun mükemmel olacağını ve kimsenin bir şeyden şüphelenmiyeceğini söylemiş."

-"Peki Nick, zamanı bu kadar mükemmel şekilde nasıl ayarlıyabilmiş acaba?"

-"Pasta'yı senin oturduğun apartmanın karşısındaki otele gördermiş. Pasta dürbünle apartma-

na bakıyormuş. Sen pantalonun tutuşmuş gibi kapıdan fırlayınca Pasta hemen Nick'e telefon etmiş. Senin Partridge Sokağına gittiğini anlamış tabii. Bunu Nick'e söyleyince o veya İğneci Lou'yu temizleyivermiş. Sonra Nick oradan ayrılmış."

-"Yani ben Spartan'dan çıktığım zaman Lou sağ mıymış?"

-"Nick cesetten kan akarken senin gelmeni istemiş."

-"Peki Lou'yu hangisi temizlemiş?"

-"Ya Nick ya İğneci. Ama sen İğnecinin hesabını gördüğün için artık orasını hiç öğrenemiyeceğiz. Bunun cevabını bilen tek insan Nick. Onun da konuşmayacağını tahmin edersin."

O zaman aklıma geldi. Gene Nick'e bu suali soracaktım. Çıngırak'lı Desert Trails otelinin tepesindeki dairesinin taksimatını anlatmasını söyledim. Nick'in itiyatlarını sordum. Bir kaç husus çok dikkatimi çekti. Nick, her gece yemekten sonra, yani yediden sekize kadar yatıp uyuyordu.Adamlarından biri de onun rahatsız edilmemesi için ikinci kat koridorunda nöbet tutuyordu. Bu hesaba göre Nick'in dairesine yediyle sekiz arasında girmem doğru olacaktı.

-"Pek alâ ahbap Suez hakkında ne biliyorsun?" Kadının Nick'le iş birliği yapması ve benim başımı yakmaya kalkmasına şaşmıştım.

Sıska kaşlarını çattı. "Kadın ne yaptığını bilmiyormuş sanırım. Pasta'nın anlattığına göre onu kandırmışlar. Sana kötülük olacağını farketmemiş bile.Ama Nick, kadına sözünü tamamlattırmadan telefonu kapatıvermiş."

-"İyi ama Suez'in Nick'le ne alâkası var?"

-"Nick'in elinde kadının canını yakacak bazı kâğıtlar var galiba. Bu yüzden Suez ona her ay bin dolar ödüyor. Ama işin iç yüzünü bilmiyorum. Sadece parayı ben alıp Nick'e teslim edi-

yordum."

-"Başka kimlerden para alıyorsun?"

-"Johnny Palamino'dan..Son günlerde June Benton ve Sally Courtland'dan da para almaya başladık. Hepsi bu kadar. Ama Nick'in onları neyle tehdit ettiğini bilmiyorum."

Diğer iki kadın Magna'nın ikinci sınıf filmlerinde oynayan artistlerdi.Daha pek meşhur değillerdi ama günün birinde parlayabilirlerdi. Birer yıldız olabilirlerdi.

-"Demek Nick sonra Feldspen'den bir milyon dolar sızdırmaya karar verdi ha?"

Dudak büktü. "Bundan haberim yok."

-"Sen Coral James'den de para istedin değil mi?"

-"Evet, ama kadın oralı olmadı."

-"Duyduğuma göre yüzüne tokad atmış o."

-"Doğru. Beni epey tartakladı."

-"Şimdi beni iyi dinle, Çıngıraklı." Şaşı gözlerini yüzüme dikti. Devam ettim. "Suez'in son işle olan alâkasını merak ediyorum.Yani bana yapılan numarayı kasdediyorum."

-"Dün olanları sana anlattım.Bugün de kadın Nick'i aradı."

-"Nick'i mi aradı? Neden?"

-"Anlıyacağın Nick ona dün kalleşlik etmiş. Kadın Valentine'in yazmış olduğu dört sahifelik bir mektubu eline geçirmiş.Nick bunu duyunca çok sinirlenmiş.Galiba mektupta Nick'i mahveden şeyler varmış.Suez onu mektupla tehdit etmiş. nick'in elinde de kadın aleyhinde bazı şeyler var biliyorsun.İşte kadın mektupla o vesikaları değiş tokuş etmek istiyormuş."

-"Mektupta neler yazılıydı?"

-"Okumadım. Mektup elime geçti ama bunu okumaya vakit bulamadım. Allahın belâsı polisler peşime takıldılar."

-"McGannon'un önünde olanı mı kastediyorsun?" Başını salladı. "Peki senin orada ne işin vardı? Senin Lou'nun adamlarına sokulman doğru olmazdı ki?"

-"Doğru. Ama Suez'in fikriydi bu. Kadın Nick'e telefon edip beni On ikinci sokakla Fig'in köşesindeki telefon kulübesine göndermesini emretmiş."

-"Emir mi vermiş?"

-"Evet."

Suez, böyle hareket edebildiğine göre o mektup dinamitten farksızdı demek.

Çıngıraklı, devam etti. "Nick, bir an evvel o mektubu eline geçirmek istiyordu. Kadın değiş tokuş yapacaklarını söylemiş.Yalnız bir gün evvelki gibi kalleşlik istemediğini de ilâve etmiş. Neyse Nick, beni çağırtıp olanları anlattı.Suez'in istediği kâğıtları da bana teslim etti."

-"O kâğıtlarda ne vardı Çıngıraklı?"

-"Bilmiyorum. Sıkı sıkı kapatılmış büyük sarı bir zarftaydı kâğıtlar. Ben Suez'in dediklerini yapacaktım sadece. Ama ne pahasına olursa olsun o mektubu kendisinden alacaktım.Neyse kadın o telefon kulübesine gitmemi istiyordu.Beni arayıp ne yapacağımı söyliyecekti.Bu sefer çok dikkatli davranıyordu.Nick veya başka biri onun nerede olduğunu bilemiyecekti. Zira mektubu verir vermez Nick'in kendisini öldürtebileceğini biliyordu Suez. Onun için mektubu elden çıkarmamalıydı."

Bu sözleri dinlememe rağmen o anda durumu kavrayamadım. "İyi ama senin McGannon'da ne işin vardı?"

-"Ben kadının tarif ettiği gibi telefon kulübesine gittim. Beni aradı. Ona vesikaların yanımda olduğunu söyledim. Bunları McGannon'a getirmemi tenbih etti. Ben 'Lou'nun yattığı yere mi?' diye sordum." Başını salladı. "Kadın bizimkilerin ora-

ya yaklaşamıyacaklarını bildiği için McGannon'u seçmişti. Zira Lou'nun çocukları bizi görünce sinirlenip ateş edebilirlerdi.Ama onlar Lou'nun kadına bayıldığını biliyorlardı. Bu yüzden Suez'e ilişmiyeceklerdi. Neyse oraya gittim. Küçük kilisede kâğıtları değiştik. Kadının çok akıllı olduğunu söylemeliyim. Zira kendisine kalleşlik etmeğe kalktığım takdirde bağırıp Lou'nun adamlarını çağırması ve oracıkta temizlettirmesi kabildi. Bu arada o mektubu da ellerine geçirebilirlerdi. Sağ kaldığım takdirde de Nick beni gebertirdi tabii. Suez oradan ayrılınca ben de patrona telefon ettim. Zira mektubu ele geçirir geçirmez kendisini aramamı söylemişti. Böylece işin kalan kısmını halledecekti."

Bu son söz de acaipti ama Çıngıraklı halâ anlatıyordu. "Tam oradan çıkınca arabadaki aynasızlar beni görmezler mi?"

-"Neden kaçtın peki? Onlar seni aramıyorlar ki."

-"Ne olacak yani? Üstümü yoklasalar o mektubu bulacaklardı. O zaman da Nick'in tepesi atacak ve beni hemen öldürecekti. Zaten o aynasızlar arabayı durdurup peşimden koştular. Neden mi koştum? O düztabanlar peşimden geliyordu da ondan."

-"Pek alâ Çıngıraklı. Sonra ne oldu?"

-"Dönüp koştum. McGannon'a girerken kafamı çalıştırdım.O mektubu bir yere saklamalıydım.Üstünde bulunmamalıydı kâğıtlar. Onun için kâğıtları emniyette olabileceği tek yeri hatırladım. Lou'nun altına sokmalıydım onları."

-"Nereye? Nereye?"

-"Lou'nun altına.Lou Rio...Canım cenazesi kaldırılacak olan adamı kasdediyorum."

-"Yani cesedin altına mı? Tabuta mı?"

-"Evet, koşarak McGannon'a girince doğru

Lou'nun yattığı odaya gittim. Tabutun etrafına çiçekler filân yerleştirilmişti.İşte o vakit aklıma bu geldi.Fevkalâde bir buluştu bu."

İçimi çektim. "Öyle."

Sıska sırıttı. "Lou, son derece huzurluya benziyordu. Sakin sakin yatıyordu.Ölmüştü sanki. Zaten ölmüştü ya.Neyse mektubu onun altına sokup yan kapıdan fırladım. Namussuz aynasızların arkamda olup olmadıklarına bakarken bir şey bana çarptı. Ne olduğunu anlıyamadım. Sonra kendimi burada buldum.Ondan sonra da odaya o....Ohhhh!"

Çıngıraklı, yine Oscar'ı hatırlamıştı.Yüzü tekrar yeşilimsi bir renk aldı. "Mektubu Lou'nun altına soktuğunu kimse gördü mü?" diye sordum.

-"Hayır.Bundan eminim.Ama bunu iyice saklıyabildiğimi pek sanmıyorum.Galiba kâğıtların ucu dışarıda kaldı.Şöyle artistik bir iş yapacak vaktim yoktu."

Saatime baktım. İkiyi yirmi beş geçiyordu. Hemen hastahaneden ayrıldığım takdirde merasim başlamadan evvel McGannon'a yetişebilirdim belki. Belki de kimseye görünmeden ve ölüm tehlikesiyle karşılaşmadan mektubu alabilirdim.Lou'nun cenazesini görmeğe gideceğim kimsenin aklına gelmezdi. Beni görseler bile Shell Scott'un böyle bir delilik yapabileceğini akılları almazdı.

Başka çarem yoktu.O mektubu almalıydım. Tahminim doğruysa bu sayede boynumu kurtarmakla kalmıyacak Nick'i de mahvedecektim.

Bütün mesele saat üçten evvel McGannon'a girmekteydi.Hiç olmazsa üç dört dakika saçlarım ve kaşlarımla meşgul olmam lâzımdı. Bu beyazımsı saçlarla beni hemen tanırlardı.Cadillac'ımda bir de makyaj çantam vardı.Kutuda daima yıkanınca çıkan cinsten bir saç boyası bulunduruyordum. Bundan istifade edecektim. Ayağa kalktım.

Çıngıraklı halâ konuşuyordu. Suez'in is-

mini duyunca ona baktım. "Suez'e ne olmuş?"

-"Ha? Şey sadece Nick'e daha sonra telefon edemediğimi söylüyordum.McGannon'a girip mektubu sakladığımı bilmiyor o. Mektubu okuyacak vakit olmadı.Sadece şöyle bir baktım.Mektup yanarsa Nick memnun kalacaktır sanırım.Hoş bunun bana faydası yok.Nick nasıl olsa beni temizliyecektir."

-"Yakılırsa mı?"

-"Evet, Lou'yu yakacaklar. Bu arada mektup da kül olacak. Neyse Nick bu mektubu almamı istiyordu.Zira ondan sonra Suez'in hesabını görecekti."

-"Ne demek istiyorsun?"

-"Kadını temizleyecek tabii. Başka ne olabilir?"

-"Öldürecek mi? İyi ama buna ne lüzûm var. Kadın mektubu iade etmiş ya?"

-"Doğru. Ama Suez o mektubu okumuş.O mektupta Nick'in aleyhine kullanabilinecek bir sürü şey var.Hattâ bu yüzden hapise girmesi bile kabil. Suez mektubu okuduğuna göre bunları biliyor demektir."

-"Nick onu ne zaman ve ne şekilde öldürmeği düşünüyor?"

-"Orasını pek bilemiyorum. Bu biraz da kadına bağlı. Nick, iki gorilini yolladı bile.Zaten bunun için Nick'e telefon ettim."

-"Goriller nerede?"

-"Bizimkiler kadının çalıştığı Magna'nın kapısında bekliyorlar sanırım.İki kişi de Suez'in evine gitti. Nasıl olsa kadın ya stüdyoya ya da evine gidecek."

Fena halde kızdım. Yumruğumu sıktım. Neredeyse yatakta yatan Çıngıraklı'nın dişlerini dökecektim. "Allah kahretsin! Neden daha evvel bana bunu haber vermedin?"

Yatakta büzüldü. "Neden bu kadar heyecanlanıyorsun? Ben Nick'e tam saat onda telefon ettim.Belki de kadını iki saat evvel temizlediler bile."

◎ ◎

◎

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Sıska serserinin yüzüne baka kaldım. Suez'in başıma o işi isteyerek açıp açmadığını bilmiyorum. Kadının Nick, Valentine ve hattâ Lou Rio'yla olan ahbaplık derecesini de tayin edememiştim. Belki de şantaj işine o da karışmıştı. Ama belki de aslında çok dürüst bir insandı ve tesadüfen bu kirli işe girmişti.

Tercih hakkı bana kalıyordu artık. Doğrudan doğruya McGannon'a gidip Lou'nun adamlarına görünmeden mektubu almayı deneyebilirdim.Veya katiller kendisini bulamadan Suez'i ele geçirmeğe çalışırdım.Ama Suez'in sağ olma ihtimali mevcûttu ve bunun için de önce kadının hayatını kurtarmaya çalışacağımı biliyordum.

Koşarak kapıdan çıkıp doktorların yanından geçtim.Hemşirenin masasına giderek telefona sarıldım. Magna'dan Feldspen'i aradım. "Harry, ben Shell.Magna'nın dışında iki serseri Suez'i öldürmek için bekliyorlar.Emin ol...."

Sözümü kesti."Öldürecekler mi? Suez biraz evvel bana telefon etti."

-"Ne zaman?"

-"Yirmi veya otuz dakika evvel. işe gelemiyeceğini ama her şeyin yoluna girdiğini...."

Atıldım."Onu biliyorum.Kadın nereden telefon etti? Kendisi neredeymiş?"

-"Nereden aradığını bilmiyorum. Fakat yorgun olduğunu ve eve gidip dinleneceğini söyledi.Ben de yarın işe gelmesini tenbih ettim."

Heyecanlanmıştım. Belki de Suez daha Peper Sokağındaki evine girmemişti. Belki daha yoldaydı. Hafif bir ümit belirmişti içimde. Belki serserilerden evvel yetişebilirdim ona. Hiç olmazsa nereye gideceğimi biliyordum.

Harry, "Seninle bir türlü doğru dürüst konuşamıyoruz, Shell," diyordu. "Ne oluyor kuzum? Bu iş..."

Gerisini duyamadım. Telefonu kapatmadan koşarak hastahaneden çıktım.

Hastahaneden Peper Sokağına tam altı dakikada gittim. Bu arada beş şöför halâ arkamda yumruk sallayıp bana küfrediyorlardı sanırım.

Suez'in oturduğu apartman üç blok ilerideydi. Gaz pedalını yere yapıştırarak korkunç bir süratle yaklaştım. O sırada Suez'in beyaz Thunderbird arabasını gördüm. Araba köşede durmuştu. Bir kadın iniyordu. Uzakta olduğum için onun Suez olup olmadığını anlıyamadım. Zaten o anda gözüme başka bir şey ilişmişti.

Ben daha bir blok ötedeydim. O sırada başka bir araba Thunderbird'in onbeş metre kadar gerisinde durdu. Sonra birdenbire hareket etti. Arabanın Suez'e yaklaşırken süratlendiğini farkettim. Kadının yürüyüşünden Suez olduğunu anlamıştım. Kadın apartmana doğru gidiyordu. Yaklaşan arabanın camından bir el uzandı. Bir silâh vardı bu elde. Adamın elindeki bir otomatik veya tüfek değildi. Çift namlulu korkunç bir şeydi. Yâni son tip çiftelerden biriydi bu.

Tetik çekildiği zaman Suez'in vücûdü parça parça olacaktı. O ağır mermiler etleri koparıp kemikleri parçalayacaktı. Genç kadın, mer-

milerin şiddetiyle havalanıp çimlerin üstüne düşecekti. Ve daha yere kapaklanmadan ölecekti. Daha ben silâhımı çekmemiştim bile. Suez'in binaya doğru iki adım attığını gördüm. Kadın hızlı hızlı ve kendinden emin bir tavırla yürüyordu. Çiftenin onun sırtına doğru çevrildiğini de farkettim.

Etraf sessizdi. Hemen kornaya dayandım ve elimi çekmedim. Zaten gaz pedalini de yere yapıştırmıştım. Öndeki arabayla aramda on beş metre kadar bir mesafe varken de frene bastım. Aramızda altı metre kaldı. Sonra dört metre... Cadillac'ın tekerlekleri bir çığlığı andıran tiz bir ses çıkardı. Araba ağırlaşırken hafifçe yana kaydı. Camdan uzanan çiftenin namlusunu görüyordum halâ. Fakat adam başını çevirmiş bana bakıyordu artık.

Sonra çarpıştık. İki araba aynı istikamete gidiyordu ama korkunç bir çarpışma oldu bu. Plymouth'un şöförü de çarpışmayı önlemek için gaz pedaline dayanmıştı sanırım. Buna rağmen yine korkunç bir şekilde çarpıştık. Göğsümü direksiyona vurdum. Aynı anda öndeki şöförün kafası da geriye gitti. Çok can yakan ve tehlikeli bir kazaydı bu. Serserinin boynundaki adele ve sinirler kopmuştu. Kafam bana onun saf dışı olduğunu haber veriyordu. Ama diğer adamın bir şeyi yoktu.

Pylmouth, sokağın sol tarafında durunca o hemen dışarıya fırladı. Cadillac da sarsılarak durdu. Adam çifteyi sıkı sıkı tutarak diz üstü çöktü. Ama namluyu bana doğru çevirmişti. Parçalanan camlar şangırdıyarak asfalta düştü. Tam çifte kafama çevrildiği sırada ben eğildim. Sağ kapının tokmağına asıldım.

Çiftenin inanılmıyacak kadar yüksek sesi kulaklarımda uğuldarken Cadillac'ın ön camı da tuzla buz oldu. Kapıyı açarak fırladım. Colt'u

da koltuk altımdan çektim. Yola düştüğüm zaman dizlerimi vurduğum için korkunç bir acı hissettim. Ama silâhımı bırakmadım. Yuvarlanarak doğruldum. Bir dizimin üstünde döndüm. Tam adamın karşısındaydım.

38'liği kaldırdığım sırada çifte namlunun karnıma doğru çevrildiğini gördüm. Nedense onun da benim de hareketlerimiz son derece ağır gibiydi. 38'liğin tetiğine asıldım. Nişan filân almayı da düşünmüyordum. Sadece tetiği çekiyordum. Ama göğsünde delikler açıldığını gördüm.

Kurşunlarım vücûdünün sarsılmasına sebep olmuştu. Ama yine de çifteyi bırakmadı. Halâ bana doğru çevrilmiş duruyordu silâh. Ben büyülenmiş gibi çifteye bakıyordum. Sonra silâh ağır ağır yana kaydı. Çifte gürültüyle asfalta düştü. Adam da sessiz sedasız yere yığıldı. Boş bir çuvaldan farksızdı. Ölmüştü sanırım.

O zaman kendimi topladım. Birkaç saniye adamdan başka bir şey görememiştim. Ama artık Suez'in haykırdığını duyuyordum. Plymouth'un şoförü de kımıldanıyordu galiba. Suez'e baktım.

Kadın apartmanın önündeki çimenliğe çökmüş yumruklarını yanaklarına dayamış bağırıyor, bağırıyordu.

Arabadaki ikinci adam da indi. Boş tabancamı atıp ona doğru koştum. Dönüp bana baktı. Gözlerinden azabı okunuyordu. Ağzı yarı açıktı ve anlaşılmayan bir şeyler söylüyordu. Yüzü takallüs etmişti. Sol elimle onu tutup çevirdim ve sağ yumruğumu da çenesinin altına yapıştırdım. Başı neredeyse omuzuna değecekti. Ancak o zaman onun boyun adeleleriyle sinirlerinin kopmuş olduğunu hatırladım.

Arabanın kapısına çarpıp ayaklarımın dibine düştü.

Dönüp tabancamı alarak kılıfına soktum.

Suez'e doğru gittim. Yerde kanlar içinde yatan adama aldırmadan Suez'e yaklaştım. Bana bakarak çığlık atmaya devam etti. Kendisini kabahatli bulmadım doğrusu.

Önünde durdum. "Sakin ol, Suez. Sakin ol."

Bağırmaktan vazgeçerek doğruldu. Yumruklarını yüzünden çekmemişti. Gözlerinden korkusu okunuyordu. Dudaklarını yaladıysa da bir şey söylemedi. Arkadaki binanın pencerelerinden biri açıldı. Biri bize baktı.

O vakit aklım iyice başıma geldi tabii. Saatime baktım. Cowley hastahanesinden ayrılalı bir saat geçmiş gibi geliyordu bana. Halbuki buraya altı dakikada gelmiştim. Kavga da ancak bir, iki dakika sürmüştü. Saat üçe yirmi üç vardı.

Yirmi üç dakika sonra Lou Rio'nun cenaze merasimi başlıyacaktı. Belki halâ oraya yetişebilirdim. Suez'e, "Bu iki adamı Nick yolladı," dedim. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Ağır, ağır başını salladı. "O.... Onlar beni.. Beni öldüreceklerdi değil mi?"

-"Öyle, Suez."

-"Ben .... Shell." Susup gözlerini yumdu. Eliyle siyah saçlarını geriye itti.

-"Kendine gel," diye homurdandım. Mahsus sert bir sesle konuşmuştum. Bir an evvel kendisini toplaması lâzımdı. Kararımı vermiştim. Talihim yaver gittiği takdirde onbeş dakika sonra McGannon'da olabilirdim. Böylece merasim başlıyana kadar beş dakika içinde mektubu alabilirdim belki. Hoş talihimin bana bu kadar yardım edeceğini de sanmıyordum ya.

Suez, "Ben... Ben... İyiyim," diye mırıldandı. "Çok korkunçtu."

-"Çabuk arabana gir. Hemen gidiyoruz."

Ön kısmı içeriye çökmüş Cadillac'a koşup

bagajı açtım. Bir kutu dolusu 38'lik mermiyle siyah makyaj çantamı kaptım. Sonra düşünmek için durdum. Sâkin olmam lâzımdı. McGannon'a vaktinde yetişmeme ihtimalim de vardı. Bunu da göz önüne almalıydım.

Sonra bagajı karıştırıp üstü deri kaplı ağır bir matrak çıkardım. Kalem büyüklüğünde bir cep lâmbasıyla maymuncaklarımı da aldım. O anda aklıma başka bir şey gelmemişti. Hemen Thunderbird'e koştum. Arabalar ve adamlar öyle caddenin ortasında kalacaklardı. Nasıl olsa bir iki dakika sonra polisler buraya doluşacaklardı. Cadillac'ın bana ait olduğunu biliyorlardı. Bu rezalete kimin sebep olduğunu anlarlardı.

Suez, dediğimi yapmıştı. Ben biner binmez gaza bastı. "Ne oldu, Shell?" Sesi korku doluydu.

-"Üzülecek bir şey yok. On dakika içinde McGannon Cenaze Evinde olmalıyım."

-"McGannon mu? İyi ama oraya en az yirmi dakikada gidebiliriz.Hattâ yarım saat."

-"Sen oturup çene çalarsan öyle olacak. Haydi gaza dayan."

Sözümü dinledi.O arabayı kullanırken ben de 38'liğimi doldurdum. Makyaj çantamı açarak saçlarıma siyah boya sürmeğe koyuldum. Bunun fazla faydası olmıyacaktı ama hiç yoktan iyiydi yine.Sonra üç gün zarfında yediğim dayaklardan yüzümün şekli de biraz değişmişti.

Yüzüme makyaj yaparken "Suez," dedim. "Anlatacak çok şeylerin var.Hemen başlasan fena olmaz."

-"Her halde dün sana telefon etmemi kasdediyorsun."

-"Öyle...Fakat." Bir an düşündüm. Suez'e sormak istediğim onsekiz şey vardı. Ama şimdilik en önemlisi Çıngıraklı'nın tabuta sakladığı dört

sahifelik mektuptu . "Söyle bakalım. Bu sabah sıska bir serseriye bir mektup verdin mi?" Yan gözle bana baktı. "Ted Valentine'in yazmış olduğu mektubu kasdediyorum."

-"Evet...Evet ama sen bunu nereden biliyorsun?"

-"Zaman kalırsa anlatırım.Mektupta ne vardı? Neden bu kadar önemliydi bu? Mektubu nasıl ele geçirdin? Valentine neden yazmıştı bunu?"

-"O bir intihar mektubu ve aynı zamanda bir itirafnameydi."

'İntihar Mektubu' sözünü duyunca kafamda bir şimşek çaktı sanki. Suez başka bir şey söylemese bile ben durumu tahmin edebilirdim.

Suez, devam etti. "Sana olanları anlatayım. Bana kimsenin şantaj yapmadığını söylediğim zaman sana yalan uydurmuştum. Bundan başka yalan söylemedim sana. Bir kaç aydan beri Çıngıraklı denilen sıska hayduda para veriyordum. Aylar evvel bana Messelina'nın Günahları filminde baş rolü vermeği düşünürlerken Ted Valentine beni odasına çağırdı. Magna'nın benim için büyük çapta reklâm yapacağını bildirdi."

Coral'ın anlattığı hikâyenin eşiydi bu. Ted, Suez'e de mazisinde karanlık bir şey olup olmadığını sormuş ve böyle bir şey varsa gizlenmesi gerektiğini bildirmişti.

-"O zaman kendisine bir şey anlattım. Bir ay sonra da o sıska gelip benden para istedi.Çaresiz verdim. Bugüne kadar da devamlı olarak para ödedim."

-"Valentine'in ona durumu bildirdiğinden haberdar mıydın?"

-"Böyle bir şey olabileceğini düşündüm. Fakat Valentine o kadar iyi ve dürüsttü ki inanamadım. Kendisine karşı dostluğum vardı. Sonra

elimde delil yoktu. Bu mektubu alana kadar işi anlıyamamıştım."

-"O mektubu elde etmek istiyorum. Tehlikeye atılmama değer mi bu, Suez? Meselâ o mektup Nick Collossus'un canını yakabilir mi?"

-"Hem de nasıl?" Dudağını ısırdı."Ama mektubu elde etmene imkân yok artık."

-"Bilâkis var." Saatime baktım. "On beş dakika içinde onu elde etmem kabil. Ondan sonra ise imkânsız. Onun için hikâyeni çabucak bitiriver."

Çabuk çabuk konuşmaya başladı."İki hafta evvel Cumartesi günü Desert Trails'e gittim. Hafta sonunu orada geçirecektim. O zaman Nick Collossus'un bu işle alâkası olduğunu bilmiyordum. Eğlenceli bir yerdi orası. Val da oradaydı ama benim yanımda değildi. Birbirimizi görünce bir iki kelime konuştuk."

Thunderbird'i sanki dört tekerlekli bir füzeymiş gibi kullanıyordu. Şaşılacak kadar iyi bir şöfördü. Aceleme rağmen ona üç dört defa ağırlaşmasını söyledim.

Devam etti. "Pazar günü öğleden sonra havuzdan dönüyordum. 34 numaralı evde kalıyordum. Tam Val'ın evinin önünden geçerken beni çağırdı. İçeriye girip onunla konuştum. Çok tuhaf bir hali vardı. Son derece sakin ve sessizdi. Halbuki aslında kendisinin gayet sinirli bir tip olduğunu biliyordum. Ne zaman otelden ayrılacağımı sordu. Biraz sonra gideceğimi söyledim. Bana kapalı bir zarf verip otelden ayrıldıktan sonra postaya atmamı istedi. Mektubu elimle postaya atmamı ve otelde kimseye göstermememi de tenbih etti. Ben de söz verdim."

-"Mektubun üstündeki adres neydi?"

-"Los Angeles Baş Savcısına gidecekti bu. Üstünde bir de Ekspres pulu yapıştırılmıştı. Val,

otelde bir gün daha kalacağını söyledi. Ben de odama döndüm.Oradan da hemen ayrılamadım.Bir kere banyoda lüzûmundan fazla kaldım."

Bir an konuştuğumuz mevzuu unuttum. Benim kusurum da bu işte. Ne zaman güzel bir kadın duş, banyo veya küvet gibi lâflar etse hemen gözlerimin önünde türlü şeyler belirir.

Hele Suez, banyoda uzun zaman kaldığını söylediği için ben her şeyi kafamdan siliverdim. Suez'in fevkalâde cazip bir mahlûk olduğundan bahsetmiştim sanırım. Hele vücûdu bir harikaydı.Onu banyoda düşününce çok fena oldum. Bu ince belli dimdik dolgun göğüslü, yuvarlak kalçalı, uzun biçimli bacaklı mahlûk kim bilir yıkanırken ne kadar cazipti. Ben dalmışım. Kırmızı bir spor arabayla çarpışacak gibi olunca aklım başıma geldi.

Suez'i uzun uzun alâkayla süzdüm. O halâ anlatıyordu. "Sonra giyinmem de uzun sürdü.Onun için hadiseye de şahit oldum. Zaten Val'in halinden bir tuhaflık olduğunu anlamıştım.Neyse bir doktor elinde çantasıyla Val'ın evinden çıktı.Kendisine ne olduğunu sordum.Doktor onun yanlışlıkla fazla mikdarda uyku hapı almış olduğunu söyledi. Ama ben bunun doğru olmadığını sezmiştim.Neyse otelden ayrılıp Hollywood'a evime döndüm.Sonra postaya atmam için Val'ın vermiş olduğu mektubu okudum."

Merakla sordum. "Demek bir itirafnameydi bu? Şantaj işiyle alâkası olduğunu mu itiraf ediyordu?"

-"Evet, Val her şeyi anlatmış ve bir takım isimler de saymıştı."

-"Hakikaten intihar mektubu muydu bu?"

-"Evet, öyleydi." Suez, durdu. "Bir müddet mektubu ne yapacağımı düşündüm. Mektubu okuyana kadar bana şantaj yapan adamın Nick Colossus

olduğunu bilmiyordum. Sadece o sıska serseriyi tanıyordum. Bu arada başkalarından da para sızdırıldığından haberim yoktu. Mektubu Baş Savcıya gönderemezdim. Bunu Val'a da veremezdim.Ancak bu mektupla kendimi koruyabilir ve hatta pazarlığa girişebilirdim.Ama önce bunu nasıl kullanacağımı düşünmedim. Val, stüdyoya dönünce bana mektubu sordu tabii. Kendisine bunu postaya attığımı söyledim.Ondan sonra da Val intihar etti. Hakikaten intihar etti."

Valentine'in öldürüldüğünü gayet iyi biliyordum. Suez'in durumu farketmemiş olmasına şaştım.

Suez, "Çok geç," diye içini çekti. "Mektubu ona iade etmem doğru olacakmış. Mektubu verseydim her halde intihar etmiyecekti. Sanki onun ölümüne ben sebep oldum gibi bir şey bu.."

-"Ne münasebet. Kendini hiç üzme, Suez. Onun ölümüyle hiç bir ilgin yok.Ölüme çok yaklaştıktan sonra yaşamaya karar vermişti o. Bu yüzden o mektubu geri almağa çalıştı. Savcının bürosuna da iki üç defa telefonla aramış.Ama intihar etmedi. Nick Colossus, iki adamını yollayıp Valentine'in kafasına bir şey vurdurup bayıltmış. Sonra da adamlar onu otelin tepesinden aşağıya atmışlar."

Hayretle irkildi. "Emin misin?"

-"Hem de naşıl?" Makyaj çantasındaki aynaya baktım. Saç boyasını küçük fırçayla sürüyordum. Zor bir işti bu.Omuzumdaki havlu boya içinde kalmıştı. Ama saçlarım ve kaşlarım iyice koyulaşmıştı. Havluyla saçlarımı kuruladım. Sonra kutudan bir parça pamuk alıp yanaklarımın içine yerleştirdim. Yüzüm şiş gibi duruyordu. Ama artık Shell Scott'a fazla benzemiyordum. "Pek alâ, Suez. Bir sualim daha var. Neden dün bana Patridge Sokağındaki evden telefon ettin? Senin yüzünden

az kalsın ölecektim."

Derin bir nefes alıp kırmızı dudaklarını ıslattı."Nick'e o mektubu verip aleyhimdeki vesikaları almaya niyetliydim." Suez'in mazisinde ne gibi bir şey olduğunu merak ediyordum.Kadının saklamak için çırpındığı şey neydi acaba? O çabuk çabuk devam etti . "Onun için dün sabah erken saatte Desert Trails'e telefon edip Nick'i istedim. Durmadan para verip üzülmekten bıktığımı ve elindeki delillere karşılık bir şey teklif edeceğimi söyledim.Ancak bu kadar konuşabildim."

-"Ne demek istiyorsun?"

-"Şaşılacak bir şey oldu. Mektubun lâfını bile edemedim.Nick, telefon etmeme çok sevindiğini ve bana yardıma çalışacağını söyledi.Kendisi şehire inecekti ve beni arayacaktı. Sonra Los Angeles'den telefon ederek Partridge Sokağındaki eve gelmemi istedi. Oraya gittim.Fakat mektubu yanıma almamıştım. Bunu bir koz olarak kullanacaktım.Belki de delilleri mektuba lüzum kalmadan alabilecektim.Eve gelince Nick iki yere telefon etmemi söyledi.O takdirde istediğim vesikaları bana verecekti. Bu iş bana basit ama çok basit gözüktü."

-"Nerelere telefon edecektin?"

Dudağını ısırarak dudakladı. "Lou Rio'ya ve....Sana. Ama senin başını belâya sokacağımın farkında değildim, Shell. Ne olur buna inan."

-"Sen anlat.Ona göre karar vereceğim."

-"Nick, Lou Rio'ya telefon ederek kendisini Partridge sokağındaki eve çağırmamı istedi.Nick, adamın beni bir hayli beğendiğini biliyordu. Lou, hakikaten bana tutulmuştu.Ona aldırdığım yoktu. Fakat kendisi benimle...Ne demek istediğimi anlıyorsun ya?"

-"Evet."

-"Nick, Lou'yu yanında Kangren olmadan

görmek istediğini ve ancak ben telefon edersem bunun olabileceğini söyledi."

-"Nick son derece kurnaz bir haydut zaten."

-"Shell, Nick o ara gayet nazik ve hattâ şirindi. İkna etmesini de biliyordu. Lou'ya şaka yapacağını sandım.O ara aklıma kötü bir şey gelmedi. Şimdi anladım."

-"Halâ ikna olmadınsa evinin önünde yatan iki serseriyi hatırlaman kâfi..."

Yüzünü buruşturdu. "Lou'ya telefon edecektim.Onun canını yakacaklarını veya öldüreceklerini düşünmedim bile.Sonra sana telefon edip polis çağırmanı söyliyecektim."

-"Biraz ağır ol, güzelim. Bana böyle bir şey söyleseydin durum o kadar kötü olmazdı. Sen bana Partridge sokağına koşup sana yardım etmemi söyledin." Durdum. Zira Suez bana böyle bir şey söylememişti. Sadece ben onun bir kaç kelimesinden bu manâyı çıkarmıştım. "Neyse devam et bakalım."

-"Lou'ya telefon ettim.Kendisi hemen tek başına geleceğini söyledi.Arabasının evin arkasında durduğunu gördüm.Nick'in adamları onu karşılayacaklardı. Ben de Nick'le ön odada telefonun başındaydım. Bütün kapıları kapattı Nick. Onun için adamların Lou'ya ne söylediklerini duymadım. Bir daha da Lou'yu görmedim."

-"Her halde Nick'in adamı İğneci dışarıya çıkıp Lou'nun kafasına bir şey indirdi.Yahut tabanca çekip onu karşıladı."

Yine yüzünü buruşturdu. "Lou gelir gelmez Nick seni aramamı istedi. Neler söyliyeceğimi de anlattı.Sözlerini halâ hatırlıyorum.Sana yardıma ihtiyacım olduğunu ve Partridge Sokağında 1854 numarada olduğumu söyliyecektim. Nick Colossusla buluşmaya geldiğimi fakat onun bu arada git-

miş olduğunu bildirecektim.Halının kan içinde olduğunu ve bir felâketten korktuğumu anlatıp polis çağırmanı isteyecektim."

Suez iri siyah gözlerini yüzüme dikti."Nick fazla sual sorduğun takdirde telefonu kapatacağını da söylemişti. Senin neden polis çağırmanı istediğini bilmiyorum. Ama Lou'yu tevkif ettirmek arzusunda olduğunu sanıyordum.Ama ben daha bir iki cümle söylemişken Nick telefonu kapatıverdi. Sonra bir numara çevirip biriyle konuştu.Ama konuştuğunun kim olduğunu da bilmiyorum."

-"Pasta'yla konuştu," dedim.

-"Kim?"

-"Apartmanımı gözetleyen biri.Mühim değil."

Suez, "Sonra," diye devam etti. "Telefonu kapadı. Ama seninle konuşmama mani olduğu zaman ben bir tuhaflık olduğunu sezdim ve korkmağa başladım."

Nick, Desert Trails de tabancamı ele geçirir geçirmez beni yakmak için bir oyun düşünmüş olacaktı. Sonra Suez telefon edince de hem Lou'yu hem beni ortadan kaldıracak plânını yapmıştı. Fevkalâde bir plândı bu. Yalnız Nick, plânlarının başkaları tarafından bilinmesini sevmezdi. Onun için çok güzel bir kadın da olsa Suez'i de temizlemeye karar vermişti.

Lâkayıt bir tavırla sordum. "Demek Nick sana teşekkür etti ve oradan ayrıldın?"

Dişlerini sıktı. "Ne münasebet. Zannedersem beni öldürmeğe niyetleniyordu."

-"Ciddi mi söylüyorsun?"

-"Evet. Veya korkumdan öyle sandım.Vereceğini söylediği vesikaları istedim.Alaylı alaylı güldü."

-"Nick'in nasıl güldüğünü bilirim. Bu arada sözlerini tutmadığına da şahit oldum."

Suez, "O vakit büsbütün korktum," diye mırıldandı. "Nick, bana vesikaları vermiyeceğini söyledi.Sonra benimle alay etti. Bana müteşekkir olduğundan bahsetti.O vakit fena halde hırslandım. Kendisine dört sahifelik mektuptan haberi olup olmadığını sordum.Önce bana inanmadı.Fakat mektuptaki bazı şeyleri tekrarlayınca çaresiz inandı. Fena halde hırslandı.Beni döveceğini veya boğazlıyacağını sandım.Deliye dönmüştü, Shell."

Nick'in neden kızdığını anlamıştım.Valentine'in itirafları Nick'in rahat rahat içeriye girmesine sebep olacaktı. Bu arada onun Valentine'in ölümüne sebep olduğu da anlaşılacaktı.

-"Ona vesikalara karşılık mektubu vereceğimi anlattım. Mektubun emniyette olduğunu, bunu bir polise verdiğimi de ilâve ettim. O vakit bana fazla bir şey sormadı.Teklifimi kabul edip gitmeme razı oldu.Hattâ oradan hemen ayrılmam hususunda israr etti.Daha fazla korktum.Çabucak evden kaçtım."

Nick, Suez'in hemen gitmesini istemişti. Zira benim yola çıkmış olduğumu biliyordu.Yolda karşılaşmamızı arzu etmemiş olacaktı.Valentine'in mektubunu ele geçirene kadar kadını öldürmiyeceğini anlamıştı. Önce mektubu alacak ve sonra kadını temizliyecekti.Ama neyse talih yardım etmiş ve Suez kurtulmuştu.

Genç kadın içini çekti."O kadar korkmuştum ki mektubu o gün veremedim.Sonra oturup emin bir usûl düşündüm."

Hikâyenin bu kısmını Çıngıraklı'dan dinlemiştim. Bunları ona tekrarladım. Başını salladı. "Şimdi bana inanıyor musun, Shell?"

Yüzüne baktım. "Evet...Evet sana inanıyorum."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim." Sonra ciddileşti. Bir şey düşünüyordu galiba."Her halde

Nick'in bana neyle şantaj yaptığını merak ediyorsun, Shell."

-"Aklımdan geçmedi değil ama..."

-"Sana anlatacağım bunu. Zira sana bunu borçluyum. Sana kalleşlik edip etmediğimi bilmeden bugün hayatımı kurtardın. Bu kâğıtları geri almanın çok önemli olduğunu söylemeliyim. Şantaj hususunda sana yalan söyledim.Ama durumu bil melisin artık."

Forest Caddeşine saptı. McGannon iki kilometre ilerideydi.Yani bir dakikalık yolumuz kalmıştı. Suez eliyle aramızda duran sarı zarfa vurdu. "Her şey bunun içinde. Artık bir daha bunların eşini bulamazlar.Kayıtların, evlenme cüzdanı ve nüfûs kâğıdının foto kopileri var burada. Ama, artık bunların orjinallerini ele geçirmeleri imkânsız." Yan gözle bana baktı. "Son aylar içinde o orijinalleri ortadan kaldırtmaya muvaffak oldum ben. Bu zarfta annemle babamın evli olmadıklarına dair deliller var. Babam başkasıyla evliymiş. Gayri meşru bir çocuğum ben."

-"Bunun için o serseriye bir kuruş bile vermemeliydin, Suez."

-"Hepsi bu kadar da değil. Hem ben mesleğimde ilerlemek istiyorum. Yükselmeğe başladım. Bu vesikalar beni mahvedebilirdi." Tekrar zarfa vurdu.

McGannon'a yaklaşmıştık. "Burada dur da ineyim."

-"Ama daha iki blok gitmemiz lâzım."

-"Sen daha fazla gelme.İki bloğu yürürüm ben."

Arabayı köşede durdurdu. "Zarfta başka şeyler olduğunu söylemiştim, Shell." Yüzüme baktı. "Babam Georgia'lıymış.Yüzünü bile görmedim ömrümde.Annem zenciydi.Ben yarı beyaz yarı zenciyim. Buna ne dersiniz, Mr. Scott?"

Bu ani sözleri beni şaşırtmıştı. Ama düşünmeden. "Sana bakıyorum da Suez," dedim. "Böyle birleşmelerden fevkalâde çocuklar doğduğunu anlıyorum. Bunu bilseler herkes aynı şeyi yapardı."Aklıma gelenleri söyleyivermiştim.Ama Suez alınmadı.

Gülümsedi."Daha ödeşmedik. Ama bunu bilmeni istedim."

-"Yok ödeştik." Tebessüm ettim. "Ben İngiliz, İrlandalı İskoç ve Fransız kanları taşıyorum. Neyse bu ara ahbaplık edecek vaktimiz yok.Ben gidiyorum.Nasıl buluyorsun beni?" Vakit geçiyordu ama McGannon'a girmeden evvel halim hakkında bir fikir edinmeliydim.Draküla'nın babasına benzediğim takdirde Lou'nun gorillerinin arasına karışıverirdim.Kimse de farkıma varmazdı.

Suez gözlerini kırpıştırdı. "Tanınmıyacak haldesin.Ama yine de kendini andıran bir tarafın var."

İçimi çektim. "Bu suratla idareye çalışacağım artık. Sen doğru Polis Merkezine git.Ancak orada emniyette olabilirsin."

Suez, arkamdan baktı."Yaşarsan bunu nasıl başardığını anlatırsın bana artık."

İki cevap beklediğini anlamıştım. "Sırf giyinme odanın kapısına vurabilmek için yaşayacağım yavrum,"

Dönüp McGannon'a doğru yürüdüm. Suez'e yaşayacağımı söylerken kendimden pek emin bir tavır takınmıştım.Artık acı acı hiç de böyle olmadığını düşünüyordum.

Cenaze Evinden içeriye girdiğim sırada merasimin başlamasına daha altı dakika vardı.

Lou'nun tabutunun konulduğu salona girip kâğıtları almama pek imkân yoktu.Ama etraf dolmadan tabuta bir bakmak ve belki de kâğıtlara el atmak kabildi.

Fakat bu delice hayalim içeriye girer girmez uçup gitti. Küçük kilisenin içindeki banklara kırk veya elli kişi oturmuş bekliyorlardı.Bazıları bana baktı. Fakat kimse bağırıp çağırmadı.Oturanların hepsi Lou'nun adamları değildi.Yabancı serseriler de vardı.Beni de onlardan biri sanmışlardı. Kimsenin bana yakından bakmıyacağını umuyordum.

Dikkati çekmemek için sakin sakin durmam gerekiyordu. Biri yanıma gelip bana arkalarda bir bank gösterdi.Oradan kaçmak geldi içimden. Birdenbire org çalmaya başladı. 'Belki kaçabilirim' diye döndüm. Ama kapının önünde korkunç bir mahlûk duruyordu. Kangren'di o.

Çaresiz geri döndüm. O vakit Kangren'le benden başka herkesin oturduğunu fark ettim.Hemen başımı eğip bana gösterilmiş olan yere çöktüm.

Kangren de ilerleyip bana çok yakın bir yere oturdu.Hoş nereye oturursa otursun bana fazla yakınmış gibi gelecekti ya. Artık kalkmama da imkân kalmamıştı. Zira o takdirde serserilerin hepsi bana bakacaklardı. Buraya gelmiştim.İstediğim yerdi burası.Artık ayrılmam da imkânsızdı.

Dinî merasimi hiç hatırlamıyorum. Fakat serseriler ayağa kalkıp son defa Lou'ya bakmak için sıra sıra tabutun yanından geçmeye başlayınca aklım başıma geldi. Sonra..

Birdenbire sıra bana geldi. Ben de ayağa kalktım. Geçitte ağır ağır ilerledim. Tabuta doğru gittim. Şimdiye kadar hayatımda böyle bir çılgınlık yaptığımı hatırlamıyorum.

Sonra gangsterin yüzünü gördüm. Sadece

Lou Rio'nun suratının bal mumundan farksız olduğunu düşünebildim.

◎ ◎

◎

ONALTINCI BÖLÜM

Başka bir tabanca sesi beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. Kırık dikiz aynasına bakınca peşimden gelen arabaları gördüm yine. Tekrar yaşadığım takdirde aynı şeyleri yapacağıma karar vermiştim. Şimdi de 'Keşke elimde imkân olsa' diye düşünüyorum.

Tabancamı arkamdaki arabaya boşalttığım zaman bunun mavi bir Lincoln olduğunu görmüştüm. Daha da mühimi şöförün yanına oturmuş bana ateş edem adam Kangren'di. Lou'yu mezarlığa götüren cenaze arabasının arkasından onun gelmesi normaldi.

Cenaze arabası ağırlaşmıştı galiba. Mavi Lincoln büyük bir sür'atle yaklaşıyordu. Yine sol taraftan sokuluyordu. O sırada aklıma korkunç bir şey geldi.

Ben bu tehlikeye dört sahife kâğıdı almak için atılmıştım. Ama daha bunlar elime bile geçmemişti. Halâ arkadaki tabuttaydı kâğıtlar. Sol elimle direksiyonu tutup arkaya eğildim ve tabutun iç tarafını yoklamağa başladım.

Sonra parmaklarım kâğıtlara dokundu. Çekip çıkardım bunları. Cenaze arabası sallanıyor zikzaklar çiziyordu. Lou'nun cesedi de ben kâğıtları alırken yerinden oynamıştı. Neyse mektubu cebime soktum. Tekrar tabanca patladı. Ama Kangren bu sefer arabaya bile isabet ettiremedi.

Fakat ben dönüp iki elimle direksiyonu yakalayınca mavi Lincoln da yanımda beliriverdi.

Kangren'in camdan tabancayı uzatmış olduğunu gördum. Sağ tarafımda ise mezarlığın yemyeşil ağaçları vardı. Yıldırım sür'atiyle gelmiştik buraya.

On beş metre ileride bir viraj vardı. Oradan dönüp mezarlığa giriliyordu. O ara düşünemedim. Sadece harekete geçtim. Frene bastım ve Kangren'in arabası öne geçti. Direksiyonu sola kıvırıp Lincoln'un sağ arka çamurluğuna bindirdim. Ayağım frendeydi. Ama çarpınca ayağım gaz pedaline bastı. Cenaze arabası korkunç bir sür'atle virajı döndü. Tekerlekler feryad eder gibi sesler çıkarıyordu.

Bu arada çarptığım Lincoln önce sola sonra da sağa kaymıştı. Ama bir daha ona bakamadım. Zira iki elimle direksiyona sarılmış, yokuş aşağı giderek mezarlığa giriyordum. Nihayet Kangren'le şöförü arkamda kalmıştı. Onların dönüp virajı almaları ve peşime takılmaları en az bir dakika sürerdi. Ama aynaya bakınca başka bir arabanın peşimde olduğunu fark ettim. Aramızda epeyi mesafe vardı. Lâkin peşimdeki arabalar da en az on, on iki taneydi.

Woodstream Mezarlık binası ve cesetlerin yakıldığı yer iki yüz metre ilerideydi. Etrafta bir sürü mezar taşı gördüm. Kabrin arkasından bir yol gidiyor ve Dimondsen Portakal bahçesine doğru kıvrılıyordu.

Ben mezarlık binasının yanına kadar gelmiştim. Artık ne yapacağımı biliyordum. Mezarlıktan çıkıp sağa sapacaktım. Yolda kimsenin olmıyacağını umuyordum. Zira mezarlık civarında bir cenaze arabası tarafından ezilmek kadar tatsız bir akibet olamazdı. Yola çıkınca da otomobilden atlıyacaktım. Cenaze arabasını da başı boş bırakacaktım.

Sür'atle binaların yanından geçip yola geldim. Ağaçlardan dolayı artık takipçilerimi de gö-

remiyordum. Bu hesaba göre onlar da beni göremiyorlardı.

Atladığım zaman bir tarafımı kırmamak için sür'ati azalttım. Ama araba karşısına bir mâni çıkmadığı takdirde düz yolu takip edecek kadar hızlıydı yine.Otomobilin kapısını açıp direksiyonu bıraktım ve tereddüt etmeden atladım.

Toprağa düşmüştüm.Koşmağa çalıştım ama sarsılmıştım. Dizlerim büküldü ve yüzü koyun yattım. Nefes nefeseydim. Neyse iki kere yuvarlanıp ayağa kalktım.Önümde portakal bahçesinin tel örgüsü vardı. Bunu yakaladım. Sonra öbür tarafa atladım.Yine düştüm. Biraz daha yuvarlandıktan sonra dizlerimin üstünde doğrulup baktım.Araba fazla sür'atli değildi ama yolun tam ortasından gidiyordu. Sağ taraftan takipçi arabalardan ilki çıktı. Kımıldamadan bekledim.Otomobil dokuz metre ileriden geçti.

Ben de dönüp bir canavar gibi koşmağa başladım.Neyse peşimden kimse gelmedi.Silâh sesi de duymadım.Ama serseriler bir iki dakika sonra cenaze arabasında olmadığımı anlıyacaklardı.Belki de korkudan tabuta girip Lou'nun altına gizlendiğimi sanacaklardı. Büyük bir sevince kapılmıştım. Ciğerlerim tahammül ettiği takdirde onların eline geçmiyeceğimi anlamıştım.

Zannedersem tam yarım saat koştuktan sonra o güzel portakal bahçesinden çıktım.Şoseye gelmiştim. Birinci araba bana aldırmadı.Fakat ikinci araba yani eski bir Ford beni aldı.Hoş almasaydı beni çiğneyip geçmek zorunda kalacaktı. Zira yolun tam ortasında durmuş elimi kolumu sallıyordum.

Ford'un sahibi bir çiftçi, toprakla çalışan bir adamdı sanırım.Zira halâ üstünde en az bir kilo toz toprak vardı.Beni davet etmesini bile beklemeden kapıyı açıp adamın yanına çöktüm.Bir

an evvel buradan uzaklaşmak istiyordum.

Çiftçi, "Gel bakalım," dedi. "Nereye gidiyorsun?"

Deli gibi atıldım. "Sadece git sen! Nereye gideceğimiz mühim değil...Sadece git!" Yutkundum."Git adam, git!"

Küçümser gibi boyalı saçlarıma ve kaşlarıma baktı. Yüzünü buruşturdu. "Karşımıza bir de Rock and Roll'cu çıktı demek."

Onunla münakaşa etmedim. Ye-Ye şarkıcısı da olabilirdim.Artık hiç bir şeyin beni durduramıyacağını biliyordum.O Ford'u çalıştırdığı sırada ben de arkama yaslandım. Ter içinde kalmıştım.

Bir garajın önünde durduk. Para verip çiftçinin Ford'una benzin doldurttum.Kaşlarımı ve saçlarımı yıkadım. Sonra Magna'ya telefon edip Feldspen'i istedim. Sesimi duyar duymaz bağırmağa başladı. Zira kendisine epeydir bir şey anlatmamıştım. Telâşlanmıştı tabii. Hemen durumu izah ediverdim. Sonra "Projemiz ne alemde?" diye sordum.

-"İyi. Biraz daha malûmata ihtiyacım var."

-"Pek alâ. Crowley Memorial Hastahanesinde Arthur M. Worthington adında bir serseri var. Kendisinden istediğini öğrenebilirsin.Ondan Nick'in her gece yemekten sonra bir saat uyuduğunu öğrendim.Elbisesini çıkarmadan yatıyormuş. Tabancasını da baş ucundaki komodun üstüne koyuyormuş.Daireye girebilirsem bunun bana faydası olur sanırım."

-"Shell," Harry'nin sesi endişeliydi."Desert Trails'de başına gelenlerden sonra halâ oraya

girmek niyetinde misin?"

-"Aslında oraya gitmeyi hiç istemiyorum. Fakat başka türlü o adamı elime geçirip plânımı tatbik etmeme imkân yok.Elimde ona zarar verecek kadar delil var.Ama onu mahvedecek delil lâzım bana.Ya ben onun canına okuyacağım ya o beni temizliyecek."

-"Öyle olduğu anlaşılıyor."

-"Evet. Ted Valentine'in yazdığı mektup Nick'in başına belâ açabilir.Fakat Nick Colossus korkunç bir mahlûk.Ne yapıp yapıp kendisini kurtarması kabil. Fakat bu akşam elde edeceklerimle mektup bir araya gelirse kendisi gaz odasını boylıyacaktır." Aklıma geldi. "Helikopter kiraladın mı?"

-"Evet. Helikopter hazır.İstediğin zaman Curl Hava Alanından kalkacak."

Saatime bir göz attım.Beşi geçiyordu."Ben yola çıkıyorum.Çıngıraklı denilen sıska haydut seninle konuşmak istemezse çaresine bakıver. 'Ya konuşursun ya da bu gece koynunda bir pitonla yatarsın,' dersin.Bu kadarı ona kâfi gelir."

-"Ne? Anlıyamadım?"

-"Sen bu kadarını söyle kâfi.Hattâ telefonda söylesen bile konuşacaktır. Benim için de dua et." Telefonu kapattım.

Taksiye binip Curl Hava Alanına giderken Ted Valentine'in dört sahifelik mektubunu okudum. Mektup Desert Trails'in antetli kâğıtlarına yazılmıştı.

Valentine, "Bir kaç dakika sonra kâfi mikdarda uyku hapı alacağım," diyordu." Ondan sonra da ne bir derdim ne de bir üzüntüm kalacak. Onun için bu mektubum bir nev'i itirafname olacak. Biraz sonra öleceğim için bunu ahrete gitmeğe hazırlanan bir insanın son sözleri olarak da kabul edebilirsiniz.Bir şantajcıyım ben.Şimdiye kadar

Johnny Palomino, Suez, Coral James, Sally Courtland ve June Benton'dan şantajla para kızdırılmasına sebep oldum. Onların hepsi de Magna Stüdyolarında çalışıyorlar.Artık bu işe mecbur kaldığımı açıklayabilirim.Hakkımda kötü şeyler bilen bir şahıs beni bu işe zorladı.Ama kendimi temize çıkartmaya çalıştığımı sanmayın.Ben o beş kişinin ağzını arayarak sırlarını öğrendim ve bunları şantaj yapan adama açıkladım. Bu adam da Nick Colossus'dur. Bana şantaj yapmasına rağmen benden hiç bir zaman para istemedi.Bilâkis başkalarına şantaj yapabilmek için onların sırlarını öğrenmemi arzu etti."

Birinci sahife burada bitiyordu.Valentine bundan sonra Coral ve Suez'in anlattıklarını yazmıştı. Yani şantaj mevzularını nasıl öğrendiğini anlatıyordu. Bu arada gitgide kendisinden utandığından ve hayattan nefret ettiğinden de bahsediyordu.

Son sahife, "Bu yükle artık yaşamama imkân yok," diye bitiyordu "Allah beni affetsin." En altta da Theodore Valentine'in imzası vardı.

Nick'e karşı iyi bir silâhtı bu mektup Böylece Nick'i mahkemeye kadar götürmek de kabildi.Fakat başka bir şey yapmak imkânsızdı. Benim işime gelmiyordu bu. Ben Nick'i gaz odasına göndermeliydim.

Saat altıya gelmeden hususi bir hava alanı olan Curl'e girdik. Helikopterin pilotu Malcolm Waters adında tıknaz otuz beş yaşında bir adamdı. Neş'eli bir tipti.Gitmeye hazır olduğumu söyleyince beş dakika sonra kalkacağını bildirdi.Ayrılmadan evvel Coral'a telefon etmeğe karar verdim. Bir defa daha onun sesini duymak istiyordum.

Kendimi kandırmanın manâsı yoktu.Vurulmadan Nick'in dairesine girsem bile oradan kendi ayağımla çıkabileceğimi pek sanmıyordum. Oasis

Motelini arayıp 18 numarayı istedim.Ama cevap çıkmadı.Bir müddet bekledikten sonra telefonu kapattım..

Hoşuma gitmemişti bu. Belki de Coral dolaşmaya çıkmıştı. Veya kahvede sandöviç yiyordu. Ama ben endişelenmiştim.Tekrar Feldspen'i aradım. "Harry, ben Shell."

-"Hava alanında mısın?"

-"Evet, hareket etmek üzereyim.Beni dinle Harry. Coral, Oasis Motelinin 18 numarasında kalıyor.Kendisini aradım ama cevap veren olmadı. Sen....."

Sözümü kesti. "Coral mı? Ne işi var onun motelde?"

-"Harry, izah edecek vaktim yok.Fakat beş, on dakika sonra onu ararsan fena olmaz. Kendisini bulunca Magna'ya çağır. Olur mu?"

-"Neden buraya çağırayım?"

-"Geri dönecek olursam onu görmek isterim." Bir dakika düşündüm."Onu almak için motele birini gönderşen fena olmaz."

-"Pek alâ."

-"En iyisi telefon etme.Birini yollayıp kadının neden cevap vermediğini anla."

-"Peki." Bana hava alanında her şeyin hazır olup olmadığını sordu."Şimdi uçacağım.Yolladıklarına baktım. Ses alma cihazıyla merdivene teşekkür ederim. Ses bandında ne var?"

-"Orman Canavarı. Bu hususta ben karar verdim ve en uygunu...."

Atıldım. "Başka bir şey söylemene lüzûm yok.. Ben o filmi gördüm." Helikopterin pilotu bana el sallayıp yerine oturdu."Gidiyorum, Harry. Her şey için teşekkür ederim."

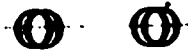
-"Shell...Şey....Talihin açık olsun."

-"Teşekkür ederim, Harry." Telefonu kapatıp helikoptere koştum. Alışmadığım acaip nes-

neye girip oturdum. Kapıyı kapatıp kemeri belime bağladım.

Pilot da lövyeyi çekti.Sallanarak kalktık. Havalanıverdik. Sonra başka bir kolu itti.Sanki biz havalanmamıştık da toprak altımızdan kaymıştı. Bir an çok acaip bir hisse kapıldım.

Artık Los Angeles'in ışıklarını görüyordum.Uzun uzun bu ışıklara baktım.Belki de bir daha bunları göremiyecektim.

Yukarıdan Desert Trails karanlık bir dünyada parlayan bir ışık gibi gözüküyordu.

Malcolm Waters'e baktım. "İşte orası.Saat tam yediyi dört geçiyor."

O da saatine baktı. "Tamam."

-"Şimdi beni dinle.Beni bıraktıktan sonra ortadan kaybol. Tam yediyi kırk sekiz geçe geri gel.Helikopteri büyük binanın gerisindeki yeri indir.Yüz metre kadar geride havuzun aksi istikametinde durmalısın.Ben orada yoksam biri seni vurana kadar bekle."

Güldü. "En mühim hususu unuttun. Biri bana ateş ederse ücretimden başka bin dolar daha alacağım."

Ben de güldüm. "Ama sana isabet ettirirlerse başka bir şey alacağın yok."

-"İsabet ettirirlerse mi? Orada birden fazla mı insan var?"

-"Ateş edilirse en az bir kaç kişi kurşun sıkacaktır.Ama onlara insan demeğe imkân yok tabii. Neyse üzülme.Önce beni vuracaklardır. Patlamaları duyunca oradan kaçarsın."

Yine güldü ama bu seferki tebessümü acıydı.

Karanlık yere indik.Çiftlikle aramızda iki kilometre kadar bir mesafe vardı.Saat yediyi dokuz geçiyordu.Ben Feldspen'in gönderdiği merdivenle ses alma cihazını yüklendim.Ceplerimde de Cadillac'dan almış olduğum maymuncuklar, matrak ve küçük cep lâmbası vardı.Malcolm Waters hemen havalandı.

Ben hızlı hızlı otele doğru gittim.Bir kaç kişi yüzme havuzunun ısıtılmış suyunun zevkini çıkarıyordu.Barı göremiyordum ama her halde orası doluydu. Bu da benim işime geliyordu.

Ahırları geçip otelle aramda yüz metre kadar bir mesafe kalınca durdum.Ses alma cihazını yere koydum. Tam yedi buçukta küçük fakat kuvvetli oparlörü otele çevirip makineyi çalıştırdım. Bandın baş kısmı boştu. Ancak on dört dakika sonra ilk ses duyulacaktı. Oparlörden bir tabanca sesi aksedecekti.Altmış saniye sonra da Orman Canavarı filminden alınan ses bandını dinleyeceklerdi. Sesi de sonuna kadar açmıştım.

Desert Trails'in etrafında yarım daire çizerek ilerledim. Tam arkaya gelince ağırlaştım. Karanlıkta yapayalnızdım sanırım.

Otele ilk gelişimde Flint'le iki adamı beni yukarıya Nick'in yanına çıkarmışlardı.O zaman ikinci kat koridorunun nihayetindeki pencerenin perdesinin rüzgârda sallandığını görmüştüm.İşte şimdi ben o pencereye doğru gidiyordum. Holden ışık sızdığı için pencereyi güçlük çekmeden buldum. Açılır kapanır merdiveni uzattım. Bambu ayaklar tam pencerenin altında bir yere geldi. Yediyi otuz altı geçe merdivenden tırmanıyordum.İşi halletmem için sadece sekiz dakikam vardı.

Merdivenin son basamağında durup içeriye baktım.Pencere yine açıktı. Perde rüzgârda dalgalanıyordu.Nick'le konuşmak için girmiş olduğum kapı kapalıydı.Kimseyi görmedim.Ama ben kori-

dorun öbür ucuna bakıyordum. Sonra yakındaki sigara ateşi dikkatimi çekti. O vakit iki metre kadar sağımda bir adamın duvara dayanmış olduğunu anladım. Tekrar sigarasından bir nefes çekti. Whiteydi o.

Kendi kendime sakin ve rahat olduğumu tekrarlıyordum. Ama kalbim vücûduma göre iki misli büyükmüş gibi atıyordu. Boğazımdaki kuruluğu geçirebilmek için en az yedi sekiz litre su içmem lâzımdı. Biraz sonra bıraktığım teypten türlü sesler çıkacağını biliyordum. Ama bu olmadan evvel Nick'in odasına girmeliydim. Nick'in bu ara uyuduğundan emindim. Ama teyp başladığı zaman etraftaki herkes gibi o da uyanacaktı.

Merdivende durup böyle bekliyemezdim. Buraya kadar geldikten sonra hızla çarpan kalbimi düşünemezdim. Whitey gibi bir budalanın civarda olması bana tesir etmemeliydi.

Biraz sakinleşmiştim. Sırıtarak cebimden matrağı çıkardım. Sonra yüzüme ışık gelmesin diye başımı öne eğdim. "Hey, Whitey."

Budala ağzından sigarayı çekip etrafına bakındı. Boş koridorda kimseyi göremeyince ağzı açıldı.Korkmuştu. Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı.

-"Hayır, budala," diye fısıldadım. "Bu tarafa bak."

Ağır, ağır dönüp pencereye değil de duvara baktı.İnler gibi bir ses çıkardı."Ha? Nereye bakacaktım?"

-"Buraya....Buraya..."

Bu sefer gözleri pencereye ilişti.

-"Gelsene ulan.Orada durmanın manâsı var mı budala? Haydi gel."

Yüzü allak bullak oldu. "Ne..? Ne..?" Çok şaşırmıştı. Zavallı beyni bu vaziyete tahammül e-

decek kadar kuvvetli değildi.

-"Haydi, Whitey. Orada durma. Gel bakalım."

Nihayet hareket edebildi. Bu yüzden de gelip başını pencereden uzattı tabii. Ben de tam kafasının ortasına esaslı bir darbe indiriverdim. Belki pazarda kavun alırken bunlara vuran yaşlı kadınlara rastlamışsınızdır.İşte bu sesi beş defa daha yükseltin.O vakit Whitey'in kafasına matrağı indirdiğim zaman çıkan sesi anlıyabilirsiniz.Kendisi tam manâsıyla olgun bir kavundu. Pencerede asılı kaldı. Yarısı içeride yarısı da dışarıdaydı.

Onu öyle bırakamazdım. Biri gelip vaziyeti görebilirdi. Adamı koridorda da bırakamazdım Onun için ben içeriye girdim ve kendisini pencereden dışarı ittim. Aşağıya düştüğü zaman pek ses çıkmadı.

Doğru üst kat merdiveninin kapısına gittim. Nick Colosus'un dairesine çıkacaktım. Kapı kilitliydi.Hemen maymuncuklarımı çıkarıp uğraşmaya başladım.Zor bir işti bu.Kilit çok sağlamdı.Saate baktım. Sadece üç dakikam kalmıştı. Bunun bana kâfi gelmeyeceğinden korkuyordum. Bu kapıdan başka üst kapıyı da açmam gerekiyordu.Saat yediyi kırk dört geçeye kadar Nick'in odasında olmam lâzımdı. Dişlerimi sıkıp kilitle uğraşmaya devam ettim.

Neyse sonunda açıldı bu.Elimde maymuncuklar merdiveni çıktım.Kalbim ağzımda çarpıyordu adeta. Nick'in kapısını kolaylıkla açarak usul usul içeriye girdim. Beni iyice tartakladıkları odadaydım şimdi.Karanlıktı burası. Kapıyı kapatıp arkama yaslanarak dinlenmeye başladım. Ama bir iki saniye sürdü bu.Zira ancak bir dakika vaktim kalmıştı.Küçük cep lâmbasını yakıp etrafa baktım.

Nick'in içeride uyuduğunu biliyordum. 38-liğimi tuttum.Ama bunu kılıfından çıkarmadım.Tek-

rar matrağı aldım.Sağ elimdeydi bu.Usulca kapalı kapıya yaklaştım.

Derin bir nefes alarak tokmağı çevirdim. Neyse kapı kilitli değildi. Ses çıkarmadan açıldı. İçeriye girdim.Kulaklarım uğulduyor kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. Işığı ileriye tutunca Nick-in karyolasını aydınlattı.O anda Nick'i de gördüm.

Nefesimi tutarak yatağa yaklaştım.Nick Colussus sırt üstü yatıyordu.Kalın kolları örtünün dışındaydı. Uykusunda bile bir an durmuş bir çığa benziyordu.Nefes aldıkça örtü kalkıp kalkıp iniyordu.Yüzüne baktım. Bu deriye kurşun işlemezdi her halde.

İşte yine Nick'le karşılaşmıştık. Adamlarına beni dövmelerini söyleyen namussuz karşımdaydı.Lou Rio'nun öldürülmesine de bu alçak sebep olmuştu. Bu serseri canıma okumuş kafamda türlü yumruların meydana gelmesine sebebiyet vermişti.

Sırıttım. Hafif sesle, "Nick," dedim. "Bu sefer sıra bende."

Işığı hafifçe kaldırınca yüzüm aydınlandı. Sırıttığımı görmesini istiyordum. Sesimi yükselttim. "Hey, Nick, uyan artık."

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Sanki gözlerini hiç yummamış gibi uyanıverdi. Bir an yatakta kendinden geçmiş yatıyordu. İkincisinde ise kalkmış bana saldırmağa hazırlanıyordu.

Beni tanıması, hemen tanıması için ışığı yüzüme tutmuştum. Zira plânım için çok önemliydi bu . Beni hemen tanıdı namussuz. Onun için de derhal saldırmağa kalktı.Matrağı indirecek vakti güç buldum.

Matrak Nick'in şakağındaki kır saçların üstüne isabet etti.Onu öldürmek istemiyordum.Ama bir müddet kendisine gelmemeliydi.Bağırmak için ağzını açmıştı ama sesi çıkmadı.

Yataktan bir battaniye alıp üstüne örttüm. Gömleğini çıkarmıştı. İpek atletinden korkunç adeleli omuzları gözüküyordu.Gömleği hariç giyinik sayılırdı.Ayakkabılarını bile çıkarmamıştı. Çıngıraklı'nın tarif ettiği gibi Nick'in 45'liği komodun üstünde duruyordu.

Matrağı cebime atıp 45'liği kemerime soktum. Sonra ön odaya geçip ışıkları yaktım. Bir an gözlerim kamaştı.

O sırada da bir patlama duyuldu.

Benim bant başlamıştı. On dört dakika dolmuş ve patlamayla filmin ses bandına sıra gelmişti. Artık oteldekilerin çöle bakarak dinlediklerinden emindim. İstediğim de buydu zaten. Biraz aceleye gelmişti. Ama ben her şeyin mükemmel gideceğini de tahmin etmemiştim ki. Şimdilik her şey yolun-

daydı. Bir kaç dakika geç kaldım diye üzülmenin manâsı yoktu.Yalnız sadece dört dakikam vardı. Zira Malcolm Waters dört dakika sonra helikopteri arkaya indirecekti.

Ama neyse herkes dinliyordu artık.Çölden başka seslerin gelip gelmiyeceğini merak ediyorlardı.Nasıl olsa duyacaklardı.Orman Canavarı'nın ses bandı onları afallatmazsa artık hiç bir şey onları şaşırtmazdı.

Başımı çevirip dikkatle büroya baktım.Masanın arkasındaki duvarda çerçeveli üç küçük resim vardı. Biri Otelin resmiydi. Biri de bir senatörün.Üçüncüsü ise bir manzaraydı. Nick'in masasında da küçük takvimle yirmi dolarlık altın sikkelerden yapılmış tabla duruyordu.

Hemen işe giriştim. Üç resmi de indirip gömleğimin içine soktum.Gömleğimin önü kabardıysa da bunları düşürmeden taşıyacağımdan emindim. Takvimle tablayı da ceplerime soktum.Etrafıma bakınca bej telefondan başka bir şey göremedim.Doğru yatak odasına koştum.Nick, sessiz sedasız yatakta yatıyordu.

Sonra gürültü başladı.Önce bir makinelinin ateş ettiğini duydum. Bunu tiz çığlıklar ve davullar takip etti. Orman Canavarı'nın ses bandı çölde derin akisler yapıyordu.

Endişeliydim.Biraz sonra haydutlar koşup durumu Nick Colossus'a bildireceklerdi.Bu hesaba göre benim şimdiye kadar otelden çıkmış olmam gerekiyordu.Üç dakika sonra Malcolm helikopterle inecekti.Vücûdumdan terler akıyordu.İşin kötü neticesini düşünmekten vazgeçerek Nick'e doğru eğildim. Çölden akseden sesler kulaklarımın zarını patlacaktı neredeyse. Kim bilir dışarıda nasıl kıyamet kopuyordu. Belki de bazı müşteriler ve serseriler paniğe bile kapılmışlardı. Haydutlar şaşırdıkları takdirde belki buradan sağ salim çıka-

bilecektim. Magna'nın başka bir film bandı daha işe yarayabilirdi belki.Ama ben Feldspen'e çok gürültülü bir şey istediğimi söylemiştim.O da tam parçayı seçmişti. Bu filmi görmüştüm.Zannedersem bu teyp filmin en heyecanlı sahnesine aitti.

Evet, o an da filler California çölünde koşuyorlardı. Fillerin sahnesi başlamıştı. Şimdi de vahşiler hücum ediyordu. Onların çığlık attıklarını duyuyordum. Herkesi öldürüyorlardı. Beyaz avcıları doğramışlardı bile.Biraz sonra da şiş kebabı gibi kızartılan sarışın dilberin etrafında dans edeceklerdi.O anda dışarıda olup herkesin yüzündeki ifadeyi görebilmek için zevkle bin dolar verebilirdim. Bu gece barda fazla içki satılacağından emindim.

Bütün bu düşünceler dört saniye sürdü sanırım.Nick Colossus'un bacak gibi kollarından birini yakalayıp çektim.Onu oturttum.Sonra sırtıma yüklendim. Ben öyle çelimsiz bir insan değilim. Vücûdumda da yağın zerresi bulunmaz.Ama sırtımdaki canavar taşınacak gibi değildi.

Güç belâ onu yüklendim. O sırada beyaz adamın çadırına girerek "Ogboooogi! Joveeeee! Baghova!" diye haykıran vahşiler kanıma bir mikdar daha adrenalin karışmasına sebep oldular. Nick sırtımda çalışma odasına geçtim.

Kapıdan çıkarak merdiveni inmeğe başladım. Holden akseden ayak seslerini duyuyordum.Bir an serserilerden birinin Nick'e durumu haber vermeğe geldiğini sandım. Nick'in bir kolunu bırakıp belimdeki 45'liğe asıldım. Ama ayak sesleri uzaklaştı. Belki de sarhoşun biri kendisini hücûmdan kurtarmak için kaçıyordu. Kapıya kadar indim. Her adımda Nick daha ağırlaşıyordu.

Serserilerin ezdikleri her adelem, her kemiğim sızlıyordu. Sargılı sol kolumdan ateş püskürüyordu dışarıya. Ama yine de hole çıkmağa mu-

vaffak oldum.

Pembe elbiseli bir kadın beni görünce ağzını açtı ve kapadı.Tekrar açtı.Sonra dönüp arkasındaki odaya daldı.Kapıyı da çarptı.

Artık o korkunç sesleri iyice duyuyordum. Feldspen'in yolladığı cihaz en kuvvetli cinstendi anlaşılan. Zira sesler yüz metre öteden gelmiyordu. Kıyamet otelin içinde kopmuştu sanki.Harp davulları kulaklarımda çınlıyordu adeta, Bağırmalar, harp naraları çığlıklar tüyleri ürpertecek kadar feciydi.

Bu gürültüyü sırf Nick'in haydutlarının dikkatini çekmek için istemiştim.Onlar dışarıya çıkıp durumu tetkik edeceklerdi.Sonra inen helikopterin sesi de duyulmıyacaktı.Ama çığlıkları filân dinlerken ben bile bu işe şaştım.Kırmızı beyaz renkli üstü açık bir arabayla havuzun başına gelip Nick'i alıp gitseydim bile bu an kimse işi fark edemezdi.

Evet, ben de Nick'i alıp gitmeğe çalışıyordum.Şimdilik tam götürmüş sayılmazdım ama elimden geleni yapıyordum.Nick Colossus'u kaçırıyordum.

Hayatımdan memnundum ama talihimin devamlı olarak yaver gitmiyeceğini de biliyordum. Onun için Nick'in ağırlığına rağmen daha hızlı yürümeğe başladım.Açık pencereye doğru gittim.

Neredeyse muvaffak olacaktım.Ciğerlerim sökülüyormuş gibi geliyordu bana. Vücûdum da zonk zonk zonkluyordu. Buna rağmen pencereye gittim. Tam Nick'i pencereden uzatırken beni gördüler.

Bu sefer kimse bağırmadı bana.Sadece ateş ettiler.Tabanca patladı ve kurşun başımın yanından geçerek pencerenin üst camına isabet etti. Ben de Nick'i bırakıverdim. Pencereye asılı kaldı. Ama onun başı içeride bacakları dışarıdaydı.Yani Whitey'in tam aksiydi.

Nick'e bakıp belimden 45'liği çıkardım. O sırada Nick'in kapısının önünde Montana belirdi. Namussuz silahını kaldırmış bana nişan alıyordu.

Ama Nick'in arkasında olduğunu görünce bir an tereddüt etti. Bu da bana kâfi geldi. Bacaklarına doğru iki kurşun sıktım. Kurşunlar ıslık çalarak geçti. Sonra Montana da ıslık çalarmış gibi bir ses çıkararak sür'atle kurşunların gittiği tarafa doğru uçtu adeta. Kendisi kısa mesafe sür'at rekorunu kırmıştı.Ama fazla koşmayacaktı o. Sadece diğer gorillere patronu kaçırmağa çalıştığımı haber verecekti.

Nick'i yaralamak veya elbiselerini yırtmak istemiyordum. Lâkin artık dikkatli olmanın sırası değildi.Omuzlarını tuttuğum gibi ittim onu. Hemen aşağıya uçtu.Ama neyse kafa üstü gitmedi. Ben de onun peşinden atladım.

Nick düşerken bambu merdiveni itmişti.Onun için pervaza tutunup kendimi aşağıya bıraktım. Gömleğimin düğmesi kopup resimler yere düşmüştü.Küfrederek lâmbamı yaktım ve resimleri bularak tekrar gömleğin içine soktum. 45'liği de ceketimin cebine attım.

Güç belâ tekrar gangsteri sırtıma aldım. Nedense bu sefer hafif geldi o bana. Bu kadar kısa zamanda onun zayıflamasına imkân yoktu. Ama ben öyle heyecanlanmıştım ki Nick'in iki misli ağırlığında birini bile yüklenip götürebilirdim.Her halde bütün hormonlarım çalışıp damarlarıma bolca adrenalin vs. vermişlerdi.Beyaz yuvarlarım da bunları içip sarhoş olmuştu.Çölden akseden gürültülere oteldekilerin çığlıkları da karışıyordu. Sonra birdenbire band durdu. Artık sadece oteldekiler bağırıyorlardı.

Biri ses alma cihazını bulmuştu demek. Yoksa teyp daha yarım saat devam edecekti. Bir

serseri, müşteri veya sarhoş vahşilerin çığlıklarını kesivermişti.

İşte o sırada helikopterin homurtusunu duydum. Malcolm Waters tam zamanında geliyordu. Kendisi yere inmişti bile.Sadece geç kalan bendim. Bu gidişle müteveffa Shell Scott olmam işten bile değildi.

Bu fikir hiç de hoşuma gitmedi tabii. Koşmağa çalıştım. Fakat sırtımda Nick'le koşmak kabil değildi. Bu kadar uğraştıktan sonra da onu bırakıp gidemezdim. Beni vursalar, bıçaklasalar, kaynar yağda haşlasalar yine de Nick'i bırakmazdım. Ya ikimiz de gidecektik. Veya ikimiz de geberecektik!

Işıklar gözümü alıyordu.Arka taraftaki projektörler yanmıştı. Bu otelde her zaman kullanılmayan bir sürü ışık vardı her halde. Şimdi o projektörlerin hepsini yakmışlardı.Nick'i sessiz sedasız kaçırmaya imkân yoktu tabii. Bir tabanca patladı. Biraz ileride sağımda yerden topraklar havalandı.

Artık helikopteri görebiliyordum.Ama daha aramızda elli metre kadar bir mesafe vardı.Projektörlerin ışığında dönen pervaneyi bile seçmiştim. Bir kurşun daha vızıldayarak kafamın üstünden geçti. Namussuzlar beni vurmaya çalışıyorlardı.

Otelden çıkmış olan en az on haydut bana doğru koşuyordu.Hattâ biri ata binmiş dört nala geliyor ve diğerlerine emirler yağdırıyordu.

Bu koşan ölüm manzarasına ancak bir saniye bakabildim. Daha epey uzakta olan helikoptere diktim gözlerimi.O anda küçücük ümidim de kayboldu. Zira Malcolm Waters arkamdaki takipçileri görmüş ve bir an evvel uzaklaşmaya karar vermişti.

Pervane daha sür'atle dönmeğe başladı.

Böceğe benzeyen helikopter havalanıverdi. Bir patlama gecenin sessizliğini yırttı. Arkamdan atın nal sesleri aksetti.Ölüm yaklaşıyordu.

Dönüp 45'liği çektim.At da binicisi de ışıkdaydılar. Biniciyi tanıyamadım ama elindeki parlak şeyin tabanca olduğunu anlamıştım. Sonra silâh ateş kustu. Beni vurdu serseri.

Tehlikeli bir yara değildi ama vurulmuştum. Kurşun kolumun altına saplandı. Etimin alev alev yandığını hissettim. küçük çaplı bir tabanca olmalıydı bu. Zira ne yere devrildim ne de sarsıldım. Sinirlenmiştim. Mamafih yine de ateş edecek vaziyetteydim. Atlı çok yaklaşmıştı. İsabet ettirmememe imkân yoktu.

Aramızda üç, dört metre varken tetiği çektim. Omuzuna nişan almıştım. 45'lik kurşun vücûduna saplanınca atın üstünden uçtu budala. At dört nala yanımdan geçerken o da yere kapaklandı.

Ben de dönüp koşan adamların üstüne 45'liğimi boşalttım. Adamlar dağıldılar. Bir kaçı kendisini yere attı. Yine helikopterin homurtusunu duydum.Waters adamlardan kaçmıyor onların üstüne doğru gidiyordu.Aklım başıma gelince bunun ne kadar cesaret isteyen bir iş olduğunu iyice anladım.

Döndüğüm zaman helikopteri yanıma indirmişti o.Güç belâ Nick'in ağır gövdesini itip içeriye soktum.

Waters, "Çabuk ol, Çılgın!" diye haykırıyordu.

Allah kahretsin! Acele ediyordum ben. Ben bir şimşek gibi hareket ettiğimi sanıyordum. Waters, bir kolu çekti. Pervane müthiş bir sür'atle dönmeğe başladı.Goriller halâ hücûm ediyorlardı ve iyice yaklaşmışlardı.

Elimdeki Nick'in 45'liği boştu.Fakat kendi

Colt'um doluydu. Bunu çektim.Alışık olduğum silahım avcumdayken kendime olan güvenim arttı. Sanki bir arkadaş vardı yanımda.

Tabancayı kaldırıp en öndeki koşana nişan aldığım sırada meydanda sekiz kişi olduğunu fark ettim.İki üç kişi de daha arkadan geliyordu.Sanki atış talimine çıkmışım gibi silahı öndeki dört adamın ayaklarına doğru çevirerek sıradan ateş ettim.

İlk adamın sendeleyip düştüğünü gördüm. İkinci ve üçüncü halâ geliyordu.Fakat dördüncü yere kapaklandı.Sonra yuvarlanarak haykırmağa başladı. Bunun üzerine diğerleri de yere yattı. O vakit arkadan gelenlerin koşmasına da mani oldular. Walters bana bağırırken ben son iki kurşunu da sıktım.

Dönüp helikoptere atladım. Waters birdenbire yükseldi.Helikopter tehlikeli şekilde sallanıyordu. Waters, hem kolları çekiyor hem durmadan küfrediyordu.Aşağıda üç dört ışık parladı. Bize ateş ediyorlardı.Ama artık yükselmiştik.

Önce pilota sonra da aramızda iki büklüm duran Nick'e baktım. Kafam durmuştu sanki.Sinirlerim son derece gerilmişti ve hiç bir şey hissedecek halde değildim. Son dakikalarda olanlar beni harap etmişti.

Desert Trails'e girip Nick Colossus'la çıkmıştım. Bu ine girip aslanı yakalamaktan farksızdı. İş bittiği için artık kendimde kusur buluyor bu işi tabancasız halletmenin kabil olduğunu düşünüyordum.Ama şikâyet ettiğim yoktu.İstediğimi yapmıştım.İne girip aslanla ve sağ sağlim çıkmıştım. Bu kadarı da bana kâfiydi.

Bir taraftan da çok tehlikeli bir durumda olduğumu biliyordum. Son perde oynamamıştı henüz. Daha Nick'i yenmem lâzımdı. Bu oyunu kaybettiğim takdirde hiç bir şeyin kıymeti kalmıya-

caktı.

O sırada yan tarafımda ıslak bir sıcaklık hissettim. Kan gömleğimi ıslatıp ceketime bulaşmıştı. Küçük kurşun fazla zarar vermemişti ama yaram biber gibi yanıyordu. Sol kolumdaki yara da açılmıştı. Neyse helikopterde kol sargı bezi filân vardı. İki yaramı da sıkı sıkı sardım. Bu yaralar bana mani olamıyacaktı. Ama canım da yanıyordu. ~~Zaten vücûdumun sızlamayan tarafı da~~ yoktu. Bitkin haldeydim. Buna rağmen yine memnundum.

38'liğimi çıkarıp doldurdum. Ellerim titriyordu. Daha doğrusu titremeyen yerim de yoktu.

Perşembe gecesi dokuzu bir kaç dakika gece Magna stüdyosunun bizim için boşaltılmış bir kısmına indi helikopter. Waters helikopteri Üç numaralı ses alma setinin yanına yanaştırdı. Dışarıya çıktık. Nick halâ baygındı. Ama yoldayken ayılacak gibi olmuştu. Kafasına tekrar matrakla vurmuştum.

İndiğimiz yerde Harry Felspen'le iri yarı iki adam bekliyordu. Harry, yaklaşıp bir şey söylemeden elimi sıktı. "Şimdi itiraf edebilirim," diye mırıldandı. "Muvaffak olacağını hiç sanmıyordum."

Sırıttım. "Ben de itiraf etmeliyim. Belki bir düzine hadise bu işi başaramıyacağım intibağını uyandırdı bende."

-"Nasıl oldu bu iş?"

-"Çok sert geçti oyun. Sana bir şey söyliyeyim mi? Oscar Mükâfatını Orman Canavarı'na vermemekle hata etmişler. İstersen ona Shell Scott mükâfatı diyebilirsin. Böyle bir ses bandı daha olamaz."

-"Bunun epeyi gürültülü olduğunu biliyordum."

-"Hem de nasıl? Her şey hazır mı Harry?"

-"Evet, fikri benimseyince her şey kolay

oldu.Yalnız...." Söylemekten çekindiği bir şey vardı. "Shell," yine sustu.

-"Ne oldu?" İki adama baktım. Sonra Nick'i işaret ettim. "Onu içeriye götürün." Sonra Harry'e döndüm.

-"Şey...Coral."

-"Coral mı?" Bu hadiseler sırasında kadını düşünememiştim.Onun neden telefona cevap vermediğini de unutmuştum. Ama Harry'nin yüzündeki ifadeyi görünce endişelendim yine. "Ne oldu Corala? Burada değil mi o?"

-"Hayır."

Telefona cevap vermeyince endişelenmiştim.Fakat korkmamıştım.Şimdi buz gibi bir el kalbimi sıkıyordu sanki, "Anlat, Harry."

-"Şey...Pek bilmiyorum, Shell. Telefon ettim ama cevap çıkmadı.Onun üzerine motele bir adam gönderdim. Kendisini orada bulamamış. Coral, oradan ayrılmış.Odada ışık varmış ve kapı açıkmış.Galiba birdenbire ayrılmış kadın. Belki de istemiyerek...."

Yine sustu. Birdenbire Salı akşamı kendi evinden kaçmasını hatırladım.O vakit Nick'in iki gorili onu bulamamışlardı.Fakat her zaman talih yardım etmezdi. Bu sefer de kaçmış olabileceğine ihtimal vermiyordum. Genç kadını yal aladıklarını anlamıştım.Emindim bundan.

Harry, ilâve etti. "Yerde de kanlı bir havlu varmış.Galiba biri kanını bu havluya silmiş."

'Biri' derken Coral'ı kasdediyordu tabii. Yalnız kadının ismini söylemeyi arzu etmiyordu.

Yüzüne baktım. "Bir tek ihtimal var, Harry. Nick'in adamları onu yakalamış olmalı." Başımı salladım. "Onu nasıl buldular peki? Coral'ın Oasis'de kaldığını nereden öğrendiler?"

Feldspen'in bu sualin cevabını bilmesine imkân yoktu.İçimi çektim. "Neyse biz işimize

bakalım. Ancak bu meseleyi halledersek Coral-a yardım edebiliriz. Bana arka kapıyı göster."

Üç numaralı ses alma setinin arka tarafında pek kullanılmayan küçük bir kapı vardı. Ben ön taraftaki büyük kapıdan girmek istemiyordum. Zira orada görmeği arzu etmediğim insanlar vardı. Mesele hallolana kadar onları görmem imkânsızdı.

Harry, kapıyı açtı ve birlikte içeriye girdik.Işıklar loştu burada. Biraz ileride film makineleri, projektörleri, bumbaları ve diğer afişleri seçtim. Biz sarılmış elektrik kablosunun üstünden atlıyarak küçük bir kapının önünde durduk.

Harry, "İşte burası," dedi.

Acı acı güldüm. "Şimdi boyumuzun ölçüsünü alacağız, Harry." O dönüp uzaklaşırken ben de kapıyı açtım. Nick Colossus'un Desert Trails-deki bürosuna girdim.

O O

O

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Her şey aynıydı. Duvar da ceviz kaplamaydı. Yerdeki kahverengi halı epeyi kalın ve tüylüydü. Büyük siyah masanın arkasında deri bir koltuk vardı. Deri koltuklar da bir gün evvel İğneci ve Whitey'in oturduklarından farksızdı. Yani her şey aynıydı.

Koltuklar belki Nick'inkilerden birazcık yeniydiler ama benim gözlerim arada bir fark göremedi. Nick'in bürosunun eşini yapmak için Harry, her türlü çareye baş vurmuştu.Belki Nick, her şeyi dikkatle incelediği takdirde bir değişiklik olduğunu .anlardı.Ama ben ona pek etrafına bakınacak vakit vermek niyetinde değildim.

Artık tabanca çeken, ateş eden veya beni tartaklamaya kalkan kimse yoktu. Fakat ben yine de müthiş heyecanlıydım. Vücûduma bir kurşun yeme korkusu ortadan kalkmıştı. Ama neticenin ne olacağını kestiremediğim için bütün sinirlerim gerilmişti.

Zira artık ya Nick'in ya da benim ölümüm yaklaşmıştı. Ya bu işi halledecektim ya da beni temizleyeceklerdi. Netice bir kaç dakika içinde belli olacaktı.

Nick'i odaya taşımış olan iri yarı iki adam soldaki kapının ağzında duruyordu. Buradan yine küçük ve tamamlanmamış bir odaya geçiliyordu. Orada bir karyola vardı. Nick'i yatağa yatırmışlardı.

Adamlardan uzunu, "Oraya yatırdık," de-

di. "Yatakta kalmasını mı istiyordunuz?"

-"Evet. Sesi sedası çıktı mı?"

-"Hayır, halâ baygın."

Kapıya gittim. Nick, yatağın üstüne uzanmıştı. Daha doğrusu uzatılmıştı. "Bana yardım edin." Birlikte onu kaldırdık. Tekrar yatağa yatırıp üstüne de Desert Trails'den aldığım battaniyeyi çektik.

Adamlara döndüm. "Teşekkür ederim.Siz artık gidebilirsiniz."

İkisi de odadan çıktılar.Onlar bürodan ayrılırlarken bana bile sanki Desert Trails'deki odadan çıkmış dik merdivenden iniyorlarmış gibi geldi. Nick'e son bir defa baktıktan sonra çalışma odasına geçtim. Feldspen her şeyi ayarlamıştı. Masanın arkasındaki duvarda üç çengel vardı.Almış olduğum resimleri bunlara taktım. Sonra altın tablayla takvimi de masaya koydum. Bej telefonu da bir tarafa ittim. Telefon bir yere bağlı değildi. Nick'in bunu kullanmaya kalkmıyacağını umuyordum.Böyle bir şeye kalkıştığı takdirde. Neyse böyle bir şey olduğu takdirde düşünecektim.Nick'in boş tabancasıyla deri kaplı matrağını da masanın üstüne bıraktım. Her şey gözüme iyi gözüktü. Nick uyanana kadar beklemekten başka yapılacak işim yoktu.

Yandaki odaya geçerek onun başına dikildim. Bir kaç dakika sonra kımıldandı. Bir şeyler mırıldandı. Kapıyı biraz aralık bırakıp büroya geçtim. Böylece uyanınca odada ışık olduğunu farkedecekti. Sanki bir şey arıyormuşum gibi çekmeleri açıp gürültüyle kapamağa başladım.

Tek korktuğum şey Nick'in dışarıya fırlamadan evvel yatak odasına göz atmasıydı. Ama serseri bayılmadan evvel cep lâmbamın ışığında yüzümü görmüştü. Bunu hatırlayarak kalktığı takdirde yatak odasında pek durmayacaktı. Derhal

üstüme saldıracaktı.

Tahminimde yanılmamışım.

Masayla meşgûlmuşum gibi etrafı karıştırırken yatağın hafifçe gıcırdadığını duydum. Sonra Nick'in usulca kapıdan çıkarak bana baktığını fark ettim. Göz ucuyla ona bakıyordum.Kapıyı ardına kadar iterek odaya daldı.Adelelerim gerilmişti.Ama yine de bir çekmeyi açıp kapadım Arkamı Nick'e dönerek başka bir göze el attım.

Bu arada teferruatı kafamdan geçiriyordum. Bir hata bulamamıştım.Daha böyle bir şey görememiştim.Nick, Desert Trails'de kafasına yediği darbeden başka bir şey hatırlamıyordu sanırım.Şimdi de kendi dairesinde uyanmıştı.Kendisi kaç dakika baygın kaldığını bilemezdi.

Başı ağrıyordu tabii.Ama kafasına matrak yiyen her insanın canı yanardı.Gangster, çekmelerini karıştırırken beni yakalayıp icabıma bakmak niyetinde olmalıydı.Yine yanılmamışım.Sessiz sedasız iki adım atarak üstüme çullandı. Ben son anda elinden kurtulup hayretle bağırarak döndüm.

Her şey o anda bitebilirdi. Zira ekmek somunu gibi yumruğu havaya kalktı.Az kalsın yumruğu çeneme yiyecektim.Mahvolacaktım.Zira ben bayıldıktan on saniye sonra Nick numaramı anlıyacaktı. O vakit kimse Nick'in buradan çıkıp Desert Trails'e dönmesine mani olamazdı.

Neyse yumruğu yanağımı sıyırarak geçti. Bir an gözlerim kararır gibi oldu ama kendimi topladım.Buna da memnun oldum. Çok tabii bir hareketti bu. Nick'in şüphesini çekecek en küçük şeyden bile kaçınmalıydım. Nick'in beni dövmesine müsaade etmem gerekiyordu. Mamafih fena başlamamıştım. Zaten Gangster kafasına iki matrak darbesi yedikten sonra bir hayli de huysuzlaşmıştı.

Matadorları yiyen bir boğa gibi üstüme

saldırdı. Yaklaşmasına müsaade ettim.İki kolunun arasına girip sol yumruğumla çenesine vurdum. Sağla da midesini yokladım.Neticede iki elimin üstü de soyuldu.Başka bir şey olmadı. Bu arada yaralarımdaki sargılar da sıyrıldı.

Namussuzun canı yanmamıştı.Hiddetle kükreyerek pençesini salladı. Bu göğsüme isabet etti.Göğüs kafesim içine çöktü sanırım. Ben arka üstü gidip yere oturuverdim. Nick, üştüme atılıp beni tekmeleyeceği sırada yana kaçıp kalktım.Namussuz havada zıplamıştı.Niyeti üstümde tepinmekti.

O zaman vaziyetin kötü olduğunu sezdim. Serseri beni yakaladığı takdirde işimi bitirecekti. Bu oyunun keyfi kalmamıştı doğrusu. Zaten Nick Colossus'a karşı zerre muhabbet de duymuyordum. Bu sefer kararımı verdim.Fırsat çıktığı takdirde ben de onu biraz olsun tartaklıyacaktım. Ben de o ara nerede olduğumu unutmuştum.Kindar gözlerle gangstere bakıyordum.

Bu sefer ağır ağır üstüme geldi. Birdenbire masanın üstündeki matrakla 45'liği fark etti.Gözlerinde bir ışık yanıp söndü.Kararını vermişti. Beni temizliyecekti. Bu sefer sırıttı namussuz. Sola doğru yumruğunu salladı.Aklı sıra sağla benim işimi görecekti. Şaşırtmaca yapmıştı. Ben bunu beklediğim için yana kaçıp yumruğumu olanca gücümle indirdim.

Yumruğum tam ağzına isabet etti.Başı geriye gitti. Bir elini uzatarak sendeledi. Dudakları parçalanmış kanıyordu. Birdenbire üstüme geldi. Bu sefer kolaylıkla elinden kaçmıştım.Yanımdan geçerken de Coral'ı düşünerek yanağına bir yumruk indirdim.

Bu sefer yere düştü. Zira muvazenesini kaybetmişti. Yoksa pek diyeceği filân yoktu. Yalnız kafasına iki matrak darbesi yediği için

her zamanki kadar kuvvetli değildi. O anda kendisini yenebileceğimi hissettim. Bitkin haldeydim ama yine de onu yeneceğimi anladım. Bu düşüncem ona yenilmemi kolaylaştırdı.

Bu sefer üstüme geldiği vakit kasten biraz ağır hareket ettim. Sol yumruğunu salladığı zaman döndüm.Darbe omuzuma isabet etti.İkinci yumruğu da alnıma geldi. Yere düştüm.Açıkçasını isterseniz kulaklarım çınlamağa ve başım da dönmeğe başlamıştı.

Ama yine de numaramı yaptım. Masaya doğru düşmüştüm.Bir elimle masanın kenarını tuttum. Güya tabancaya uzanmak istiyordum.Çok nazik bir andı bu. Zira Nick beni dövmeğe kalktığı takdirde bir iki yumrukdan sonra yenilmeyi bir tarafa bırakıp kendimi müdafaa etmem gerekecekti.Oyunu bozmak istemiyordum.Ama tabancaya uzanmam işi hallediverdi.

Nick, son derece normal bir reaksiyon gösterdi. Daha parmaklarım 45'liğe değmeden uzanıp tabancayı kaptı. Sonra emniyeti açıp silâhı bana doğru çevirdi.

-"Dur, Nick!" diye haykırdım.Ayağa fırladım. Sesim çok endişeliydi. Bunu Nick de sezmiş olacaktı ki durdu.Ama beni endişelendiren tabancanın boş olmasıydı.Serseri tetiği çektiği takdirde numara yaptığımı anlayacaktı.Onun için yine haykırdım. "Dur, Nick! Tetiği çekme!"

İşte bu hoşuna gitti. Shell Scott paniğe kapılmıştı.Yalvarıyor, inliyordu. Nick, yine çok büyük bir insan olduğunu hissediyordu. Belki biraz sonra onu yere yıkmamış olduğuma bile, inanacak kendisini bu hususta ikna edecekti.Tabancayı tutan eli gevşedi. Lâkayıt bir tavırla benden uzaklaştı.

Ben fevkalâde memnundum. Nick Colossus-u böyle görmek istiyordum. Artık kendinden emindi. Desert Trails'in tepesindeki dairesinde vazi-

yete hakim ve emniyetteydi.

-"Scott," diye mırıldandı. "Çılgın budala, Ahmak. Buraya gelip böyle bir numara yapabileceğine nereden kani oldun? Elimden kurtulamıyacağını bilmiyor muydun?" Durdu. "Buraya nasıl girdin?"

-"Holün nihayetindeki pencereden girdim. Whitey'i bayılttım ve senin kapılarını da maymuncukla açtım."

Ağır ağır başını salladı. "Bunun büyük bir muvaffakiyet olduğunu söylemem lâzım, Scott. Fakat burada ne bulacağını sanıyordun? Buraya mikrofon filân yerleştirmene imkân yok.Çölün tam ortasındayız."

-"Ben buraya mikrofon sokmağa çalışmadım ki."

-"Bunu yapsaydın bile sağ çıkamazdın. Bu sefer kendini ölmüş bil, Scott. Bu defa toprağın altına gireceksin." Masaya baktı. Beni çekmeleri karıştırırken görmüştü. "Masada bir şey yok." Bilmeyerek hakikati söylemişti. Masa tam manâsıyla boştu. "Neden buraya geldin yine?"

-"Seni içeriye attırmak için delil bulacağımı sanıyordum."

Nick, bu sözümü pek beğendi. Gülmeğe başladı. "Seninle konuşmak çok eğlenceli oluyor, Scott."

-"Belki bilmediğim bazı şeyleri bana anlatırsın diye düşündüm Nick. Neden olmasın? Sen şaka yapmaktan ve alaydan çok hoşlanıyorsun. Hem bazı şeyleri öğrenmek için çok çalıştığımı da itiraf edersin sanırım.Öyle değil mi?"

Eliyle kalçasına vurdu. "Neden olmasın. Senden nefret ettiğimi sanma ahbap.Mes'ut ölürsen ben de memnun olurum." Gülmeğe devam etti. "Buraya tekrar gelmekle hata ettin, Scott.Senin daha akıllı olduğunu sanıyordum."

-"Başımı belâya soktun.Kendimi temizlemek için bir delil bulacağımı umuyordum. Zaten fazla ömrüm kalmadığını da biliyorum."

-"İşte bu doğru.Her halde Lou Rio'nun öldürülmesi meselesini kasdediyorsun, Lou'nun adamları seni bulsalar hemen temizleyecekler."

-"Doğru." Bilmek istediğim başka şeyler vardı. Ama Nick'i şüphelendirmemeliydim. Onun için lâfı değiştirdim. "Suez'le konuştum. O numaranı biliyorum.Yalnız neden Lou Rio'yu öldürmeğe lüzûm gördün, Nick?"

Lâkayıt bir tavırla, "California ikimize birden yetişmiyordu," diye cevap verdi. "Onun için Lou'nun ölmesi lâzımdı.Yalnız onu ne zaman temizleyeceğime karar vermemiştim. O namussuzu daha evvel öldürebilirdim, Scott. Fakat herkes birbirimizden nefret ettiğimizi biliyordu.Onun için şüpheyi üstüme çekmeden halletmem lâzımdı işi."

-"Anlıyorum."

-"Mühim olanı Lou'yu öldürdüğümü adamlarının duymamasıydı. Zira delil filân bulup polisleri aldatmak kolaydır.Ama bir çeteyi asla." İri beyaz dişlerini göstererek güldü. "Lou ve Kangren'in seni dövdüklerini duyduğum zaman kararımı verdim. Sen Lou'ya birinin Magna'dan bir milyon sızdırmak istediğini söylemişsin."

-"Evet, söyledim. Lou çok şaştı buna.Meğer şaşmakta haklıymış."

Nick yine güldü."O şaşırmakla kalmaz parayı kimin istediğini de öğrenirdi. Kendisi Feldspen veya senden daha fazla zarar verebilirdi bana. Ben Lou'nun stüdyoya para yatırdığını geçen Pazartesiye kadar bilmiyordum.Plânımı yaptım ve Lou'nun ölmesine karar verdim."

-"Demek Lou'yu İğneci öldürmedi?Onu sen vurdun ha?"

-"Evet o zevk bana ait. İğneci sadece ar-

ka kapıda bir tabancayla karşıladı onu.Zorla Lou-yu içeriye soktu. " Bir kahkaha attı. "Lou az kalsın korkudan ölecekti. Ne yapacağını şaşırmıştı. Kendisini vurmamam için bana yalvardı. Son sözleri de 'Allahım beni koru,' oldu.Ona üç kurşun sıktım.Senin tabancanla üç kurşun...."

-"Böylece onun canını aldın demek."Kımıldamadım. Halâ karşısında duruyordum.Serseri tamamiyle gevşemişti. Kendisinden pek emindi.Onun için kafamı kurcalayan suali sordum."Buraya gelmemin bir sebebi daha var. Bunu biliyor musun? Coral James için geldim ben."

-"Coral James'e ne olmuş?"

-"Kadını kaldığı motelden kaçırmışlar. Daha doğrusu ben öyle sanıyorum. Ne dersin, Nick?"

-"Demek çocuklar onu ele geçirmişler."

-"Hangi çocuklar?"

-"Flint'le Pasta."Lâkayıt bir tavırla anlattı. "Kadını almaları için onları Oasıs moteline gönderdim. Zira ikinizin oraya gizlendiğini öğrenmiştim."

-"Buna hayret ettim doğrusu. Nasıl öğrendin?"

-"Kolay.Apartmanının karşısındaki otelde adamım vardı.Kendisi Suez seni çağırır çağırmaz heyecanla kapıdan çıktığını görmüş. Partridge sokağına gittiğini anlamış. Sonra İğneci'yi vurduktan sonra tekrar Spartan Apartmanına döndüğünü de farketmiş." Nick hayretle başını salladı."İğneciyle Lou'nun adamlarının elinden nasıl kurtulduğuna halâ şaşıyorum.Lou'yu vurur vurmaz Kangren'e telefon ettim.Lou'yu senin öldürdüğünü söyledim.. Ben evden çıktıktan üç dört dakika sonra onların gelmesi lâzımdı."

-"Geldiler ama ben kurşunlardan daha süratli koşuyordum."

Nick, güldü Çıkardığı ses bir teknede de-

mir parçalarının şangırdamasını andırıyordu."Seni öldürmeği istemezdim, Scott.Ölmek üzere olan bir insanın bu kadar sakin konuşabileceğini hiç sanmazdım."

Ben oralı olmadım. "Demek otele yerleştirdiğin adam benim geri döndüğümü görmüş."

-"Tabii. Bir iki dakika sonra da yanında Coral denilen kadınla oradan fırlayıp uzaklaşmışsın.Nereye gittiğini bilmiyordum ama bir otel veya motele yerleşeceğini tahmin ettim. Saat kaç sularında otele veya motele gideceğini de hesapladım. Adamlarıma bütün uzaktaki otel ve motellerin kayıtlarına bakmalarını söyledim. Motel sahipleri daima araba numaralarını da kaydederler. Oasis'deki adam da senin Cadillac'ın numarasını almış." Saatine baktı. "Flint bana tam sekizde telefon edecekti." Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Allah kahretsin saat kaç?"

Benim yüzümde de tuhaf bir ifade belirdi sanırım. Adeta hastalanmıştım. Coral'a çok üzülmüştüm. Ama asıl beni sinirlendiren Nick'in saatini geri almamış olmamdı.İlk hatamdı bu.Saatime baktım. Dokuz buçuğa geliyordu. Nick işte bir tuhaflık olduğunu anlıyacaktı. Bir buçuk saat müddetle boş bir masayı karıştırmış olmama imkân yoktu.

Onun için saatimi kurar gibi numara yaptım aslında saati geri aldım. "Benimki de durmuş galiba."

Nick'in yüzündeki hayret ifadesi geçmemişti.Hemen atıldım."Flint'le Pasta kadına ne yaptılar?"

Omuz silkti."Onlara ikinizi de yakalamalarını söyledim. Sen orada olmadığın takdirde kadını getirmelerini emrettim.Ona bir kaç sual sorup Valentine hakkında bildiklerini öğrenmek istiyordum.Kadın sana çok yakın olduğuna göre pek

çok şey biliyor her halde.Onun için kadını da öldürmek zorunda kalacağım." Yine pis pis güldü. "Belki ikinizi aynı çukura gömdürürüm.Coral James'le aynı mezarı paylaşmak hoşuna gidecek mi ahbap."

Birdenbire tebessümü siliniverdi.Masadaki bej telefona bakıyordu.Ama onun sandığı telefon yüzlerce kilometre uzaktaydı."Şimdiye kadar beni aramaları lâzımdı."Sinirli sinirli başını salladı. "Saat kaç?"

-"Benimki durmuş.Geçen Cumartesi gününün saat dört buçuğunu gösteriyor.Nick, bana Valentine'den bahsetsene.Onu da sen mi öldürdün. Yoksa adamların mı temizlediler onu?'

-"Bir dakika dur ahbap." Önce hata yaptığımı sandım.Ama Nick'in aklına başka bir şey gelmişti. "Senin yanında daima oyuncağın bulunur. Onu çıkar bakalım..." Sustu. Ama ben ne demek istediğini anlamıştım. 38'liği çıkardım."Yere at ve ayağınla it."

Nick, benimle eğleniyordu. Ancak o zaman Nick'le başta dövüşmemin ne kadar iyi olduğunu anladım.Zira serseri bir kaç darbe yedikten sonra beni tepelemiş ve vaziyete hakim olmuştu.Artık kendisinden emindi.

Benim tabancamı alıp şarjöre baktı.Sonra 45'liği kemerine soktu. 38'liği bana doğru çevirdi.

İşte o vakit ağzım açık kaldı.İkinci hatamdı bu.Aklıma hiç böyle bir şey gelmemişti Nick'in elinde boş 45'lik durması lâzımdı.Elinde dolu tabancamla bana bakması felâketti. Bu tabanca...Bu tabanca ölümüme sebep olabilirdi.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Üzgün üzgün, "İkinci defa tabancamı alıyorsun," diye mırıldandım.

Homurdandı. "Öyle. Zaten senin tabancan elime geçince Rio'yu temizlemeğe karar verdim. İki adım geri git." Ben gerileyince o da geçip masasının arkasındaki deri koltuğa yerleşti. Sonra etrafına göz attı. Birdenbire bir tuhaflık olduğunu anlamıştı. Ama kendisi de buna parmak basamıyordu. Onun düşünmesini istemediğim için atıldım. "Bana Valentine'i anlatacaktın."

-"Fazla bir şey yok. İğneci ve Pasta onu yakaladılar. Başına matrakla vurup kendisini binadan aşağıya attılar. Bu arada şahitleri de hazırlamıştım. Üçü de şimdi Meksikada'ki Del Prado otelinde benim paramla keyfediyorlar." Uzanıp telefonu açtı.

Bacaklarımın titremeğe başladığını hissettim. Bir an nefesimi tuttum. Sonra, "Valentine sana şantaj yapabilmen için malûmat temin ediyordu," dedim "İnsan malûmat kaynağını temizler mi?"

-"Val vazifesini yapmıştı, Scott." Nick, işlemeyen telefonun ahizesini kulağına dayadı. "Zaten daha otelde uyku ilâcını içmeden sinirleri bozulmuştu. Şantaj işini istemiyordu. Artık işime yaramıyacağını anladım. Bu arada dayanamayıp ağzından bir şey de kaçırabilirdi Sonunda da yapacağını yaptı zaten." Kaşlarını çatarak ses vermeyen telefonu dinlemeğe başladı.

Ben ter içinde kalmıştım.Galiba bu gece en az kırk litre ter çıkmıştı vücûdumdan. Nick, devam etti."O intihar mektubunu görür görmez onu nasıl öldüreceğime karar verdim.Ama doktorun onu kurtarması için bir kaç gün beklemem icap etti. Böylece Valentine'in ikince defa intihara kalkıştığı ve muvaffak olduğu sanılacaktı. Bana kalırsa onu öldürtürken eski intihar mektubunu kullanmam fevkalâde zekice bir şey oldu."

-"Demek ben ortaya çıktığım için öldürtmedin onu."

Nick, dudak büktü. "Yok canım. Senin ortaya çıkman faydalı oldu. O zaman Valentine'in ölüm tarihini kararlaştırdım. Zaten biz onun patronundan milyonu istemiştik. Val'ın işi bitmişti."

Serseri kaşlarını çatarak ahizeye baktı. Sonra uzanıp telefona bir kaç defa vurdu. Tekrar dinlemeğe koyuldu.

-"Her halde Magna'dan istediğin bir milyonu kasdediyorsun."

-"Evet, nasıl olsa stüdyo bir milyonluk şantaj parasını ödeyecek. Ama senin yüzünden iş biraz uzayacak. Buna rağmen Feldspen'in arkasındaki zenginler parayı şakır şakır ödeyecekler." Hiddetle yüzüme baktı. "Yoksa telefonun telini mi kestin."

-"Hayır, kesmedim. Beni düşündüren bir şey var, Nick. Flint telefonda Feldspen'e piyasaya çıkmamış filmlere on üç milyon dolar bağlandığını söylemiş. Biz bu filmleri hesapladık.Coral James'in iki filmi de bunlara dahil, Fakat Coral James şantaj parası vermiyordu ki."

-"Hayır, kadın para vermedi.Ama aleyhinde bazı şeyler biliyordum.Coral James bunların gizlenmesine lüzûm görmüyordu galiba. Ama Feldspen böyle düşünmiyebilirdi. Sonra on üç milyonu düşünen insan seve seve bir milyonu

gözden çıkarır." Bir kahkaha attı.

Sonra gülmekten vaz geçip elindeki ahizeye baktı. Bunu hiddetle vurup telefonu kapattı. Yüzü hiddetten morarmıştı. "O karıya ne oldu? Yoksa yine santralı bırakıp dedikodu yapmağa mı gitti? Bir şey anlıyamadım.Telefondan ses çıkmıyor."

Yutkundum. "Valentine hakkında ne biliyorsun, Nick? Onu neyle tehdit ettin?"

Kaşları fena halde çatılmıştı ama yine de cevap verdi. "Aslında öyle mühim bir şey değildi bu. Onun bu işe başlamasını temin edecek kadar küçük bir delil.Ama başladıktan sonra şantajcı oldu tabii. Böylece iyice elime geçti. Ben bu işi iyi plânladım, Scott. Flint'in arkadaşlarından biri bana Johnny Palamino'nun uyuşturucu madde kullandığını söylemişti.Onun üzerine Valentine'den istifadeyi düşündüm.Valentine, onun ağzını arayıp hakikati öğrenebilirdi. Onun için önce Valentine hakkında tahkikat yaptırdım.Yirmi bir yaşındayken bir araba çaldığı için bir sene hapiste yattığını öğrendim.Aslında mühim değildi bu.Ama Val korktu." Omuz silkti. "Bu arada başka şekilde de gözünü korkuttum onun.İstediğimi yapmadığı takdirde onu öldürteceğimi söyledim. Daha doğrusu bunu benim hesabıma Flint söyledi. Zaten bütün işleri Flint'e gördürdüm. Hattâ Feldspen'e de o telefon etti. Sadece para toplama işini Çıngıraklı'ya vermiştim." Nick durdu. Kaşlarını çatarak bir müddek düşündü. "Valentine az kalsın beni mahvediyordu."

-"Doğru," diye mırıldandım. "Hemen intihara karar vermesine rağmen kafasını işletmiş. Senin başını yakmayı arzulamış. Yalnız aslında tek bir hata yapmış o Nick."

Gangster şaşırdı. "Neymiş o?"

-"Ölmemekle hata etmiş. O uyku ilâçlarını

alıp ölseydi itirafnamesi de Savcının eline geçecekti. O zaman senin Magna'ya şantaj yapmağa çalıştığın ortaya çıkacaktı.Diğer tatsızlıklar olmıyacaktı."

-"Doğru. Ama olmadı işte." Halâ düşünüyordu. "Val'a bir bakıma yazık oldu. Zira epey işime yaramıştı. Kafası da çalışıyordu." Birdenbire dik dik yüzüme baktı. "Sen de amma soğuk kanlı serserisin ha? Hoş biraz sonra tamamiyle soğuyacaksın." Ayağa kalktı. Gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Tabancamı sol eline geçirip matrağı sağ eline aldı. "Bir bakıma sana da acıyorum, Scott."

Konuşmamız sona ermişti galiba. Buna da aldırdığım yoktu artık. Nick'i istediğim gibi konuşturmuştum.Gerisini de nasıl olsa öğrenirdik. Zaten bir dakika sonra gangster ne söylediğine de aldırmıyacak hale gelecekti. Artık bütün istediğim buradan çıkıp Coral'ı bulmaktı.

Nick, hiddetle, "Başıma vurmamalıydın," diye homurdandı. Matrağı salladı. Avucunda küçücük duruyordu matrak. "İstersen arkana dön.Bunu seyretmeği arzu etmezsin sanırım."

Masanın arkasından çıkıp yaklaştı. Sert bir sesle çıkıştım."Dur bakalım, Nick."

Hayretle yüzüme baktı. Sesimden durumda bir acaiplik olduğunu sezmişti. "Ne var?"

-"Orada dur, ahbap. Sana biraz hakikatlerden bahsedeceğim."

Yüzü kızardı. Tavrımı ve konuşmamı beğenmediği belliydi. Bir adım daha atacak oldu.

-"Dur, Nick!" dedim.Durdu. "Biraz evvel konuştuklarımızı düşün, ahbap. Bana anlattıklarını düşün. Bunlar seni San Quentin'e sokmağa bol bol yeter. Konuşmalarımızı polisler ve başkaları dinlemişlerse tabii. Belki de bu sayede gaz odasını bile boylarsın."

Bu sefer hakikaten şaşırdı. "Sen neden bahsediyorsun ulan?"

-"Cevap ver, Nick. Çok ciddiyim. Biraz sonra ne kadar ciddi olduğumu da anlıyacaksın."

Düşünmeğe başladı. Sonra güldü. "Bu sözleri Los Angeles Polis Müdürlüğünde söyleseydin endişelenirdim. Ama ne demek istediğini anlıyamadım. Kimse bizi dinlemiyor."

-"Ya kendi dairende değilsen, Nick."

-"Dairemde değilsem mi?" Şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "Sen galiba çıldırdın, Scott."

-"İkimiz de Hollywood'dayız, Nick. Magna Stüdyosunun ses alma setlerinden birindeyiz." Sırıttım. "Bu duvarlar aslında ceviz kaplanmış kontrplak. İstersen bunları itip devirebilirsin. Dışarıda bir vinç var. Ben bağırır bağırmaz dört duvarı da kaldırıverecekler."

Çıldırdığıma kani olmuştu. "Ne vinç mi?"

-"Evet. Vinç duvarların iplerini çekip kaldıracak. Burası tam manâsıyla portatif. Sadece bir film dekoru bu. Dışarıda yirmi, yirmi beş kişinin bizi dinlediğine eminim.Aralarında bir kaç da polis var."

Nick birdenbire gülmeğe başladı. "Seni takdir ettiğimi söylemeliyim, Scott.Emin ol. Sen bu çeneyle zindanlardan bile kurtulabilirsin.Ama bu sefer muvaffak olamıyacaksın, ahbap. Böyle saçma bir şeye inanmama imkân yok."

-"Etrafına iyi bak, Nick. Şu bürona bir bak."

Soğuk mavi gözlerini bana dikti.Çenesindeki adeleler şişmişti.Duvarlara ve resimlere baktı. Sonra masasına yaklaştı.Orada bir tuhaflık vardı galiba. Bana döndüğü zaman yüzünde şimdiye kadar görmediğim bir ifade belirmişti. Korkuydu bu. Şimdiye kadar bu adamın korktuğuna şahit olmamıştım.

Devam ettim. "Desert Trails'deki dairene nasıl girdiğimi anlattım. Sana izah etmediğim bir kısım var. Başına matrakla vurduktan sonra seni sırtımda taşıyıp orada bekleyen helikoptere götürdüm. Hollywood'a uçtuk. Şimdi Magna'nın Üç numaralı Ses Alma Setindeyiz. Sen Desert Trails de uykuya dalıp Magna'da uyandın. Hepsi bu kadar basit."

İlk defa şaka etmediğimi anladı galiba. Zira yüzü gözü allak bullak olmuştu.

-"Burası senin büronun eşi," diye mırıldandım. "Böyle bir stüdyoda çalışan dekoratörler yirmi dört saat içinde istenilen dekoru hazırlayacak kadar mahirler. Şüphelenmene hak veriyorum, Nick. Feldspen bile önce bunun olmıyacağını sanıyordu. Fakat ona Atlantis'i mahvetmesini ve eski Roma'yı tekrar kurmasını hatırlatınca bunun kabil olduğunu anladı. Şimdi biraz dinlen, Nick. Kafanı bu vaziyete alıştır."

Bir dakika kadar benı süzdü.Sonra gidip masasının orta çekmesini açtı. Sonra deli gibi bütün çekmeleri açıp kapamaya başladı.

Başını kaldırdığı zaman yüzü kül gibi olmuştu. "Fa....Fakat." diye kekeledi. Şimdiye kadar Nick'in kekelediğini de duymamıştım.Daima kendine güvenen gangsterin hali bitikti. "Fakat.. Buna imkân yok."

-"İmkânsız değil alçak. Hattâ zor bile değil. Bütün zorluk bunu plânlamaktaydı.Ondan sonra bir hayli masraf ederek plânı tatbike koyulduk. Allahtan para vardı. Bu parayı bir milyon dolarını sızdırmağa çalıştığın şahıs yani Magna'nın başındaki insan verdi. Ne hoş değil mi Nick? Adeta komik bir şey."

Başını sallıyordu. "Olamaz...Nasıl olur? Yalan söylüyorsun, alçak köpek."

-"Bırak da çabucak anlatayım. Biz bu oda-

nın plânını Desert Trails'deki daireni yapan mimardan aldık. Las Vegas'da oturan Andrew T. Jameson adında biri o. Magna'nın patronu Harry Feldspen'e memnuniyetle yardım etti. Bu arada otelindeki eşyaları yapmış olan De Minto'ya dayanaştık.Koltuk, masa vs. hususunda da onun yardımı oldu.Feldspen bürondaki eşyaların eşini yaptırıp bunları biraz eskittirdi. Hepsi o kadar. Duvarlardaki resimler, altın tablan ve takvimine gelince onları da odandan alarak buraya getirdim. Seni bayılttıktan sonra eşyalarını da aldım ve buraya geldik. Hollywood'da olduğumuzu kafana sok. Şu anda Magna'nın setindeyiz."

Halâ bana inanmıyor daha doğrusu inanmak istemiyordu. Kendisini kandırmaya çalıştığımı sanıyordu. Öne doğru eğildim. "Beni dinle ahbap. Aklın başına gelince yüreğine inecek. Sen suçlarının ekserisini itiraf ettin. İşlediğin cinayetleri sayıp döktün.Her şeyi teferruatıyla anlattın. Dışarıda kaç polis olduğunu bilmiyorum ama en az iki, üç tane vardır sanırım."

Halâ başını sallıyordu.Onun mukavemetini tamamiyle kırmak için son kozumu kullandım. "Bir şey daha var, ahbap. Lou Rio'yu öldürüp suçu da üstüme atmağa kalktın.Fevkalâde bir plândı bu. Bu yüzden Rio'nun adamları peşime takıldı.Onun için bu gece dışarıda Rio'nun da bir kaç adamının bulunmasını istedim." Susup sırıttım.Rengi iyice solmuştu artık. "Lou Rio'yu neden ve ne şekilde öldürdüğünü öğrenmelerini arzu ettim."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Nick, söylediklerimin doğru olduğunu anlamıştı. Biraz sonra bunun delillerini de görecekti.Ama ihtiyaç yoktu buna. Nick bana inanmıştı. Başına bir balyoz yemiş gibiydi.Yolda giderken pantalonu düşen bir adamdan farksızdı.

Sesimi yükselttim. "Duvarları kaldırt,

Harry!"

Nick'e duvarları kalkacağını söylediğim zaman ciddiydim. Ama duvarlar sihirliymiş gibi birdenbire yok olmadılar. Yavaş yavaş yükselmeğe başladı bunlar. Kuvvetli vincin motor gürültüsünü duyuyordum. Duvarlar otuz, kırk santim kadar yükseldi.

Nick Colossus, donmuş kalmıştı. Kaskatı kesilmiş duruyordu. Gözleri neredeyse yuvarlarından uğrayacaktı. Duvarlar başımızın üstüne kadar yükselmiş ve içeriye projektörler tutulmuştu. Nick halâ hareketsizdi.

Ben etrafıma bakınca şaşırdım. Sette en fazla yirmi kişi göreceğimi sanmıştım. Halbuki içeride iki yüzden fazla insan vardı. Onların nereden geldiklerini bilmiyordum. Sonra tahminimden daha fazla da üniformalı vardı. Polislerin bir kısmı kalkan duvarların bir iki adım gerisinde duruyorlardı. Ama daha bize yaklaşmamışlardı. Nick'in kendilerine mukavemet edemiyeceğini anlamış olacaklardı.

Tabancam halâ elindeydi. Yaklaşıp bunu alarak kılıfına soktum. İtiraz etmedi. Berbat haldeydi. Yanakları sarkmış yüzü kırışmıştı. Sanki bütün canlılığını kaybetmişti. Hayatında ilk defa mağlûbiyetin tadını tadıyordu. Üstelik çok korkunç bir darbeydi bu.

Sonra yürüdü. Bir şeye dayanıp muvazenesini bulmak ister gibiydi. Ama dayanacak bir şey bulamadı. Eliyle boşluğu yokladı adeta. Fakat bunda komik bir taraf yoktu. Şantajcı, hırsız, ve katil olan Nick mağlûp edilmişti ama yine de hali gülünç değildi.

Adeta küçülmüş, ufalmıştı. Yine de sert sesli, haşin Nick Colossusdu o. Dönüp bana bakarken yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Sonra,. "Sen bana çelmeyi iyi attın," dedi. Susup

yutkundu. "Bunu itiraf etmem lâzım."

Sonra polisler etrafımızı alıverdiler. Arkadaşım Rawlins de onların arasındaydı. Hemen Nick'e sordu. "Demek Lou Rio'yu sen vurdun?"

Nick, 'Evet' der gibi başını salladı. Artık bunu gizlemeğe çalışmasının manâsı yoktu. Dimdik duruyordu. "Evet, ben vurdum. Fakat bir kayıp değildi bu. Zaten Rio'nun hiç kabiliyeti yoktu. Sadece işini bilen bir serseriydi o. Hepsi o kadar. Kendisini ben yaktım tabii. başka soracağın var mı?"

Lâkayıt bir tavır takınmağa çalışıyordu. Bir şey olmamış gibi hareket etmek istiyordu. Muvaffak olmadı da değil. San Quentin'deki gaz odasını düşünürken böyle soğukkanlılıkla konuşabilmek bir meseleydi doğrusu.

Bu oyun da bitmişti. Rawlins'i bulup Valentine'in dört sahifelik mektubunu verdim. Bunu otele girmeden evvel helikopterde bırakmıştım. Rawlins, konuşmalarımızın ses bandına alındığını ve bir polis memurunun Nick'in konuşmalarını kaydettiğini bildirdi. Nick de ifadesini hemen imzalamıştı. Yani Nick Colossus'un hesabı tamamdı.

Sette bir kaç muhabir, fotoğrafçı ve televizyoncu vardı. Hepsi de benimle konuşmak istiyorlardı. O zaman aklım başıma geldi. Magna gibi büyük bir şirkete şantaj yapılması, Nick Colossus-un yakalanması, türlü meşhurların işe karışması aslında son derece mühim bir hadiseydi. Gazetecilerin yarısı beni tebrik ediyor yarısı da kendilerine bir kaç şey söylememi istiyordu.

Onlara daha sonra konuşacağımızı söyleyip ayrıldım. Rawlins'le Nick'i bir telefona götürdük.

Bu seferki işleyen bir telefondu. Kendisine "Flint'i iste Nick," dedim. "Ona ve Pasta'ya söyle. Bir saat sonra gelip Coral'ı alacağım."

Başını salladı.

Devam ettim. "Flint, Desert Trails'deki adamlarına söylesin. Kadının bir tel saçına bile zarar vermesinler. Oraya girdiğim zaman bana ilişmeğe de kalkmasınlar."

Derin bir nefes aldı. "Ne dersem onu yapar çocuklarım." Nick, kendisine gelir gibi olmuştu. Fakat gaz odasından kaçamıyacağını da biliyordu. "İstediklerini söyliyeceğim. Ne kaybım olur sanki?" Yine tebessüm etmeğe muvaffak oldu.

Flint onunla münakaşa etmeğe çalıştı sanırım. Zira benim Desert Trails'de çıkardığım rezalete de kızmıştı. Üstelik Nick, oraya geldiğim zaman bana ilişilmemesini istiyordu. Gangster. "Kes sesini!" diye bağırdı. "Ne diyorsam onu yap, Flint." Biraz daha dinledi. "Peki...Peki." Telefonu kapattı.

Bana baktı. "Flint ortalığı alt üst ettiğini söyledi. Bana da nerede olduğumu sordu? Ama söylemedim tabii. Neyse her istediğimi yapar o."

-"Coral oradaymış demek? Bir şeyi yok ya?"

-"Hayır, kadına ilişmemişler."

Nick'i yarım düzine polisle bırakıp ayrıldım.

Yalnız önce Müfettiş Rawlins'le bir işim vardı. Kendisi oradan ayrılmamamı istiyordu. Merkezde benimle konuşmayı arzu edenler vardı. İfadem alınacaktı.

Ona sokuldum. "Bu iş yapılabilirmiş demek. Yarın öğle üzeri Polis Merkezinin lokantasında buluşalım. Ben pembe pantalon getireceğim."

-"Pembe mi?.." Yüzü geriliverdi. Vaadi-

ni hatırlamıştı.

-"Evet, Kan Kan oynayacaktın. Öyle dememiş miydin Rawlins. Kan Kan'dı değil mi?"

Hemen iş yoluna girdi. Rawlins vaadini unuttuğum takdirde hemen Desert Trails'e gitmeme izin vereceğini bildirdi. Ben de buna razı oldum tabii.

Ben üçüncü defa helikoptere binmeğe hazırlanırken Harry Feldspen de yanımda duruyordu. Kendisine teşekkür ettim. O da bir milyonu kurtardığım için bana teşekkür etti. Bana çok yüklü bir çek yollayacağını da söyledi.

-"Harry," dedim. "Bu kadar insan nereden geldi kuzum?"

-"Colossus dekorunu hazırlayan herkes neticeyi görmek istedi." Bir an tereddüt ettikten sonra güldü. "Aslında bunu ben istedim. Yaptığımızı Mr. Colossus'un duymaması için herkesi burada tuttum..."

Bu benim aklıma bile gelmemişti. Harry'e tekrar teşekkür ettim. O halâ anlatıyordu. "Önce bir kaç polis geldi. Sonra da diğer siviller sökün etti. Durumu merak etmişlerdi. Ekserisinin iş saati de değilmiş. Bana Rio'nun bir iki adamını çağırmamı söylemiştin. Ama hiç olmazsa bir düzine fedaisi geldi." Güldü. "Bu oyunun bu kadar tutulacağını bilseydim bilet keserdim."

Ondan ayrılarak helikoptere bindim. Malcolm Waters, bana bakarak gülümsedi. Sonra havalandık. Fakat birdenbire Nick'e sormadığım suali hatırlıyarak endişelendim. Kimse motelde bulunan kanlı havlunun neye delâlet ettiğini anlatmamıştı bana.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Bu sefer tam otelin önüne indik. Barda ve havuz kenarında epeyi insan vardı. Merakla bize baktılar. Nick'in adamları ortalıkta yoktu.

Galiba serseriler patronlarına bir şey olduğuna kanaat getirerek ortalıktan yok olmuşlardı.

Evet, serseriler yoktu. Müşteriler ise içki kadehlerine sarılmışlardı. Ekserisinin gözleri camlaşmıştı.

Ben antreye koştum. Genç kadın oradaydı.

Yorgun ve bitkindi sanırım. Saçları da biraz karışmıştı. Ama yine de fevkalâdeydi. Ben içeriye dalınca koşa koşa geldi. Kollarını açmış boynuma sarılmaya hazırlanıyordu.

Ben de koşup ona sarıldım. Coral, "Oh, Shell," diye mırıldandı. "Öleceğimi.. Öleceğimi sandım.. Beni bulamıyacağınızı zannediyordum.. Ben... Ben..."

-"Üzülme sevgilim. Sâkin ol. Bir şeyin yok ya?"

-"Hayır. Çok korktum. Bana ilişmediler."

-"Moteldeki odada kanlı bir havlu bulmuşlar.."

-"Ha o mu? Adamlarla mücadele ettim." Hafifçe gülümsedi. "Beni korkuttular. Mücadele ettim. Flint adındaki adamın burnuna vurdum. Burnundan epeyi kan aktı sanırım."

Gülmeğe başladım. Aslında Flint'in burnuna bir yumruk da ben atmak isterdim. Ama bu iş Coral'a kısmet olmuştu.

Sonra antrenin bomboş olduğunu farkettim. "Herkes nereye gitti?" diye sordum.

-"Flint dahil o korkunç adamlar buradan ayrıldılar. Bir saat oldu sanırım. Bir kaçı buralardadır belki. Ama telâşla kaçanlar fazlaydı."

Flint, Nick'i kaçırdığımı görmüştü. Onun için patronunun isteyerek telefon etmediğine de kanaat getirmişti demek? Hemen gorilleri toplayıp oradan uzaklaşmıştı. Geriye kalanlar sabıkası olmayanlardı her halde. Ama yakında Flint ve Pasta ve diğerlerini nasıl olsa polis yakalardı.

Coral'a baktım. "Bir şeyin olmadığından emin misin?"

İri kahverengi gözlerini yüzüme dikti. Pırıl pırıldı bu gözler. Hem neler vaad ediyordu. Bu kadının bana bir kere bakması kâfiydi. Kolundan tuttum. "Haydi gidelim. Artık konuşmamıza helikopterde devam ederiz."

Dışarıda müşteriler halâ içiyorlardı. Nazik tavırlı bir barmen onlara içki yetiştirmeğe çalışıyordu. Serseriler halâ ortalıkta yoktu.

Helikoptere girip yerleştim ve Coral'ı da çekip yukarıya aldım. Dizime oturttum. Zira önde üç kişinin oturacağı kadar yer yoktu. Malcolm'a gitmemiz için başımla işaret ettim. Fakat o sanki ömründe ilk defa kadın görüyormuş gibi gözlerini bir türlü Coral'dan ayıramıyordu. Nihayet onu dürttüm. "Gidelim mi?"

Şaşkın şaşkın mırıldandı. "Gidelim mi? Nereye gideceğiz?"

Güldüm. "Bir havalanmayı tecrübe etsen."

Nihayet aklı başına gelir gibi oldu. Yine Coral'ı süzerek içini çekti. "Pek alâ, Scott." O anda Malcolm, bazı erkeklerin çok talihli olduğunu düşünüyordu. Belki de haklıydı. Zira şahane bir mahlûk olan Coral yanımdaydı.

- S O N -